louise douglas

hayatımın aşkı

Roman

PEGASUS

KAKTUSUN

Onu her nefesimde, her kalp atışımda özlüyorum.
Luca...
Hayatımın aşkı.

Çocukluklarından beri yan yanalardı.
Ailelerini ve çevrelerindeki herkesi karşılarına aldılar.
Ve evlenip hayallerindeki hayata adım attılar.
Ancak gerçek hikâyeleri mutlu sonun ardından başladı...

❋❋❋

"Hüzünlü ve sevgi dolu. Böyle etkileyici kitaplar nadiren bulunuyor..."
The Yorkshire Pudding Club

"İnsanın kalbini kolayca fetheden tutkulu bir aşk hikâyesi... Okuyan herkesin tadı damağında kalacak."
Kate Bradley

"Bu trajik hikâye okuyucuyu en zayıf yerinden yakalayıp unutulmaz bir deneyim yaşatıyor."
Western Daily Press

KAKTÜSÜN

5 026548 063128
Louise Douglas Kitapları Takım Set (2 Kitap)

Kapak Fotoğrafı: © Nick Daly/Getty Images
Kapak Tasarımı: www.juliejenkinsdesign.com

HAYATIMIN AŞKI

BELONGS TO KAOS TEAM

Pegasus Yayınları: 843
Bestseller Roman: 368

HAYATIMIN AŞKI
LOUISE DOUGLAS
Özgün Adı: The Love of My Life

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Gizem Aldoğan
Düzelti: Cengiz Alkan
Sayfa Tasarım: Meral Gök
Film-Grafik: Mat Grafik

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Nisan 2014

ISBN: 978-605-343-301-9

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
The Love of My Life © Louise Douglas, 2008

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Marianne Gunn O'Connor Literary Agency'den alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

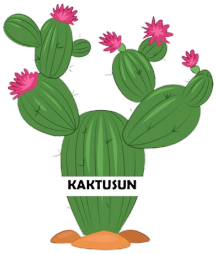
Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

LOUISE DOUGLAS

HAYATIMIN AŞKI

İngilizceden Çeviren:
SOLİNA SİLAHLI

PEGASUS YAYINLARI

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Aileme ve arkadaşlarıma sevgilerle...

Teşekkür

Kitabımın ilk halini okuyup temsilcim olmayı kabul eden Marianne'e, bu süreç içinde beni destekleyen Pat'e ve Vicki'ye minnettarım. Gerçekten harikaydınız, teşekkür ederim. Ve yine daima yanımda olan Josephine'e ve Kate'e de nezaketleri ve destekleri için en içten teşekkürlerimi sunuyorum. Son olarak da Pan Macmillan ekibine teşekkür ediyorum. Trisha'ya, kapağı tasarlayan Fiona'ya ve kitabın ismini bulup birçok öneride bulunan editörüm Imogen'e. Sizlerle çalışmak bir ayrıcalık ve büyük bir zevkti.

BELONGS TO MACOS TEAM

Giriş

Bir daha asla Watersford'a gitmeyeceğim.

Kocam Luca'nın mezarı orada ama oraya bir daha gidemem.

Luca'nın ailesi kazandı; Angela ve Nathalie sonunda bizi ayırmayı başardı. Yıllardır istedikleri buydu ve onları affedebileceğimi hiç sanmıyorum.

Benim yaptığımın da bir telafisi yok. İlişkimizin önceki haline dönmenin, aramızı düzeltmenin bir yolu yok. Davranışlarımızın sonucuna katlanıp bu utançla yaşamayı öğrenmemiz gerekiyor.

O fırtınalı yaz akşamında Felicone ailesiyle ilgili gerçekler ortaya çıktıktan sonra hiçbirini bir daha görmek istemedim. Hemen restorandan çıktım ve kapının önüne park ettiğim arabama atlayıp gecenin karanlığında ablam Lynnette'in Londra'daki evine gittim. Lynnette beni sever. Neden sabahın üçünde maskaram yüzüme bulaşmış halde kapısına dayandığımı sormadı. Valizim ya da en azından diş fırçam olmadan neden ona gittiğimi de sormadı. Bana bir fincan sütlü sıcak çikolata verip misafir odasındaki yatağı düzenledi, üzerime uyacak bir pijama buldu ve çocukmuşum gibi beni temiz örtülerin altına sokup uyumam için yalnız bıraktı.

Beş yüz yıl önce doğmuş olsam ömrümün geri kalan günlerini geçirmem için manastıra kapatılırdım. Günümüzde manastıra yerleşmek gibi bir seçenek yok ama Lynnette kefaret ödemeye

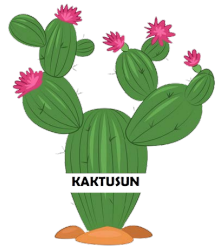
BELONGS TO KAOS TEAM

inanır. Gücümü topladığımı hissettiğimde Sean'ın eski dizüstü bilgisayarını yatak odasına getirip olanları yazmamı söyledi. Böylece yaşadığım sıkıntıyı bütünüyle geride bırakabilirmişim. Haklı olup olmadığını bilmiyorum ama başka çarem yoktu.

Sarı yatak örtüsünün üzerinde bacak bacak üstüne atmış oturuyorum. Yanı başımda Luca'nın geçen yaz Sorrento'daki bir restoranın önünde çekilmiş fotoğrafı duruyor. Gözlerini kısmış, kameraya bakıyor. Güneş gözüne giriyor ve dudaklarının arasında sigarası, elinde de Peroni[1] şişesi var. Onu her nefesimde özlüyorum. Mutlu bir sonumuz olmalıyken o, hikâyemin hüzünlü başlangıcı oldu.

Evet, Luca öldükten sonra bunlar yaşandı.

1 İtalyan bira markası. (yay. n.)

bir

Her şey Luca'nın cenazesinde başladı. Ocak ayının üçüncü haftasıydı ve güneşin kış mevsimini güzelleştirdiği, kalbinizin ise şehrin üzerindeki martılar misali süzülmek istediği o soğuk ve aydınlık günlerden biriydi.

Bizse Luca'nın annesi ile babasının Watersford'daki evinde top gülleleri gibi yere çakılı kalmıştık ve geleneksel ritüelleri yerine getiriyorduk. Aile ve konuklar oturma odasına doluşmuş, birbirleriyle ilgileniyorlardı. Kayınvalidem Angela'nın talimatıyla, görümcem Nathalie, konuklara ve akrabalara kahve ile aslında kimsenin sevmediği tadımlık şekerli kurabiyelerden ikram ediyordu.

Beni görmezden geldiğini gizlemeyen Nathalie dışında herkes bana iyi davranıyordu. Nathalie'nin beni odanın diğer ucundan izlediğini fark ederken bana hâlâ kızgın olup olmadığını ve benden nefret edip etmediğini düşünüyordum. Olayların bu şekilde sonuçlanmasından ve en büyük acıyı benim çekmemden memnundu belki de. Belki dul kalmayı hak ettiğimi düşünüyordu. Hatta belki Luca'nın ölümünden de beni sorumlu tutuyordu.

Kocamın cenazesinde, ailesi gönülsüz olsa da nezaketen bana onur konuğu gibi davranıldı. Bu aile beni hiç sevmemiş, seviyormuş gibi de davranmamıştı. Yine de bir parça saygı ve şefkati bana çok görmemişlerdi. Yolculuğum ve kaldığım otelle ilgili sorular sorduklarında onlara yanıt verdim ama detaylara

BELONGS TO KAKTUS TEAM

girmekte zorlandım. Felicone ailesiyle, on beş yılı aşkın süredir onlara karşı avukatlığımı, halkla ilişkiler danışmanlığımı üstlenip beni koruyan Luca olmadan ilk defa bir araya gelmiştim.

Aslında yaşayacaklarım beni dehşete düşürüyordu; yalnız cenaze değil, hayatımın geri kalanından da endişe ediyordum. Ağır çekimde hareket ediyormuşum, korkunun esiri olmuşum gibi hissediyordum. Duyularım gerektiği gibi işlemiyordu. Bazen her şeyi tüm netliğiyle duyuyordum; sesler bir zilin çınlaması kadar netti. Bazen de bütün kelimeler ve sesler işitsel bir çorbaya dönüyordu. Ağzım kupkuruydu. Parmak uçlarım karıncalanıyordu. Nefes alıp vermeyi anımsamam gerekiyordu.

Hayatta olan erkek kardeşlerin ikisi, Stefano ve Luca'nın ikizi Marc, bana birer ağabey gibi davranıyorlardı. Bana sarılıp yanaklarımdan öpmüşlerdi ve benimle sürekli ilgileniyorlardı. Onların farkındaydım ama her şey bir hayal gibiydi. Etrafımda dönüp duruyorlardı. Diğer iki kardeş ise uzak duruyordu. Carlo her zamanki gibi mesafeli ve onaylamayan tavrını takınmıştı. En küçük kardeşleri Fabio üst katta bilgisayar oyunu oynuyordu. Erken saatlerde onunla konuşmayı denemiştim ama ya konuşamayacak kadar kendini oyuna vermişti ya da beni görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

Alt katta, ağabeyleri sigara içmek için dışarı çıkmıştı ve oturma odasındaki fısıltılı ile kilise uğultusunu andıran sohbetin arasında bahçeden huzursuz bir kahkaha sesi geldi. Bu Marc olmalıydı ancak sesi Luca'nınkine benziyordu. Birkaç boş fincanla tabağı alıp mutfağa geçtim. Angela yenmemiş yiyecekleri tekrar plastik kaplara koyuyordu. Yanında, rengi kaçmış kahverengi eteğinin üzerine modası geçmiş, uzun kollu, boydan boya düğmeli bir temizlik tulumu giyen çelimsiz, yaşlıca bir kadın vardı. İnce yüzünü çevreleyen kır saçları inanılmaz derecede kıvırcıktı. Sarı plastik eldiven takmıştı.

BELONGS TO KINGS TEAM

Angela bana bakmadan, "Bunu yapmana gerek yok Olivia," dedi. "Bayan McGuire ortalığı daha sonra temizler. Neyin nereye konacağını biliyor."

Kirli fincanları kadına uzatırken belli belirsiz gülümsedim. Ciddi bir ifadesi vardı ama bana bakıp teşekkür eder gibi hafifçe başını salladı. Gözlerinden benim kim olduğumu çıkarmaya çalıştığını anladım. Tabii ki bizi tanıştırmak Angela'nın aklına bile gelmemişti.

"Yardım edecek bir şey var mı?" diye sordum.

Angela, "Hayır, teşekkürler. Biz hallederiz," dedi.

Tekrar oturma odasına döndüm. Luca'nın babası Maurizio pencereden dışarıyı izliyor, yeni tıraş ettiği çenesini kaşıyıp insanların sıradan bir günmüş gibi işlerinin peşinde koşturdukları sokağa bakıyordu. Onun yanına gidip sırtımı odaya döndüm. Maurizio'yla ben birbirimizde teselli bulurduk. Üstelik burada durursam kimseyle konuşmama da gerek kalmazdı.

Hepsi de birbirinden güzel olan Luca'nın yeğenlerine, ön verandada durup cenaze arabalarını gözetlemeleri görevi verilmişti. Sonunda içlerinden biri koşarak içeri girdi ve Maurizio'nun eline yapışıp, "*Nonno,*[2] geliyorlar," dedi.

Aynı anda herkes iç geçirmiş, telaşlı bir koşturmaca başlamıştı.

İnsanlar tatlı şarap kadehlerini, kahve fincanlarını ve sandviç tabaklarını bırakıp parmaklarını Angela'nın kolalı keten peçetelerine sildiler. Maurizio, Fabio'yu çağırmak için üst kata çıktı. Herkes birbirinin palto giymesine yardım ediyor, cilalı ahşap döşemeli koridordan ön kapıya geçerken yaldızlı ve işlemeli boy aynasında saçlarını düzeltip omuzlarındaki tozu silkeliyordu. Bayan McGuire oturma odasını toparlamak için mutfaktan çıktı.

2 (İt.) Dede.

Bense diğer taraftan tuvalete geçip klozete oturdum ve başımı ellerimin arasına alıp toparlanmaya çalıştım. Kalbim küt küt atıyor, ellerim titriyordu. Bayılacağımı sandım. Karanlık ve serin olan tuvalet, leylak aromalı oda spreyi kokuyordu. Havluyu yüzüme bastırdım. Nemliydi.

Biri kapıyı çaldı.

"Liv, iyi misin?" Marc'tı bu. "Sakıncası yoksa içeri gelebilir miyim?"

"Gel."

Kapı açıldı. Marc'ın yüzündeki kaygı, benim yüz ifademin bir yansıması gibiydi.

Parmak uçlarıyla yanağıma dokundu. "Ah, Liv."

"Mezarlığa gidemem," diye fısıldadım iki büklüm kıvrılarak. "Buna dayanamam."

"Ama gelmelisin."

"Yapamam. Çok korkuyorum."

"Biliyorum. Ben de korkuyorum."

Ellerimi sıkıyordum. Marc'a baktım. Yüzü bembeyaz olmuştu ve çökmüş görünüyordu.

"Bir şey içmek ister misin?" diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım.

Marc cebinden bir içki şişesi çıkarıp kapağını açtı ve bana uzattı.

"İçebildiğin kadar iç, sonra lavabonun altındaki dolaptan gargarayı al ve ağzını çalkala."

Dediğini yaptım. Viskiydi. Üstelik kaliteliydi. Marc da benden sonra içti ve sonra yatmaya hazırlanan çocuklar gibi birlikte ağızlarımızı çalkalayıp tükürdük.

BELONGS TO MAGUS TEAM

"O gargarayı bunun için mi orada saklıyorsun?" diye sordum.

"Hazırlıklı olmak gerek diye düşündüm. Sakın kimseye bir şey söyleme."

Gülümsedim.

Marc gargarayla birlikte Angela'nın temiz havluları, yedek tuvalet kâğıtları ve oda spreyinin arasına sakladığı şişeden küçük içki şişesine tepeleme viski doldurdu.

"Bunu başarabiliriz, biliyorsun," dedi ayağa kalkmama yardım ederken. "Ben sana yardım ederim, sen de bana edersin, olur mu?"

Ağzımı silip başımı salladım.

iki

O soğuk sabahta evden aydınlığına çıktığımda cenaze arabasının olduğu tarafa bakamadım. Onun yerine gözlerimi yüksek topuklu çizmelerime diktim. Taş merdivenlerden kaldırıma ve Luca'nın birinci dereceden akrabalarının beklediği baştaki limuzinin arka koltuğuna doğru birbiri ardına adımlar attım. Angela'nın yanına oturdum ve o da bana yer açmak için yana kayıp vücudunu benden uzaklaştırdı. Yanımda buz kesmiş bir varlık gibi duruyor, derin ve kapkaranlık kederini yayarken fazlasıyla sakin görünüyordu. Eldivenli ellerimi dizlerimin arasına koydum ve iyice sıkıştırdım.

Tabuta bakamıyordum.

Sonsuza dek sürecekmiş gibi hissettiğim mezarlık yolculuğu boyunca gözlerimi dizlerimden ayırmadım ve bundan sonra anımsadığım tek şey, elektrikli ısıtıcıya karşın buz gibi olan şapelde hıçkırıklarını bastırmaya çalışan korkunç erkek sesiydi. Tepemizdeki renkli cam kubbeden müzik sesi yükseldi. Öksürük şurubu, küf ve çürümüş çiçek kokusu etrafı sarmıştı. Her ne kadar bakamasam da beyaz leylak, karanfil ve güllerle kaplanmış tabutun koridorun ortasında durduğunu ve inanması ne kadar zor olsa da Luca'nın tek başına onun içinde yattığını biliyordum. Tabutun içi karanlık mıdır yoksa kapaktan hafif bir ışık sızıyor mudur, diye düşündüm. Başının altında ipek bir yastık olduğunu ve rahat bir şekilde yerleştirildiğini umdum.

BELONGS TO KINGS TEAM

Tumturaklı seslerle dualar okunup övgü ve sevgi dolu anılar anlatılırken onları dinlemekten korkan ben, geçen yılki yaz tatilimizi, havuz başındaki şezlongda yüzünü bana dönüp uzanan Luca'yı ve nefes alıp verişini izlemenin tadına varmak için kitabımı nasıl elimden bıraktığımı düşünmeye başladım.

Alışıldık bir törendi. Odaklanmadığım için duaları ya da ilahileri hatırlamıyorum ama herhalde güzellerdi. Muhteşem duruşu, şapkası, tülü ve Chanel marka olduğunu tahmin ettiğim kıyafetiyle Angela fazlasıyla ilgili görünüyordu. Bense Luca'nın en büyük ağabeyi Stefano'nun yanına oturmuştum. Tören boyunca sıcak bacağını kendi bacağımın yanı başında hissettim. Kelimeleri okuyamamama ve okumak için de herhangi bir girişimde bulunmamama karşın dua kitabını benimle paylaşmıştı.

Tören sona erdiğinde Stefano kalkıp yanımdan geçti ve tabutu kaldırıp tepedeki mezarlığa taşımak üzere kardeşlerinin yanına gitti. Ben de tabutun arkasından tepeye tek başıma yürüdüm. Nefesim yüzüme çarpıyordu ama gözlerimi yere dikmiştim.

Papazın mezar başında söylediği hiçbir şeyi hatırlamıyorum ama tabut mezara indirilirken elimdeki gülü çukura atmam için bana nazik sözlerle cesaret verdi. Tabuta bakmak zorunda kaldım ve tam da o anda içimi bir keder dalgası sardı. Yüksek topuklu botlarım, yeni paltom ve gümüş küpelerimle orada dururken sesimin çıktığını sanmıyorum ama içimde büyüttüğüm ümitlerim, dileklerim ve hayallerim kökünden sökülüp küçük felaketlere dönüşüyordu. Stefano'nun karısı Bridget en küçük kızları Emilia'yı kucağında taşıyordu ama yüzümdeki ifadeyi görmüş olmalı ki Stefano'yu dürttü. Stefano hemen yanıma gelip bana sarıldı. Beni kendine çekip çok değerli ve hassas bir şeymiş gibi başımı tuttuğunda gözlerimi kapattım. Ona bakmasam da hıçkırdığını hissedebiliyordum.

BELONGS TO KİTAP TEAM

Tören bittiğinde uzak akrabalar mezardan uzaklaşıp tepeyi inerek arabalarının park halinde olduğu şapelin dışına çıktılar. Yengeler, kuzenler, amcalar, teyzeler, aile dostları ve iş arkadaşları birer birer uzaklaşıp birinci dereceden akrabaları, ağabeyleri, anne babayı ve beni son görevimizi yerine getirmek üzere yalnız bıraktılar. Bir süre mezarın etrafında öylece dururken sabahın geç saatindeki kış güneşi de uzun gölgelerimizi yere düşürüyordu. Kimse bir şey söylemedi ama sonunda Carlo tek başına uzaklaştı. Stefano kolunu Fabio'nun omzuna dolayıp onu mezardan uzaklaştırdı ve Marc da kulağıma, "Onunla biraz baş başa kalsınlar," diye fısıldadı. Başımı salladım ve beni mezardan uzaklaştırmasına ses çıkarmadım. Angela ve Maurizio hayatı ciddiye almayan oğullarının mezarının yanı başında iki heykel misali birlikte ama birbirlerinden bir parça uzak durmuşlardı.

Aşağıya inen yolu yarılamıştık ki Marc çocuklar gibi derin ve şiddetli hıçkırıklara boğulunca ben de kendimi tutamadım. Hıçkırıklarımızı, kör gözlerimizi, yüzümüze bulaşan maskaramızı ve sümüklerimizi diğerlerinden gizleme içgüdüsüyle anayoldan ayrılıp aşağıdaki şapeli çevreleyen, ağaçların arasındaki daha dar ve engebeli yola girmiştik. O yolda uzun uzun, içimizi dışımıza çıkartacak kadar şiddetli hıçkırıklarla ağlarken el ele tutuştuk. Sonra tek kelime etmeden öpüşmeye başladık. Bir hafta süren kum fırtınasının ardından içilen bir bardak su, tam boğulacağınızı hissederken ciğerlerinize doldurduğunuz oksijen gibi tatlı bir öpücük ya da Luca'yı bu dünyada benim kadar seven tek kişinin öpücüğüydü bu. Gözyaşlarından tuzlanan Marc'ın dili, dudaklarım için bir ödül gibiydi. Elleri ıslak yanaklarıma nazikçe dokunuyor, dişlerimiz birbirine çarpıyordu. Marc beni tatlı tatlı ama Luca'nın ruhunu içiyormuşçasına derinden öperken ben de ağırlığını üzerimde, bacaklarını kendi bacaklarımın arasında hissediyor, şanslı tarafın ben olduğumu biliyordum. O bana Luca'yı anımsatıyordu ama Marc için yalnızca ben vardım.

BELONGS TO MAGUS TEAM

üç

Kocam geçen yıl 7 Ocakta M1 otoyolunda, güney yönündeki anayolda meydana gelen trafik kazasında öldü.

Sorgu memurunun raporuna göre kazanın sebebi hava şartları değildi ama çok soğuk ve buzlu bir gün olduğunu anımsıyorum. Kazanın sebebi cansız akşam güneşi bile olabilirdi. Kazadan birkaç dakika önce benimle telefonda konuşan Luca otoyolu "berbat bir kuzey pusu" şeklinde tanımlamıştı.

Detayları düşünmek istemiyorum. Tehlikeli, karanlık bir geçitte, keskin bir virajı hızla alan bir kamyonun gölgesinde içimi bir korku sardığını, adrenalinimin yükseldiğini, cam parçaları, kemikler ve oyukların her yere saçıldığını hayal ediyorum. Hazırlıksız yakalandığım bazı zamanlarda da Luca'nın o an ne gördüğünü, ne duyduğunu, ne hissettiğini ya da korktuğunu duyumsayacak kadar vakti olup olmadığını hesap ediyorum. İnsanlara onun hemen öldüğünü, acı çekmediğini ve kazanın farkına bile varmadığını anlatıyorum. "Şanslıymış," diyorlar nazikçe. Onlar hikâyeme inanıyor ama ben doğru olup olmadığını bilmiyorum.

Aslında Luca'nın trafik kazasında öleceğine dair önsezileri vardı. Uzun ve can sıkıcı olsa da bir kaza yüzünden trafiğin ortasında kaldığımızda bana şikâyet etmememi söylerdi.

BELONGS TO MAGUS TEAM

"En azından bu kuyruğun en başındaki o zavallı değilsin," derdi ve ben de kuyruğun en başındaki o zavallıyı zihnimde canlandırır, o sabah evinden nasıl bir sürprizle karşılaşacağından habersiz, her günkü gibi çıktığını düşünmeye başlardım. Şimdi en iyi ihtimalle karşı şeritteki bir ambulansın arkasında, siren sesleri ve yanıp sönen tepe lambası eşliğinde son sürat gidiyordu. O anda iç geçirip saçımı kulağımın arkasına sıkıştırır, "Evet, biliyorum. Tanrı'nın bir lütfu," derdim. Tanrı'ya güvenmese de kendine güvenen Luca da, "Gördün mü, futbol sonuçlarını izlemek için on dakika harcamasam..." diye başlardı söze. *Düğüne geç kalmışsak, canlı müziği kaçırmışsak ne olmuş?*

dört

Luca'nın geniş omuzları, dar kalçaları ve uzun, kaslı bacakları vardı. Gözleri koyu renkliydi ve kirpikleri de kapkaraydı. Gözleri biraz daha büyük olsa neredeyse feminen bir görünümü olurdu. Esmer olduğu için yüzü her zaman tıraş olması gerekiyormuş gibi görünürdü. Siyah ve dalgalı saçları uzayınca bukle bukle olurdu. Eskiden saçları omuzlarına kadar inerdi. Kısa süre önce kestirmişti ama yine de olması gerekenden uzundu. Fakat Londra'da bunun pek önemi yoktu. Orada istediğin gibi görünebilirdin.

Luca her zaman dağınıktı; hiçbir zaman düzenli olma alışkanlığını edinememişti. Ütülü bir gömlek giydiğini bile hatırlamıyorum. Giydiği çoraplar genellikle birbirinin eşi olmazdı. Hatta ayakkabılarının içinde ayaklarının kokmasına karşın çoğu zaman hiç çorap giymezdi. Ben buna aldırmazdım ama başkaları durmadan şikâyet ederdi.

İnatçıydı. Bunun bir erdem olduğunu söylerdi çünkü ona göre her zaman haklıydı. Onun için her şey ya siyah ya beyazdı. Bir şeyi ya sever ya sevmezdi. Ya umursar ya da hiç umurunda olmazdı. Yani ortası yoktu.

Luca mutfak şefi olarak çalışıyordu ve işini çok önemserdi. İş arkadaşlarını da severdi. Özensiz sunumu, eksik malzemeyi, çok pişmiş balığı ya da az pişmiş makarnayı asla hoşgörmezdi.

BELONGS TO KAOS TEAM

İşinde mükemmeliyetçiydi. Çok gülerdi. Çok da bağırırdı. Çok gürültülüydü ve duygusaldı. Bu yönlerden babasına çekmişti.

Televizyonda futbol maçı izlerken koltuğun ön kısmında oturur, dirseklerini dizlerine yaslar, oyunculara tezahürat eder, talimatlar verirdi. Oyuncular bu talimatlara uyar da gol atarsa, "Aferin oğlum! Başardın!" diye bağırırdı. Talimatlarına uymadıklarında da homurdanır, arkasına yaslanıp avucuyla alnına vururdu ve birkaç dakikalığına dünyanın sonu gelmiş gibi davranırdı.

Mantık sınırlarını zorlayacak derecede futbola düşkündü. Napoli takımını tutuyordu ve ona göre Diego Armando Maradona dünyanın gelmiş geçmiş en iyi futbolcusuydu. Stefano ise çok kötü oynadıkları için bugünlerde Napoli'yi tuttuğunu itiraf etmenin utanç verici olduğunu söylerdi. Buna karşın bazen ben, Luca, Stefano ve ailesi hep birlikte İtalya'ya gider, Stefano ve Luca, Napoli'nin yenilgisini izlerken Bridget, çocuklar ve ben de Vezüv Yanardağı'nın eteklerindeki kiralık villamızın havuzunda yüzerdik. O büyülü İtalyan akşamlarında, Luca'nın bizim için hazırladığı muhteşem yemekleri yemeden önce günbatımında şaraplarımızı yudumlar, zeytinyağına ekmek batırıp yerdik. İçinde taze ve güzel kokulu bir şey olan bir tabakla, sineklerin mutfağa girmesini engelleyen tel kapıdan çıktığında, "Haydi Liv, tadına bak!" der, ben tatmak istesem de istemesem de lezzetli bir lokmayı ağzıma tıkıştırırdı. Çocuklar zevkten dört köşe olurdu. Bir şişeyi bacaklarının arasına sıkıştırıp iki eliyle birden tirbüşona asılan Stefano dudaklarının arasına sıkıştırdığı sigarasını düşürmeden ağzının bir kenarıyla, "Ah, kızı rahat bırak!" derdi.

Luca her zaman ve her yerde futbol oynardı. Top bulamazsa buruşturulmuş bir sigara paketi, at kestanesi, boş bir kola kutusu ya da tekmeleyebileceği herhangi bir şeyi kullanırdı.

BELONGS TO MANOS TEAM

Tanıdığım herkesten fazla sigara içerdi, Marc dışında tabii. Ayrıca çok güzel bas gitar çalardı. Bazen The Piers adlı Southendli bir grupla sahneye çıkardı.

Luca fiziksel çekiciliğinin de farkındaydı. İki kulağına da küpe takardı ve tek süsü buydu.

Banyodayken yüzünü bir keseyle örter, bir koluyla bacağını küvetten sarkıtır, ıslak siyah kılları teninin üzerinde düzleşirken Red Hot Chilli Peppers dinlerdi.

Gerçekten de beni kolayca tahrik edebiliyordu. Metroda, işte, süpermarkette, ne zaman sıkılsam sevişmelerimizi düşünürdüm. Ona tapıyordum ve onu asla aldatmadım. Kimse onunla boy ölçüşemezken neden başka bir adama bakacaktım ki?

Ve o da sol kolunun kalbine yakın bir noktasına ismimi dövme yaptırmıştı.

beş

Luca, ailesinin Watersford şehrindeki evinin yakınlarında bulunan geniş, büyük bir Viktoryen mezarlık olan Arcadia Vale'e, Felicone ailesine ayrılan yere gömülmüştü. Watersford ikimizin de çocukluğunun geçtiği, üniversitesi, katedrali ve cam fabrikasıyla ünlü küçük bir kıyı kasabasının yirmi kilometre doğusunda bulunuyordu. Bir zamanlar burada beyaz ve pembe damarlı camdan çok değerli kadehler üretilirdi. Bir yüzyıl önce kömür kaynağı tükenince fabrika da kapandı. Angela ve Maurizio, şehrin lüks kısmında, büyük ve koya bakan müstakil bir evde yaşıyordu. Evlerinin önünde geniş bir yol vardı ve yolun kenarında kökleri yer yer kaldırıma bağlanan ıhlamur ağaçları bulunuyordu. Watersfold'un asıl yerleşim yeri nehrin kıvrıldığı tepedeydi ve eski şehrin küçük bir kısmı, kalın ve koruyucu bir duvarın arkasında bozulmadan kalmıştı. Daracık, dik sokaklar eğimli ve çukurlaşmış taş basamaklarla birbirine bağlanmıştı. Ayrıca burada George ve Viktorya dönemlerinden kalma gösterişli binaların boy gösterdiği çok daha geniş ve büyük bir bölge de vardı ve nehrin ilerisine kadar uzanıyordu. Watersford'un kumtaşı cepheli, yüksek ve gösterişli Neoklasik kent binaları, üniversite, ilköğretim okulları ve ana alışveriş yolları bu bölgedeydi. Çeşmeler, kiliseler, dökme demirden parmaklıklar ve ünlü kişilerin heykellerinin bulunduğu

BELONGS TO MAGUS TEAM

küçük parklar vardı. Şehir savaşta yer yer hasar görmüş, yıkılan binaların yerine dayanıklı betondan ve tuğlalardan yeni binalar yapılmıştı. Uyuşturucu bağımlılarının takıldığı çirkin bir alışveriş merkezi, meydan, otopark ve şimdilerde kumarhane olarak işletilen eski Romeo and Juliet gece kulübü de buradaydı. Yerleşim yerleri merkezden, meydanlardan, iki katlı binalarla dolu sokaklardan, eski evlerden ve apartmanlardan uzak bir alana yayılmaya başlamıştı. Bir süre sonra cam endüstrisi Watersford'a zenginlik ve birtakım fırsatlar sununca nüfus da artmıştı. Küçük kiliselerin avluları kısa sürede dolup taşmaya başlamış, yaklaşan krizden korunmak için Arcadia Vale adında bir bölge oluşturulmuştu. Güzel manzaralı mezarlık da nehrin uzak tarafına konumlanmıştı. Şehre bakıyor, şehir de ona bakıyordu ve nehir bir şerit gibi aralarından geçiyordu.

Seçme şansı olsa Luca muhtemelen Londra'da sürekli takıldığımız Bow Belle Bar'da sarhoş olacağımız gecenin ardından sessiz bir törenle yakılmayı tercih ederdi ama anne babasının yüzündeki kederi görünce bu konuda ısrar etmek şöyle dursun, teklif bile etmemeye karar vermiştim. Onlar oğullarının, onu istedikleri zaman ziyaret edebilecekleri Arcadia Vale'de geleneksel biçimde gömülmesini istiyordu ve ben de bunu kabul ettim. Onlara yaşattığım sıkıntıdan sonra en azından bu kadarını yapabilirdim. Ayrıca Luca'nın nerede yattığının da benim için çok önemli olmadığını düşünüyordum.

Ama önemliymiş.

Şubatın ortalarında içinde bulunduğum depresyonu ve kederli hali yansıtan kapkara bir köpek gelip omuzlarıma patilerini koymuştu. Daha önce bu tür yaratıkların varlığını duymuştum elbette ama hiç karşıma çıkmamışlardı. Bu köpek saldırgan bir

BELONGS TO MACOS TEAM

tür değildi. Köpeklerin doğası gereği sadık ve güvenilir bir refakatçiydi ve mutsuzluğumu tekrar bana yansıtıyordu. Her zaman benimleydi. Ağırlığını kemiklerimde hissediyordum ve omuzlarım düşük, başım eğik, gözlerimi de yere dikerek yürümeme sebep oluyordu. Uyandığımda köpeği yanı başımdaki yastıkta buluyordum, uyurken de göğsüme kıvrılıyordu. Yaşadıklarımı unuttuğum nadir zamanlarda köpek hemen sıcak nefesini kulağıma vererek bana her şeyi anımsatıyordu. Bir ara köpeği kovmam, uzağa bir şey fırlatıyormuş gibi yapıp onu uzaklaştırmam gerektiğini düşündüm. Ama sonra onu tamamen hayatıma almaya karar verdim ve hatta onunla konuşacak kadar işi abarttım. Köpek yalnızlığımın derinliğini ve korkularımın büyüklüğünü anlıyordu. Luca'nın açtığı evren kadar büyük bir boşluğu doldurmaya gelmişti.

Mart ayında ulusal gazeteleri takip edip Watersford'daki iş ilanlarını araştırmaya başladım ama halkla ilişkilerle ilgili bir iş bulmak çok zordu. Düzinelerce mektup ve bilmem kaç internet başvurusunun ardından eğlence sektöründe uzmanlaşmış bir halkla ilişkiler şirketiyle görüşme ayarlayıp Watersford'a gittim ama yöneticiler ayağa kalkıp soğuk ve titreyen elimi sıkmadan önce, daha gözlerine baktığım anda işe alınmadığımı anladım. Büyük ihtimalle dün gece içtiğim cin kokusu üzerime sinmişti.

Başka bir plan yapmalıydım.

Cenazeden sonra Angela beni sık sık aramaya başlamıştı. Önemsediği biriyle sohbet ediyormuş gibi sevecen ve nazik bir tonda konuşmaya çalışıyordu. Aramasına neden olan şey büyük ihtimalle Luca'ya duyduğu bağlılık hissiydi. Bana olan sevgisinden aramadığını ikimiz de biliyorduk.

Luca ölmeden önce aramıza nezakete dayalı bir mesafe koymuştuk. Aile toplantılarında birbirimize samimi davranıyorduk

ve Angela aradığında telefona yanıt vermişsem kısa ama nazik bir konuşma yapıyorduk. Doğum günlerimde hiç aksatmadan bana kart yollardı ama sonuna *Sevgilerimle* yazmazdı. Sorumluluk duygusuyla ben de ona kart yollardım ama rengârenk suluboya resimleriyle süslü kartları tercih edeceğini bildiğim halde kabartmalı, çiçekli ve şiirli kartlar seçerdim. Yıllardır bana karşı takındığı aşağılayıcı tavra kendimce misilleme yapıyordum.

Luca'nın fark ettiğini sanmıyorum ama diğer gelinlerine, özellikle de Nathalie'ye ayrıcalıklı davranan Angela'nın her zaman beni eleştirecek bir şeyler bulduğunu görebiliyordum. Ona göre Nathalie hiç hata yapmazdı. Zaten Nathalie de her geçen gün Angela'ya biraz daha benziyordu ve aralarındaki bağ güçleniyordu. Kan bağları olmasa da ortak genler taşıdıkları belliydi. Değerleri, inançları, önyargıları aynıydı. Aynı tür müzikten hoşlanıyor, aynı televizyon programlarını seviyorlardı ve benim ilginç fikirlere sahip olmadığım konusunda da hemfikirlerdi. Angela'nın bana neden böyle davrandığını biliyordum elbette ama yıllarca her bir araya gelişimizde birbirimize soğuk davrandıktan sonra hâlâ bana ailenin yüz karası muamelesi yapması artık canımı iyice sıkıyordu.

Aileye yaşattıklarımdan sonra onlara bir torun bile veremediğim için bu sıkıntıdan da kurtulamıyordum. Bridget, Nathalie ve Carlo'nun karısı Sheila hiçbir zorluk çekmeden ve telaşa kapılmadan çocuk yapmışlardı. Annelik konusunda da baskınlığını ortaya koyan Angela'ya göre gebe kalmak çok kolaydı.

Her ziyaretimizde, "Güzel bir haberin yok mu hâlâ Olivia?" diye sorardı. Luca'ya göre annesi benimle ilgilendiğini böyle gösteriyordu. Bense kabalık ettiğini düşünüyordum. Hamile kalamamam Angela için oğluyla ilişkimin yanlış olduğunun kanıtıydı büyük ihtimalle. Aslında Luca ve ben çocuk istemiyorduk. Yıllarca denemiştik ama hamile kalmamı engelleyen bazı

BELONGS TO MAGUS TEAM

fizyolojik sorunlarımız vardı. *Benim fizyolojik sorunlarım*. Luca annesine bundan bahsetmek istemişti ama bana göre Angela'nın bunu bilmesi gerekmiyordu. Dahası, özel hayatım ya da yetersiz uzuvlarımla ilgili restoranında beni aşağılamasına izin vermeye hiç niyetim yoktu. Böylece kendimi bebek konusunu düşünemeyecek kadar eğlenceye ve hayatın tadını çıkarmaya vermişim gibi davranmayı tercih ettim. Angela iç geçirip başını sallayarak "bencilliğin" de bir diğer kötü özelliğim olduğundan yakınmaya başlamıştı. Ama umurumda değildi. Bencil olduğumu düşünmesi, gerçeği bilmesinden iyiydi.

Luca ölmeden önce Angela en büyük düşmanımdı. Önemli önemsiz her konuda beni aşağılamaktan hoşlanırdı, özellikle de Nathalie'nin önünde. Şimdi ikimiz de yas tuttuğumuz için işler biraz değişmişti. Birbirimize karşı biraz daha anlayışlıydık. Benim için gerçekten endişelendiğine inanıyordum ve karşılıklı hal hatır sorup hava durumuyla ilgili yorumlar yaptıktan sonra konuşacak konu bulmakta zorlansak da beni aramaya devam etti.

Luca'nın ölümünden sonraki halimi gördüğünde sanırım oğlunu gerçekten sevdiğime inanmıştı. Ve tam da bu yüzden beni asla affetmeyecekti.

Angela'ya tekrar Watersford'a taşınmak istediğimi söylediğimde şaşırdı ama pek heyecanlanmadı. Haberi verdiğimde nefesi kesilmişçesine derin bir iç geçirdi ve rahatsız edici bir sessizliğin ardından yanıt verdi.

"Olivia, eminim Luca tasını tarağını alıp buraya gelmeni istemezdi."

Telefonun kablosunu parmağıma doladım. "Bunu yapmalıyım Angela. Bir süre onun yakınında olmalıyım."

BELONGS TO MACOS TEAM

"Buraya yerleşmeyi düşünmüyorsun yani, öyle mi?"

"Hayır, şimdilik düşünmüyorum."

"Eh, o da bir şey."

Bu sözünü duymazdan gelmeye çalıştım.

"Planın nedir?" diye sordu.

"Aslında bir planım yok."

Bunun üzerine Angela başka bir taktik denedi. "Bütün hayatını geride bırakmak iyi bir fikir mi sence? Evini, işini, arkadaşlarını..."

"Luca benim hayatımdı. Ondan başka hiçbir şeyin önemi yok. Şu an için tek düşündüğüm Watersford'a, onun yakınına gelmek."

"Lynnette ne olacak? O Londra'da kalmanı istiyor."

"Lynnette sorun etmiyor," diye yalan söyledim. Ablama taşınacağımdan bahsetmemiştim oysa. "İyi bir fikir olduğunu düşünüyor."

"Evet, anlıyorum. Annene söyledin mi peki?"

"Ona yeni adresimi bildireceğim."

Angela'nın nefesini dışarı verdiğini ve söylediklerimi kabullenirken kalemini hesap defterine tıklattığını hayal ettim. Hiç hoşuna gitmese de bu konuyu benimle bir daha konuşmadı ve her zamanki gibi kontrolü eline almaya çalıştı.

"Şey, Olivia... istersen burada Maurizio ve benim yanımda kalabilirsin. Seve seve seni birkaç gün ağırlayabiliriz."

Buna hazırlıklıydım. "Hayır Angela, teşekkür ederim. Ben kendime kiralık bir ev bulurum."

Angela tekrar iç geçirdi. Bu kocasından alıp yıllar içinde değiştirdiği bir alışkanlık olduğu için iç geçirirken birçok duygu ve mesaj iletebiliyordu. Şimdikinde hayal kırıklığıyla karışık kızgınlık vardı.

BELONGS TO KINGS TEAM

"İyi. Ama bir yer bulduğunda bana da bildir ki sana göz kulak olabileyim."

Kayınvalidemin gözlerini her an üzerimde hissetmek, istediğim ya da ihtiyaç duyduğum en son şey olsa da haber vereceğime dair ona söz verdim.

altı

Angela'yla ilk tanıştığım zamanı doğal olarak hatırlamıyorum ama o hiç unutmamış. Tahmin edilebileceği üzere bu ilk görüşmede iyi bir izlenim yaratmamıştım. Angela beni, "Çirkin bir bebek," diye tanımlamış. O zaman bir yaşındaydım, keldim ve yüzüm kıpkırmızıydı. Bütün düğmeleri iliklenmiş el örgüsü bir hırka giymiştim ve bebek arabasının içinde çığlıklar atıyordum. Watersford'un doğusundaki bir kıyı kasabası olan Portiston'a yeni gelen kederli annemin sürdüğü kocaman, demode, ikinci el bir bebek arabasıydı bu. Dört yaşındaki sessiz, uslu ablam da yanımızdaydı. Deniz kıyısında şiddetli bir fırtına çıkmıştı ve annem kızlarını yağmurdan korumak için çaresizce bizi Marinella Restoranı'na sokmuştu. Öncelikle tatlı bir şeyler alıp ağzıma atarak beni susturmak istiyordu.

Annem ile Angela yaşıt sayılırlardı. Annemin annesi de babası da Lancashirelıydı. Angela, bir *fish and chips* restoranı zincirinin sahibi olan ikinci kuşak İtalyan göçmeni bir adamın tek kızıydı. İki kadın da farklı beceriler edinmek için on altı yaşında okulu bırakıp ofis işlerini öğrendikleri sekreterlik kursuna gitmişlerdi. Yirmi yaşına geldiklerinde ikisi de erkeklerle flört etmeye başlamıştı ve yirmi ikisinde ikisi de evlenmişti. Aradaki tek fark Angela'nın başarılı bir evlilik yapmış olmasıydı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Annem iki küçük kızıyla Portiston'a geldiğinde peşini bırakmayan küçük bir kasaba skandalından kaçıyordu. O zamana kadar ahlak kurallarına önem vermesiyle tanınan Wigan yakınlarındaki varlıklı bir bölgede yaşıyorduk. Ancak ailemizin itibarı, babamın kendi işlettiği kitapçıda çalışan ergen bir kızla romantik bir ilişki yaşamasıyla zedelendi. Aslında sekreterlik sertifikası olan annem de kitaplarla ilgilenebilirdi ama o hem çalışıp hem annelik etmenin "uygun" olmayacağına inanıyordu.

Benimki yalnızca bir varsayım tabii ama annemi tanıdığım için komşuların onun yüzüne şefkatli davransalar da içten içe olanlara sevindiklerini düşünüyorum. Annem o zamanlar başkalarına tepeden bakan bir kadındı ve eminim yaşananlardan sonra bazı insanlar bunu hak ettiğini düşünüyordu.

Annemin en büyük kaygısı dedikodu malzemesi olmaktı. Arkadaşlarıyla komşularının saygısını ve hayranlığını kazanmak onun için her şeyden önemliydi. Başka insanların onunla ilgili düşüncelerine çok önem verirdi ve kendisine acımaları, *üzüntüsüne sevinmeleri* kadar yaralayıcıydı. Buna katlanamazdı.

Annem olanları gururuna yediremese de kocasından gizlemeyi başardığı küçük bir mirasa da konmuştu. Portiston'da yaşayıp ölen kız kurusu teyzesinin evinin anahtarı artık ondaydı. Kimse evi satmaya girişmemişti; mobilyalıydı ve oturulabilir durumdaydı. Böylece yaşadığımız yeri terk edip bizi ve geçmişimizi kimsenin bilmediği Portiston'a yerleştik. Annem burada herkesi dul olduğuna inandırdı. Lynnette'in kafası biraz karışmıştı ama anlayacak yaşa geldiğimde ben de dahil olmak üzere herkes bu yalana inanmıştık. Hayatımın ilk on yedi yılında babamın gerçekten de öldüğüne inanmıştım.

Öte yandan Angela, Napoli'den göç etmiş Glasgowlu bir ailenin çalışkan ve nazik oğlu Maurizio'yla evlenmişti. Maurizio'nun

yemek yapma becerisi Angela'nın yönetme yeteneğiyle uyum sağlıyordu ve iyi bir ekip oluşturmuşlardı. Angela'nın varlıklı ailesi Marinella Restoranı'nı genç çifte düğün hediyesi olarak vermişti. Üst kattaki geniş dairede yaşayıp elde ettikleri kâr oranında ailelerini de genişleterek restoranı ayakta tutmaya çalışıyorlardı.

Angela'nın cebinde parası, yakışıklı ve neşeli bir kocası olmasına karşın annem onu küçük görürdü. Hamile bir kadının "uyduruk bir dondurmacı dükkânı" olarak tabir ettiği bir yerin kasasında oturması doğru değildi. Ona göre yemek endüstrisinde alt sınıftan insanlar çalışırdı ve ancak kötü bir anne çocuğunu bırakıp işe giderdi. Hamile bir kadının topuklu ayakkabı giyip makyaj yaparak moda dergilerinden fırlamış gibi görünmesinin de doğru olmadığına inanırdı.

Dolayısıyla Portiston'daki ilk aylarımızda annem nispeten rahat vakit geçirirken Angela uyumadığı her anı çalışarak değerlendirirdi. Zavallı, kalın bilekli, yapayalnız annem günlerini yaşadığımız karanlık ve soğuk evin yerlerini ve mobilyalarını cilalayıp ovalayarak geçiriyordu. Tek arkadaşları ben ve ablamdık. Dışlandığını düşünmüş olmalı ki kendini dine vermişti. Güzel günlerde bazen temiz hava alalım diye bizi dışarı çıkartırdı ve biz çakıl taşlı kumsalda oynarken martıları öğle yemeği için hazırladığı balıklı sandviçlerimizden uzak tutardı. Lynnette ve ben yosunlardan denizkızı yaparken annem oturup örgü örer, Seal Adası'na gidip gelen feribotu izlerdi. Bu arada Luca'nın annesi de eviyle, hamileliğiyle, dört oğluyla, şefkatli ama sağı solu belli olmayan kocasıyla ve restoranda garson olarak çalışan iki kızla ilgilenirdi.

İki kadın asla arkadaş olmamıştı ama kısa sürede aralarında saygıya dayalı bir ilişki kurulmuştu. Annemin özenle ayırdığı bir miktar parayla kahve içip pasta yemek için Marinella'ya gittiği zamanların yanı sıra ikisi okul organizasyonlarında ve

BELONGS TO KAYOS TEAM

Portiston'ın küçüklüğünden ve bazı yetersizliklerinden ötürü dükkânlarda, doktor muayenehanesinde, postanede, bankada ve kilisede karşılaşırlardı.

Angela'nın beşinci çocuğu da erkek olmuş, Maurizio havalara uçmuştu. Angela ise o kadar sevinmemişti. Anneme, bu defa bebeğin kesin kız olacağına inanarak önlük dikmek için pembe kumaş siparişi verdiğini ve pembe hırkalar ördüğünü söylemişti. Masamıza oturup Lynnette'in siyah saçlarını okşarken iç geçirir, asla saç öremeyeceğini, fiyonk bağlayamayacağını düşünürdü. Kötülük nedir bilmeyen sağlıklı, mutlu ve koca gözlü bir bebek olan Fabio bebek arabasında oturur, pembe dudaklarının arasından bana tükürük baloncukları yollarken ben de onu ağlatma ümidiyle sinsice küçük, tombul bacaklarına vururdum.

yedi

Watersford, Fore Caddesi 12 Numara'da bulunan teraslı, George Dönemi'ne ait en üst kattaki evime 17 Mart Aziz Patrick Günü'nde[3] taşındım. Bölgedeki barların pencereleri Guinness tanıtımlarıyla doluydu, her köşe başında bir yonca vardı ve soğuk hava ülkenin kuzeydoğusu için alışıldık olsa da kış mevsiminin uzadığından yakınan Watersford sakinleri, özellikle de günlerden cuma olduğu için alkol alma havasındaydı. Evime taşındığım gün sanki büyük bir parti verilmişti. Ben de onlara katılabilmek için şarabımla kas gevşeticimi almıştım.

Dairem düzenliydi ve yeni boyanmıştı. Ev sahipleri daireyi profesyonel temizlik şirketine verdiği için eve hâkim olan güçlü dezenfektan kokusuna bir de yeni halı kokusu karışmıştı. Luca'yla paylaştığımız yatağı, koltuğu, televizyonu, son birkaç haftada canlı kalma şansı iyice azalan birkaç saksı çiçeğini, CD ve kitap kutularını ve hâlâ Luca kokan ya da onun döktüğü şarapla lekelenen, düşürdüğü sigara külünden yanan ya da onun seçtiği, tamir ettiği veya kırdığı çeşitli eşyaları taşıması için kamyoneti olan bir adama yüklü miktarda para ödemiştim.

Ev soğuktu. Kaloriferi en yüksek seviyeye getirdim ve bacaklarımı oturma odasındaki şöminenin yerinde duran eski tip üçlü elektrikli ısıtıcının önünde ısıttım. Daire, binanın saçak kısmında

3 İrlanda'nın koruyucu azizlerinden biri olan Patrick'in adına kutlanan festival. (ç. n.)

olduğundan tavan eğimliydi ve içerisi ısındıktan sonra çift cam sayesinde sıcaklık korunuyordu. Perdeye gerek yoktu çünkü dairemin karşısı boştu ama ben yine de ön pencereye bir perde asıp arka yatak odasının penceresini boş bıraktım. Biraz ilerisi mezarlık olan tepedeki karanlık manzara rahatlatıcıydı.

Angela'ya Watersford'a geldiğimi haber vereceğimi söylemiş ancak sözümü tutmamıştım. Onunla konuşmak içimden gelmiyordu.

Yatağımı yapıp elektrikli battaniye ve sıcak su torbasıyla ısıttım. Yatak yıllar içinde vücutlarımıza alışmıştı. Şimdi Luca'nın yattığı tarafa yatıp kalçasının çukurlaştırdığı yere kendi kalçamı koymaya, yüzüm, eskiden benim yattığım tarafa dönük şekilde uyumaya alışmalıydım. Bu pozisyondan pencerenin dışını görebilecek, kocama şartlar elverdiğince yakın uyuyabilecektim.

O hafta sonunu çevreyi inceleyerek geçirdim. Tek başıma dışarı çıkmak zor geliyordu. Dilini, kültürünü bilmediğim bir ülkede gibiydim. Birkaç defa dükkâna girdiğimde ihtiyacım olan şeyin yerini bulamayınca paniğe kapıldım. Aksanım da değişmişti. Uzun süre Londra'da kaldığım için kuzey alışkanlıklarını kaybetmiştim. Bir defasında şehir merkezine giden otobüse binmeye yeltendim ama otobüs durağında beklemeye başladığımda kaç numaralı otobüse binmem gerektiğini ya da bilet fiyatını bilmediğimi fark ettim. Böylece planımdan vazgeçip eve döndüm. İçeride kapıya yaslanıp dış dünyayı dışarıda bıraktım. Ellerim titriyordu. Aklımı mı kaçırıyorum diye düşünmeye başladım. Üstelik bunu ilk kez düşünmüyordum.

Neyse ki yolun sonundaki bir öğrenci yurdunun giriş katında küçük bir süpermarket vardı. Birkaç gün idare etmemi sağlayacak temel gıdaları buradan alabilirdim ve içki satan dükkân da yakınlarda olduğu için şimdilik uzaklara gitmem gerekmiyordu.

BELONGS TO KİTOS TEAM

İşe ihtiyacım yoktu. Ölmeden önce Luca'nın kazancı iyiydi ve hayat sigortası bana hâlâ ödeme yapıyordu. Londra'daki evimizi kiraya vermesi için danışmanımla konuşmuştum ve o da hemen bir kiracı bulabileceğini söylemişti. Ancak akıl sağlığımı koruyabilmek için er veya geç bir iş bulmalıydım. Yine de bu konuyu daha sonra, kendimi daha güçlü hissettiğimde düşünecektim. Şu an için ihtiyacım olan her şey evime yürüme mesafesindeydi.

Pazartesi günü geldiğinde artık her şeye alışmıştım. Kapıların açılıp kapanma yönünü, ocağın hangi düğmesinin çalışmadığını, Suyun ideal sıcaklığa gelmesi için sıcak ve soğuk suyu hangi konuma getireceğimi öğrenmiştim. Küçük mutfak dolabını çorba kutuları, gözleme, tahıl gibi zahmet gerektirmeyen yiyeceklerle doldurmuştum. Televizyonun da ayarı yapılmıştı ve çalışıyordu. Temel ihtiyaçlarımı tedarik etmiştim. Şimdi sıra Luca'yı ziyaret etmeye gelmişti.

Mart da şubat kadar soğuk geçiyordu. Hatta Arcadia Vale'deki ağaçlar ve çalılıklar cenaze günündekinden de siyah ve donuk görünüyordu; mezar taşları rüzgâra karşı boyunlarını bükmüştü. Gizemli melek figürleri her zamankinden hüzünlüydü ve zavallı çıplak bilekleriyle omuzları buz gibi havaya karşı korunmasızdı.

Luca'nın mezarına doğru gidip tepeyi tırmandım. Mekânın kasvetine karşın fiziksel olarak onun yakınında olmaktan memnundum.

Mezarlık çuha çiçekleriyle doluydu. Mezarların üzerindeki dükkânlardan alınmış canlı ve plastik çiçeklerin hepsinden güzel olan bu çiçekler gelişigüzel bir şekilde geniş bir alana yayılmış, olabilecek her yamaçtan ve yarıktan taşmışlardı. Tanrım, öyle güzellerdi ki. Açık sarı renkleri karanlığın arasındaki bir ışıltıyı andırıyordu. Çuha çiçekleri Luca'nın mezarına giden yol boyunca

BELONGS TO KINGS TEAM

sıralanmıştı ve elimde sapsarı fulyalarla o yolda yürürken kendimi kilisenin koridorunda ilerleyen bir gelin gibi hissetmiştim.

Mezarın başında durdum.

"Ah," dedim. "Özür dilerim, bilmiyordum..."

Marc oradaydı. Diz çökmüş, çenesini yumruk yaptığı ellerine yaslamış, mezar taşına bakıyordu. Gözleri kıpkırmızıydı ve şişmişti. Soğuk yüzündendi belki ama yine de bundan şüpheliydim.

"Selam." Dönüp gülümsedi ve yüzünü elinin tersiyle sildi. "Liv, burada ne yapıyorsun?"

"Daha fazla uzak kalamadım."

"Ben de öyle."

Birbirimizin gözlerine bakmadan bir süre öylece kaldık.

"İlk defa mı geliyorsun? Mezarlığa yani," diye sordu.

"Evet."

"Ben birkaç defa geldim. Pek fayda etmiyor."

Başımı salladım. Ona ne söyleyebileceğimi bilmiyordum.

"Nasılsın?"

"Ah, iyiyim," dedim. "İyiyim. Ya sen?"

Marc omuz silkti. "Biliyorsun işte," dedi. "İdare eder."

Ayaklarımı salladım. "Çok soğuk."

İkimiz de mezara baktık. Zavallı Luca soğuk toprak yığınının altında yatıyordu. Orada, dondurucu soğukta. Hafifçe iç geçirdim. Nefesimi dışarı veriyormuşum gibi görünmüştü. Omuzlarımdaki kara köpek gittikçe ağırlaşıyordu.

"Çiçekler için biraz su getireyim mi?" diye sordu Marc. "Belki sen de biraz yalnız kalmış olursun..."

Başımı salladım. "Evet, teşekkür ederim. İyi olur."

Marc çiçekleri aldı ve beni henüz çuha çiçeklerinin istila etmediği mezarla başa başa bıraktı. Soğuk yüzünden kararan, çiçekçiden alınmış köksüz bitkiler mezarın üzerine yığılmıştı. Birileri bir şey ekmişti ama henüz ne olduğu anlaşılmayacak kadar küçüktü. Üzerine konan çakıl taşıyla sabitlenmiş kâğıt parçaları, mektup ve şiirler yağmur yüzünden okunamayacak haldeydi. Bir de Luca'nın yeğenlerinden birinin bıraktığı ıslanmış, küçük ve mavi renkli bir ayıcık vardı. Mezarın başına diz çöküp Luca'nın saçıymış gibi toprağı okşadım.

"Tatlım, ben geldim," diye fısıldadım. "Şu tepenin eteklerindeydim."

Gözlerimi kapattım ve kocamı gözümün önüne getirmeye çalıştım. Ama olmadı.

Sakindim ama aklımdan bir şey geçiyordu. Ellerimle toprağı kazıp Luca'ya ulaştığımı, tabutu açıp yanına uzandığımı ve gökyüzünün renk değiştirmesini izlediğimi düşündüm. Koskoca bir teleskopun merceğindeki minicik bir nokta gibi evrene baktığımı düşündüm.

Etrafımda binlerce mezar taşı vardı. Ve mezarda yatan her kişi birilerini geride bırakmıştı. Terk edilmiş kocaların, karıların, anne babaların ve çocukların kederi kucağıma düşmüştü. Bu acı göl gibi, deniz gibiydi. Arcadia Vale'in ötesinde ölüm, kayıp ve keder okyanusu uzanıyordu. Dayanılacak gibi değildi. Aşk yüzünden böylesi acıların çekildiği bir dünya nasıl olmuştu da gelişebilmişti? Kalbim sıkıştı ve şöyle düşündüm: *Evet, kazma kürek getirip Luca'nın mezarını kazacağım ve yanına uzanıp gökyüzünü izleyeceğim. Beni bu halde bulacaklar.*

Bu öyle yatıştırıcı bir düşünceydi ki soğuk gözlerim sımsıcak yaşlarla doldu. Kara köpek yanı başıma uzanmış, çenesini kucağıma yaslamıştı. Başını okşadım.

BELONGS TO MAGUS TEAM

"Liv? İyi misin?"

Marc'ın burnuyla yanakları kızarıktı ama gözleri daha iyi görünüyordu. Benim olağandışı sarı renkli fulyalarımı koyup yarısına kadar su doldurduğu soğan turşusu kavanozunu bana uzattı.

"İyiyim teşekkürler," dedim.

"Pekâlâ," dedi Marc. Bot, kot pantolon ve eski, bol bir kazağın üzerine yine eski bir deri ceket giymişti. Kulaklarını örten yün bir şapka da takmıştı. Her iki kulağında da küpe vardı ve yüzünde yorgunluk belirtileri okunuyordu. "Bak," dedi. "Ben şimdi gidiyorum. İkinizi yalnız bırakıyorum."

"Marc," dedim. "Lütfen gitme."

Çocukken üçümüz hiç ayrılamazdık; Luca, Marc ve ben. Birbirimizi asla dışlamazdık. Harika bir üçlüydük. Şimdi bunun değişmesi için bir sebep göremiyordum.

Marc omuz silkip cebinden tütün çıkardı ve sarmaya başladı.

"Burada yalnız başına kalmasından hiç hoşlanmıyorum."

"Biliyorum," dedim. "Aslında o yüzden buraya taşındım."

"Watersford'a mı taşındın?"

"Luca'ya yakın olabilmek için."

"Watersford'a mı döndün yani! Buna inanamıyorum."

"Onu bu kadar özleyeceğimi tahmin etmemiştim."

"Ama Londra'da mutluydun. Hem bütün arkadaşların..."

"Her şey değişti. Artık burada olmalıyım. Dairemin arka penceresinden mezarlığı görüyorum ve bu kadarı da hiç... hiç yoktan iyidir."

Marc başını sallayıp bir nefes çekmem için sigarasını bana uzattı. Başımı iki yana salladım.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Evimi görmek ister misin?" diye sordum. "Uzak değil. Sana kahve yaparım."

"Alkollü bir şeyler içmeyi tercih ederim."

"Olur," dedim.

Marc arabasını mezarlığın girişindeki tören bahçesinin yan tarafına park etmişti. Arabayı orada bırakıp kapıdan çıktık ve sağa dönüp anayoldan bir kilometre kadar yürüdükten sonra Fore Caddesi'nin paralel yolundan sola döndük. Oradaki binalardan birinin bodrum katında Horse and Plume adlı eski bir bar vardı. Marc bana kapıyı açıp içeri girdiğimde barın sıcaklığı, odun dumanından yayılan hava, alkol, nefes ve sirkeli patates cipsinin kokusuyla karşılandım. Öğle müşterileri çoktan yerlerine yerleşmişlerdi. Bara yaslanmış, köşedeki televizyonda gösterilen ragbi maçıyla ilgili yorumlar yapan müdavimler ile barın sıcaklığı içlerine nüfuz ettikçe üzerlerindeki kat kat kıyafetleri çıkaran turistlerden oluşan bir kalabalık vardı.

Marc, "Ne istersin?" diye sordu.

"Kırmızı şarap lütfen."

"Büyük mü?"

Başımı salladım.

Pencerenin yanında bir masa buldum ve donmuş cama bakan kırmızı kadife sıraya yerleşip beklerken masadaki bardak altlığıyla oynayıp durdum. Marc şarap ve büyük bir birayla döndü. Barda bir kadeh içkiyi bir dikişte içtiği gözümden kaçmamıştı.

Ben de şarabımdan büyük bir yudum aldım.

"Yorgun görünüyorsun," dedi Marc.

"Sen de öyle."

BELONGS TO MAGUS TEAM

"Gerçek hayatta böyle şeyler olabileceği hiç aklıma gelmemişti," dedi Marc. "Benim başıma gelmez sanıyordum. Luca'nın hep var olacağını, yanımda duracağını, ne zaman ihtiyacım olsa yardıma koşacağını sanıyordum, hayır sanmıyordum, öyle olacağından emindim." Büyük bir gözyaşı damlası yanağından yuvarlanıp cilalı masanın yüzeyine düştü. "Lanet olsun," dedi. "O kadar çok ağladım ki gözyaşlarım kurudu sanmıştım."

Hafifçe gülümsedim. "Biliyorum."

"Sana da zamanla alışacağını söylüyorlar mı?"

"Ben kimseyle konuşmuyorum," dedim.

"Mantıklı bir yaklaşım. İyi niyetle söylenmiş bir sürü söz duydum ama hepsi de anlamsız taziyelerden ibaret."

Luca'ya öyle çok benziyordu ki...

Ardından yüzünü buruşturup, "Zaman en iyi ilaçtır, hayat devam ediyor, her şeyin bir sebebi var, günün birinde Luca'nın ölümünün ilahi plana nasıl uyduğunu göreceğiz diyorlar. Bense birinin çıkıp kalbimdeki bu lanet olası boşluğu nasıl kapatacağımı söylemesini istiyorum," dedi.

Marc kısık sesle konuşmadığı için yan masamızdaki çift bizi uyarır gibi bakmaya başladı. Kaşlarımı çatıp bundan bir anlam çıkarmalarını bekledim.

"Sürekli Marinella'da kalmanın da faydası yok," dedi Marc. "O yerin her santimi Luca'yla ilgili anılarla dolu. Parlattığım her kaşık o anılardan birini yansıtıyor."

"Uzakta olmak daha zor," dedim. "O yüzden döndüm."

"Döndüğüne sevindim."

"Geldiğimi henüz kimseye söylemedim. Angela bilmiyor."

"Geldiğinden bahsetmediği için tahmin etmiştim."

BELONGS TO MAGIS TEAM

"Böyle bir fikrim olduğunu biliyor sadece. Ve çok sevindiğini de söyleyemem."

"Şu anda sevinememesi doğal sayılmaz mı sence?"

"Birkaç günlüğüne yanında kalabileceğimi bile söyledi."

"Vay canına, gerçekten de endişeleniyor demek. Kabul etmedin mi?"

"Kimsenin hislerime karışmasını istemiyorum."

"Ne? Felicone ailesinin başkasına karıştığı nerede görülmüş? Yapma Liv, sanırım sen bizi başkasıyla karıştırdın."

Neredeyse gülüyordum.

"Nathalie ve çocuklar nasıl?"

"Son gördüğümde çok iyiydiler. Luca'dan pek bahsetmiyoruz. Nathalie, ne kadar az bahsedersen o kadar çabuk iyileşirsin klişesine inananlardan."

"Onu suçlaman doğru olmaz Marc."

"Biliyorum." Marc tekrar bardağına uzanıp birasının son birkaç yudumunu da içti. "Ama o konulara girmeyelim. Haydi Liv, iç. Çok yavaşsın."

Her birimiz üç veya dört içki daha içtik, sayısını tam olarak anımsamıyorum. Eski günlerden bahsettik. Luca'nın sekiz yaşındayken kumsaldaki sokak lambasına tırmandıktan sonra aşağı inemediği günü anıp deliler gibi güldük. Bir süre sonra ben de paniğe kapılmış, Angela'ya haber vermiştim. O da itfaiyeyi aramıştı. Bu arada Luca sağ salim inmeyi başarmıştı. Angela itfaiyecilerin zamanlarını aldığı için aşağılanıp azarlanmaktan o kadar korkmuştu ki Luca'ya tekrar direğe tırmanmasını ve itfaiyeciler onu kurtarıncaya kadar beklemesini tembihlemişti.

BELONGS TO MAVİŞ TEAM

Ve arkadaşlıktan konuştuk. Marc bana çocukken ikisinden hangisinin benimle evleneceği üzerine sürekli tartıştıklarını söyledi. Dediğine göre bu sorunu yazı tura atarak çözmüşler.

"Peki, Luca kazandığında ne hissettin?" diye sordum.

Marc, "Aslında Luca kaybetmişti," diye yanıtladı. Bunu duyunca küçük bir kahkaha attım.

Bir süre sonra hava karardığında Marc ayağa kalkıp şapkasını kulaklarına indirdi ve, "Artık gitsek iyi olur," dedi. "Daha geç olmadan."

Şiddetli akşam soğuğuna çıktık. Sarhoş olmuştum ama hangi kavşakta durduğumuzu anlamayacak kadar da sarhoş değildim. Marc paltomun yakasını kaldırıp çeneme kadar bütün düğmeleri iliklediği, tıpkı Luca'nın yaptığı gibi. Ben de onun koluna girdim.

Gitmemiz gereken tarafa yönelirken, "Benimle eve kadar yürür müsün?" diye sordum. Marc da benimle gelmeyi kabul etti.

Marc, Luca'yla hemen hemen aynı kilo ve vücut yapısına sahipti. Luca gibi kokuyor, Luca gibi küfrediyor, gülerken Luca gibi kafasını arkaya yatırıyordu. Bu dünyada Luca'ya en çok benzeyen varlıktı ve ben de Luca'yı, hiç kimsenin tahmin edemeyeceği kadar özlüyordum.

Bardan çıktıktan birkaç yüz metre sonra Watersford gecesinin buz gibi soğuğunda ve karanlığında tesadüfen olmuş gibi çarpışıp öpüştük. Bu seferki, mezarlıktaki öpüşmeden farklıydı. Marc eliyle başımı avuçlayıp beni duvara yapıştırırken artık hissetmediğimi sandığım bir tutkuyla ben de ona karşılık verdim. Birbirimizi okşayıp öperek Fore Caddesi Numara 12'ye kadar sendeleyerek gittik. Girişten ön kapıya, merdivenlerden yukarıya, daireme çıktık ve öpüşürken birbirimizin paltolarının düğmelerini açmaya başladık. Tek ayağımın üzerinde çizmelerimi

BELONGS TO MACOS TEAM

çıkartırken o da elini kot pantolonumun bel kısmına götürdü. Dudaklarımızı birbirinden ayırmıyorduk ve vücutlarımız da birbirine sürtünüyordu. Başka birine mümkün olduğunca yakın olmanın verdiği rahatlığı hissetmek istiyordum. Bunun ölümle bir ilgisi olmadığı gibi hayatla daha çok ilgisi vardı. Kederliyken yapabileceğimiz tek şey buydu. O dehşet verici yalnızlıktan ancak böyle kurtulabilirdik. Marc kot pantolonumu çıkardı ve koltuğa uzanırken kendi pantolonunun düğmelerini de çözdü. Ardından nefes nefese, haşin bir sevişme geldi ve boşalması yoğun bir duygu dalgasından ve arınmadan başka bir şey değildi. Marc ağlamaya başladığında saçlarını okşayıp iyileşeceğimizi söyledim. Koltukta birbirimize sarılarak uyuduk ve haftalardır ilk defa kara köpek yanıma gelmedi.

Yalnız olmamanın nasıl bir duygu olduğunu unutmuştum.

Cep telefonunun sesiyle ve üzerimdeki ağırlıkla uyandım. Marc derin bir uykudaydı, Luca'nınkine benzeyen horlaması bir bebeğinki kadar huzur vericiydi. Başı hâlâ omzumdaydı ve başının altındaki tişörtümse hâlâ ıslaktı. Telefonda mutlaka can sıkıcı şeyler duyacaktım, bunu biliyordum. Yine de suçluluk duymuyordum, kaygılanmamıştım da. Aslında hiçbir şey hissetmiyordum. Tek bildiğim bu anın bitmesini hiç istemediğimdi. Marc'ın saçlarını güzel yüzünden çekip fısıldadım: "Marc, uyan, telefonun çalıyor."

Marc kımıldanıp hafifçe homurdandı.

"Marc..."

Gözlerini açtı. Kafası iyice karışmış görünüyordu ve ardından, "Aman Tanrım! Olamaz. Saat kaç?" dedi.

Hiçbir fikrim yoktu. Başıboş hayatımda saate ihtiyaç duymuyordum. Marc kot pantolonunun cebinden telefonunu alıp yanıtladı.

BELONGS TO MAGUS TEAM

"Nat? İyiyim, iyiyim. İçkiyi biraz fazla kaçırmışım ve arabada uyuyakalmışım... Hayır, arabayı kullanabilirim... ben..."

Başımı iki yana salladım. Araba mezarlıktaydı. Kapılar çoktan kilitlenmiş olmalıydı.

"Sanırım mezarlıkta kilitli kaldım... Bilmiyorum..."

Neyse ki Nathalie çocukları bırakıp onu almaya gidemezdi.

"Hayır, sorun yok. Taksiye binerim. Birazdan gelirim. Merak etme."

Telefonu bıraktı ve başını ellerinin arasına aldı. "Tanrım, aman Tanrım."

"Bir fincan çay yapıyorum," dedim. "Sonra seni eve bırakırım. Sorun değil Marc, gerçekten sorun değil."

Marc birkaç saat önce benimle düşe kalka evime gelen çılgın bakışlı adamdan çok farklı görünüyordu. Yorgun, endişeli ve bitkin bir hali vardı. Baksırı ayak bileklerinde, başı ellerinin arasında koltukta oturuyordu.

Kalkıp su kaynatmak için mutfağa gittim. Luca'yı anımsatırcasına, seks kokusu bütün vücudumu sarmıştı. Çok yorulmuştum ama yaşadığımı hissediyordum.

Marc'la birlikte koltukta oturup çaylarımızı içtik. Başımı onun omzuna yasladığımda o da usulca saçımı öptü.

"Bunu konuşmamız gerekiyor mu?" diye fısıldadı.

"Konuşmamayı tercih ederim."

"Böyle biri olduğun için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi. Ne demek istediğini anlamıştım.

Eski Clio arabam birkaç gündür yol kenarında terk edilmiş halde bekliyordu. Motor soğuktu ve zorlanıyordu ama sonunda bize boyun eğip çalıştı. Marc'ı yirmi kilometre ötedeki Portiston'a gö-

BELONGS TO MAGUS TEAM

türüp fısıltılı bir hoşça kal ile sıcak elinin dokunuşuyla anayolun sonunda bıraktım. Sonra eski günlerin hatırına kıyı yolundan devam ettim. Kanalın karşısındaki Seal Adası'nın ışıkları denize yansıyordu. Pencereyi açıp o tanıdık, soğuk ve ıslak havayı içime çektim ve kumsaldaki çakıl taşlarını bir yukarı bir aşağı hareket ettiren dalgaların sesini dinledim. Luca'yla birlikte babasının arabasında oturup denize yağan karı izlediğimiz o kış akşamını bana anımsatan yerden geçtim ve keyiflendim. Ama pencere biraz fazla uzun bir süre açık kalmış olmalı ki Watersford'a dönüş yolunda köpeğin orada başka kimsenin olmadığına dikkati çekmek istercesine yolcu koltuğuna kıvrıldığını gördüm.

Yine yalnızdım.

sekiz

En güzel anılarımın hepsinde Felicone ailesi vardı.

Küçükken annem, Lynnette ile beni her cumartesi, öğleden sonra Marinella'ya götürürdü. Bu bizim için tam bir eğlence olduğundan hafta boyunca o günü iple çekerdik. Restorana gitmeden önce annem solgun ve kuru dudaklarına ruj sürer, eşit dağılmasını sağlamak için de dudaklarını birbirine sürterdi. Seyrek ve sönük saçlarını kabartır, en güzel ayakkabılarını giyer, yol üzerindeki dükkânların vitrinlerine bakıp nasıl göründüğünü kontrol ederdi. İki kız kardeş, anneme eşlik ettiğimiz Marinella ziyaretlerimizden keyif alırdık.

Angela her zaman ya restoranda ya da ofiste olur, Maurizio müşterilerle mutfak arasında gidip gelir, ikizler de ya restoranda ya da dışarıdaki basamaklarda oyuncak arabalarıyla veya Action Man'leriyle oynarlardı. Sessiz ve ciddi bir çocuk olan Fabio oturup ağabeylerini izlerdi ama onların oyunlarına asla katılmazdı.

Büyük ihtimalle, babamız olmadığı için bize şefkatle yaklaşan Maurizio ilgisini üzerimizden eksik etmezdi. Çok güzel ve eşsiz olduğumuzu söylerdi. Bize ufak tefek hediyeler verir, prensesmişiz gibi davranırdı. Maurizio'nun ilgisi Lynnette'in de benim de çok hoşumuza giderdi. Anneme karşı da öyleydi. Hatta annemin yüzünü kızartan tek erkek oydu. Elini öper, hatırını sorardı ve

BELONGS TO KINGS TEAM

eğer kötü bir haber almışsa ellerini göğsüne bastırıp "*Dio mio!*"[4] diye haykırırdı. Sonra da evle ilgili ayrıntılara girer, annemi sıkıntısının çözüleceğine ikna ederdi. Annemin yemeğini kendi eliyle sunardı. Yemeğini yedikten sonra dudaklarını peçetesiyle silerek beyaz kumaşın üzerinde koyu pembe bir iz bırakan Annem de Maurizio'ya gerçekten iyileştiğini söylerdi. Maurizio abartılı bir ifadeyle haç çıkarıp küçük bir dua okurdu. Lynnette ve ikizler bunun üzerine bakışırdı. Ben de annemin yüzünde beliren tebessümü izlerdim. Kasadaki Angela da bize bakardı. Dudaklarında bir tebessüm olurdu ama tebessümü gözlerine yansımazdı.

Restoranda müzik de olurdu. Şarkıcının sesi Tom Jones'unkine çok benzese de İtalyanca söylüyordu. Marinella her zaman kalabalık, ışıl ışıl olurdu ve mis gibi kokardı. Kahkaha ve sohbet de restorandan eksik olmazdı. İnsanlar durmadan gelir giderdi. Yetişkinler bizimle konuşur, parmaklarıyla yanaklarımızı okşarlardı. Karanlık köşeleri ve bulaşık suyu kokusuyla burası sessiz ve soğuk evimizin tam tersiydi. Annem bile Marinella'da başka bir insan olurdu. Neşelenir, etrafına gülücükler saçardı. Öyle anlarda bir Felicone olmanın ne hissettireceğini hayal ederdim. Geceleri Maurizio'nun beni yatağıma yatırdığını düşünürdüm ve bunu düşünürken oturduğum yerde keyifle kıpırdanırdım. Onun çocuklarla birlikte yemek yediğimi hayal ederdim. Angela'yla alışverişe çıktığımı da kafamda canlandırırdım. Bütün elbiselerim Lynnette'in eskileriydi ama eminim Angela beni otobüsle Watersford'a götürür, yepyeni kıyafetler alırdı. Büyükanneler, büyükbabalar, kuzenler ve erkek kardeşlerle dolu, hiç yalnızlık çekmeyeceğim gerçek bir ailenin parçası olmanın ne demek olduğunu, rengârenk ışıklarla süslü ve böylesine geniş bir aile için alınacak hediye yığınlarının yanında bodur kalan Felicone Noel ağacını düşünürdüm. Evet, o restoranın üst katında yaşa-

4 (İt.) Aman Tanrım!

BELONGS TO KINGS TEAM

mak istiyordum. Çünkü bana göre Felicone çocukları dünyanın en şanslı çocuklarıydı.

Yaz aylarında, cumartesi günleri Marinella'da uslu durursak Lynnette ve ben buz gibi çelik kaplarda, bıldırcın yumurtası büyüklüğünde kepçelerle doldurulmuş çilekli ya da kirazlı *gelati*[5] yerdik. Kapların her biri, üzerinde desenli kâğıttan altlıklar olan zarif porselen fincanlara yerleştirilir, en lezzetli gofretler ve buz gibi kaşıklar eşliğinde servis edilirdi. Kış aylarında da metal kulplu ince bardaklardan sıcak çikolata içerdik. Çikolatanın üzerinde beş santim yüksekliğinde krema, kremanın üzerinde gerçek çikolata parçacıkları olurdu. Sanırım hayatım boyunca tattığım en lezzetli şeydi.

Eğer yaramazlık yaparsak, ki bunu yapan genellikle ben olurdum, haftalık Marinella ziyaretimizden mahrum kalırdık. Bütün o eğlenceyi kaçırdığımı bilerek odamda kilitli kalmak dehşet verici bir şeydi. Annemin migreni tuttuğunda da biraz sessiz kalsın diye oraya yollanırdık.

Portiston yalnızca bir ilkokulu olan küçük bir kasabaydı. Dolayısıyla Lynnette ile benim Felicone ailesinin oğullarıyla birlikte büyümemiz kaçınılmazdı. Ben ilkokula başladığımda Stefano çoktan ortaokula başlamıştı. Carlo ise Lynnette'in sınıfındaydı. Luca ve Marc da benden iki sınıf ilerideydi. Okula başladığım yıl, Portiston İlkokulu'nda yaşları dörtle on bir arasında değişen yalnızca yirmi çocuk olduğundan onlarla aynı sınıfı paylaşıyorduk.

Bebeklerin bile cinsiyetlerine göre ayrıldığı dönemden kaldığı için, üzerlerinde KIZLAR ve ERKEKLER yazılı kapılarıyla Viktoryen tarzındaki bir binanın ev sahipliği ettiği samimi bir okuldu burası. Öğretmenimizin ismini anımsamıyorum ama gençti ve siyah, kıvır kıvır saçları vardı. Gözlük de takıyordu ve

5 (İt.) Dondurma.

BELONGS TO MACOS TEAM

güler yüzlüydü. Çok heyecanlandığımızda ya da şımardığımızda elini başımıza koyar, bizi yatıştırırdı.

Sınıfımız aydınlık ve havadardı. Duvarlarda resimler vardı ve ufak çocukların cıvıltılı sesleriyle capcanlı bir yerdi. Luca ve Marc'ın ortasına oturup tombul pastel boyalarla ejderha resmini boyadığımı anımsıyorum. Boyama konusunda başarılıydım, Marc da öyleydi ama Luca bu işi çok zahmetli bulurdu ve renkli boyalarla renklendirilmesi gereken siyah çizgilerin üzerini karalardı. Gerçekten çok yaramaz bir çocuktu. Yaramazlık ettiği için hepimizden çok kapı dışarı edilir, zamanını koridorlarda geçirirdi. Ancak kardeşinden kısa süreliğine ayrı kalmak bile Marc'ı tedirgin ederdi. Luca cezalıyken Marc sürekli kapıya gidip parmaklarının üzerinde yükselerek kardeşinin orada ve iyi olduğunu görmek isterdi.

İkisinin de bacakları incecik, dizleri kemikliydi. Ayakkabıları ayaklarına çok büyükmüş gibi görünürdü. Ben kahverengi sandalet giyerken onlar siyah bağcıklı ayakkabı giyerdi. Küçükken Marc'ı, Luca'ya tercih ederdim çünkü o sabırlı ve yardımseverdi. Bir şey yapmayı teklif ettiğimde genellikle bana katılırdı. Luca ise hiçbir konuda işbirliği yapmak istemezdi. Henüz altı yaşındayken bile kontrolün kendisinde olmasını isterdi. Marc ve ben onun emrinde olmaktan memnunduk.

Üçümüz birlikte okulun arkasında bulunan, gitmemizin yasak olduğu ormanlık bölgede bir kulübe yapmıştık. Bize göre çok cesur bir davranıştı bu. Yerde büyük ihtimalle önceki yapıların bir bölümü ya da eski bir sığınak olan tuğlalarla çevrili bir çukur vardı. Bu çukurun çatısını çubuklarla çevirip onların da üzerini ot ve yapraklarla örtmüştük. İçeri girebileceğimiz kadar bir alan bırakmamız gerekiyordu ama içerdeyken çukuru bütünüyle doldurduğumuz için tamamen gizlenmiş oluyorduk.

BELONGS TO MAGIS TEAM

Çukur ufaktı. Üçümüz ancak çenemizi dizlerimize yaslayıp kollarımızı da bacaklarımıza sararak oturduğumuzda içine sığabiliyorduk. Islak yaprak, çamur ve mantar kokuyordu ve gizlendiğimizde içerisi suyun dibi gibi karanlık ve yeşil görünürdü. Orada örümceklerin saçıma düşmesinden korkuyordum. Düşmanlardan kaçıyormuşuz gibi yapıyorduk fakat düşmanın kim olduğunu ben bilmiyordum. Bu ikizlerin oyunuydu; oyunun içeriği ya da sonucuyla ilgili bilgim yoktu. Bazen düşman beni esir almış gibi yapardık ki böyle zamanlarda oyun alanımıza gizlenip ikisi tarafından kurtarılmayı beklemem gerekirdi. Tabii her defasında kurtarmaya gelmezlerdi.

Bazen de Lynnette onunla oynamama izin verirdi. Ayrıca yaşıtım olan Anneli Rose adında bir kız arkadaşım da vardı. Ama ben yine de ikizlerle oynamayı tercih ediyordum.

İlkokulda üst sınıflara geçerken Luca ve Marc'la daha fazla vakit geçirmeye başlamıştım. Kısacası üç kişilik bir çete olmuştuk.

Okul dışında sakin bir çocukluk dönemi geçirmiştik. Ben sekizime geldiğimde annem öğleden sonralarını koyu kahverengi perdeleri örtüp yatağına uzanarak geçirmeye başlamıştı. Migreninin tuttuğunu söylüyordu ve Lynnette ile benim onu rahatsız etmememiz gerekiyordu. Bunun da tek yolu dışarı çıkmaktı. Sonuç olarak annem bizi kıskaca almaya çabalasa da migreni tuttuğunda sonsuz özgürlüğe kavuşurduk. Lynnette plajda kitap okuyup resim yapmaktan hoşlanıyordu. Bense Felicone ikizlerinin peşinden koşturuyordum. Üçümüz birlikte tepelere tırmanıp insanları gözetler (en sevdiğimiz şey buydu) ya da limanda Maurizio'nun teknesinde sallanırdık. Tekne limana demirlemişti ve çapayı tutan halata dokunmamız yasaktı. Buna karşın teknenin içindeyken denizin ortasındaymışız gibi yapıp balık tutardık ve hava nefesimi kesecek kadar soğuk olmasına karşın yüzerdik. Acıktığımızda, ki hemen acıkırdık, Marinella'ya

dönerdik. Ön terastaki masada oturup çıplak, bronz bacaklarımı sallandırır, derimi soyar, turistlerle yapmacık bir şekilde yetişkin sohbeti ederdim. Bu arada ikizler de Maurizio'dan yiyecek bir şeyler koparmaya çalışırdı. Maurizio da sonunda kek ve köpüklü içeceklerle dolu bir tepsiyle büyük bir şova girişirdi.

Yanağımı sıkıp, "Çikolatalı pastanız *sinyorita*," derdi ve o kadar mutlu olurdum ki yanaklarımdaki kasların ağrıdığını fark edene kadar gülümserdim.

Bazen Fabio da bize takılırdı ama onun diğer çocuklardan farklı olduğunu daha o zamandan anlamıştık. O hiçbir şeye katılmazdı. Angela bizimle gelmesini söylerse bizimle gelirdi ama o zaman da yanımızda olmak umurunda değilmiş gibi davranırdı. Onu seviyorduk ama ne yazık ki bizden biri değildi.

O yazları şimdi birbirinden ayırmam çok zor. Birini düşünürken aklıma diğeri geliyor. Luca'yla birlikte Portistonlı ünlü yazar Marian Rutherford'un akrabaları olduğumuzu söyleyerek edebiyat meraklısı Japon turistlerden ufak bir servet kazandığımız yazı anımsıyorum. Şimdi Rutherford Müzesi olan evinin duvarlarındaki mavi plakların altında fotoğraf çektirmelerine 50 pens karşılığında izin verirdik. Turistler dürüstlüğümüzü sorgulamayacak kadar nazikti ama yaptığımız şey Angela'nın kulağına gidince projemize son verdi ve kazandığımız parayı da hayır kurumuna bağışlamamızı söyledi. Annem de benden utandığını söyleyip beni cezalandırdı. Marc ise bu dolandırıcılık işine katılmayı reddetmişti. Ahlaki boyutunu düşünerek mi yoksa başını belaya sokmak istemediğinden mi bize katılmamıştı hatırlamıyorum.

O zamanlar yaz mevsimi sonsuza dek sürecekmiş gibi gelirdi ve sonbahar kokusu etrafı sardığında ben Lynnette'in eski önlüğüyle, Luca ve Marc ise üzerlerine iki beden büyük geldiği için

BELONGS TO MAGUS TEAM

katlamak zorunda kaldıkları yeni gömlekleri ve pantolonlarıyla okula dönme vaktinin geldiğini anlardık. Üçümüz de çocukluk döneminin hiç bitmeyeceğini düşünüyorduk.

Benim dokuzuncu doğum günümden sonra, eylül ayında okula gittiğimde ikizleri orada bulamadım. İkisi de şehirdeki Watersford Erkek Lisesi'ne gitmişlerdi. Yaz tatillerinde futbol ve askeri eğitim gibi çok daha ilginç uğraşlar bulduklarından artık bana yüz vermiyorlardı. Ergenlik dönemimize kadar birlikte bir şey yapmaz olmuştuk ve bir süre sonra üçlü grubumuzda benim yerimi bir başkasının aldığını öğrendim. Ve o kişinin adı Nathalie Santo'ydu.

dokuz

Sıkıntıma göğüs gerip Marinella'ya uğramaya karar verdim. Angela beni merak etmiş olmalıydı. Marc'ı da tekrar görmek istiyordum. Acıma yeni bir acı daha eklenmişti ve bu defaki ona odaklıydı.

Üzeri artık kuş pisliğiyle kaplanmış arabamı nisan başında hayata döndürmeye karar vererek Portiston'a doğru yola koyuldum. Arabayı deniz kenarındaki otoparka bıraktım. Yazın bu küçük kıyı kasabasına çok sayıda turist geldiği için yaz aylarında burada bir bekçi dururdu. Nisan ayındaysa soğuk hava turistlerin büyük kısmını bu bölgeden uzak tutardı. Sahil kesiminin biraz ötesinde tek şerit halinde sıralanmış pastel renkli barları, restoranları ve denize bakan dükkânlarıyla kasabanın ana caddesi burada uzanıyordu. Marinella bu yapıların en büyüğü ve en görkemlisiydi. Bir dondurma tüccarının, İskoçya ve İngiltere'nin kuzeyine kadar uzanan dükkân zincirinin bir kolu olarak 1890'da açılmıştı. Yazın dondurma satarlardı. Kış spesiyalleriyse sirkeli bezelye yemeğiydi. Bu konuda dikkate değer ölçüde başarılılardı. 1901'de Watersford'da yirmi bir dondurmacı dükkânı vardı ve iki yıl sonra bu sayı yüz on beşe yükselmişti. Bunları biliyorum çünkü Birleşik Krallık dondurma endüstrisinin tarihi Marinella'nın menüsünde yazıyordu ve yıllar içinde hepsini ezberlemiştim.

BELONGS TO MACOS TEAM

Rüzgâra karşı kollarımı göğsümde birleştirerek birkaç dakika dışarıda durdum. Bir martı Marinella'nın terasını kaldırımdan ayıran ve tırabzanları destekleyen direklerden birine konmuştu. Derin bir nefes alıp basamaklardan çıktım ve kapıyı açtım.

İçeride tanıdık birini görmemek beni hem rahatlatmış hem de hayal kırıklığına uğratmıştı. Masaların yalnızca ikisi doluydu. Birinde çay içip sandviç yiyen iki yaşlı kadın oturuyordu. Diğer masadaysa turist görünümlü bir çift el ele tutuşmuştu ve hiç konuşmuyordu. Büyük ihtimalle balayındalardı. Tanımadığım genç bir garson tezgâhın arkasında tabak çanakları kuruluyor, genç bir kadın da cam büfenin arkasında pastaların bulunduğu bölümü düzenliyordu. İkisinin de üzerinde Marinella üniforması vardı: Siyah pantolon, bembeyaz gömlek ve uzun, beyaz önlük. Kız sarı saçlarını siyah kadife bir tokayla arkadan toplamıştı. Eskiden bende de aynı tokadan vardı.

Genç adam bana gülümsedi. "Lütfen oturun. Size menüyü getireyim."

"Teşekkürler," dedim. "Ama ben Bayan Felicone'yle görüşmek istiyorum. Angela'yla. Burada mı?"

"Sizi bekliyor mu?"

"Hayır ama ben ailedenim." İşte söylemiştim. Angela'nın bana asla bahşetmediği o statüye kendimi oturtmuştum.

"Müsait mi bir bakayım."

"Olivia geldi dersin."

"Ah." Genç adam yürürken durdu, genç kadın da elinde pasta bıçağıyla kalakaldı. Beni ismimden tanıdıkları belliydi. "Çok üzgünüm..." dedi genç adam.

Üzülmeyin der gibi kibirli bir ifadeyle parmaklarımı savurup cesurca takındığım dul tebessümüyle onlara bakarak menüyü

aldım ve genç adam, Angela'yı bulmaya gittiğinde menüyü inceliyormuşum gibi yaptım.

Angela bir elinde bardağıyla arka taraftaki ofisinden hemen çıkıp geldi ve diğer elini bana uzattı. O da gülümsüyordu ama bu zoraki bir gülümsemeydi.

"Olivia, ne güzel bir sürpriz!" Dior parfümünün kokusu, pembe ruju, topuklu ayakkabıları ve saç spreyiyle nazikçe bana sarıldı. Lacivert eteği, beyaz gömleği, omuzlarından sarkan açık mavi hırkasıyla her zamanki gibi kusursuz görünüyordu. Bir dizi inci de boynunu sarmıştı.

"Nasılsın?" diye sordu. Beni daha iyi görebilmek için şimdi biraz uzaklaşıp omuzlarımı kavramıştı.

"İyiyim," dedim.

Angela beni ofise ve artık Marc ile Nathalie'nin evi olan daireye açılan kapıdan uzaktaki bir masaya yönlendirdi. Bana gösterdiği sandalyeye oturdum.

Genç adama, "Bize kahve getir lütfen Gavin," dedi. "Portakallı ve biberiyeli pastalardan da birer dilim koy. Fabio yaptı Olivia, gerçekten çok lezzetliler. Buraya oturalım, kaloriferin yanına."

Angela'nın zarafeti karşısında kendimi berbat hissettim. O sabah saçımı lastik bir tokayla geriye doğru gelişigüzel bir şekilde toplamıştım. Kot pantolonumu, eski kahverengi çizmelerimi ve çok daha güzel günler görmüş Luca'nın yün kazağının üzerine uzun, yün paltomu giymiştim. Hâlâ onun kokusunu aldığım için Luca'nın hiçbir kıyafetini yıkamadığımdan paspal göründüğüm sonucuna ulaşabilirdim. Oysa biraz daha özel, en azından temiz bir şeyler giymek için çabalayabilirdim.

Angela gözlüklerini masaya bırakırken, "Evet," dedi.

BELONGS TO MAGUS TEAM

Ona gülümsedim; gergin bir tebessümdü bu. O anda restorana hiç gelmemem gerektiğini anladım. Angela aslında nerede olduğum ya da ne yaptığımla ilgilenmiyordu. Tek istediği ailesinden uzak durmamdı.

Acı verici bir sessizliğin ardından, "Bu ziyaretten Watersford'a döndüğün anlamını mı çıkarmalıyım?" diye sordu.

"Evet. Evet, döndüm."

"Ah."

"Bilmeni istedim yalnızca. O yüzden..."

"Evet, anlıyorum."

Neyse ki genç adam tekrar masaya geldi. Marinella'nın bütün çalışanları gibi o da ustalıkla eğitilmişti. Kumaş peçeteleri, gümüş pasta çatallarını, bardakları, üç çeşit şekeri ve porselen krema kâsesi ve sütlüğü masaya koydu. Sonra önümüze küçük kahve fincanlarını bıraktı. Bir dakika sonra bembeyaz tabakların ortasında bir yana konmuş pastalar geldi.

"Çok güzel görünüyor," dedim.

Angela, "Yesene," dedi ve kahveme tam istediğim miktarda süt ekledi.

Ağzım pastayla doluyken, "Herkes nasıl?" diye sordum.

"Şey, biliyorsun işte... Aslında sormakta haklısın. Nereden bileceksin ki? Kolay olmuyor tabii. Maurizio pek iyi değil. Hiç iyi değil hatta. Nathalie bize inanılmaz derecede yardımcı oluyor elbette. O ve Marc, Maurizio'yu teras için ısıtıcı almaya götürdüler. Nathalie onun gündelik işlerle oyalanmasının iyi olacağını söylüyor."

"Öyle mi?" dedim. "Çok güzel."

"Bu kız bir melek."

Bir parça pastayı çatalımla tabağın içinde yuvarlarken, "Peki ya Marc?" diye sordum. "O nasıl?"

BELONGS TO MAGUS TEAM

Angela bana baktı. Bana bir şey söylemek istemiyordu aslında. Ufacık bir bilgi kırıntısını bile benden esirgiyordu.

"İyi," dedi. "Üstesinden gelmeyi başardı."

Angela'nın bakışlarının altında sanki gittikçe ufalıyor, insan görünümümden çıkıp daha az yer kaplıyordum. Luca yanımda olsa kendimi iyi hissederdim. O olmadan tamamen kayboluyor gibiydim. Angela üstünlüğü ele geçirdiğinin farkında olsa da çizgisini bozmadı.

"Nathalie hepimize gerçek anlamda destek oluyor," dedi. "O olmasa nasıl ayakta dururduk bilmiyorum."

Başımı sallayıp şekeri kaşığımla aldım ve kahveye kattım.

Angela ne demek istediğini anlamamış olabilirim diye bir kez daha, "O bu ailenin başına gelebilecek en iyi şey," diye ekledi.

Güçlü durmaya çalışıyordum ama daha fazla dayanamayacağımın da farkındaydım. Aşağılanmışlık duygusundan sakınma çabam beni yeterince bitkin düşürmüştü.

"Anlat bakalım," dedi Angela. "Londra'ya ne zaman dönmeyi planlıyorsun?"

Kahvemi karıştırdım. "Şu anda öyle bir planım yok."

Angela yanıt vermek için ağzını açtıysa da arka tarafımızdan gelen sesler ve soğuk hava lafımızı böldü. Maurizio, Marc, Nathalie ve yanakları ile burunları soğuktan kıpkırmızı kesilmiş üç küçük çocuk Marinella'ya girdi.

Büyük olan iki çocuk atkılarını, şapkalarını ve eldivenlerini çıkartarak büyükannelerine doğru koştu. Cenazenin üzerinden geçen iki ayda on yıl yaşlanmış görünen Maurizio beni görünce gülümseyip aksayarak yanıma geldi ve omzumu sıvazladı. Gözleri çapaklanmıştı ve gür kirpiklerinin altında neredeyse görünmüyorlardı. Kucağında bebeğini taşıyan Nathalie'nin yüzünde ufacık

BELONGS TO MAGUS TEAM

bir tebessüm bile belirmemişti. Beni görür görmez yüz hatlarının yumuşadığını fark ettiğim Marc ise ifadesiz görünüyordu.

Nathalie, "Burada ne işin var?" diye sordu. Arkasındaki Marc bakışlarımı yakalayıp bir süre bana öylece bakınca rahatladım.

"Watersford'a taşındım," dedim ve bebeğin soğuk, minik yanağına bir öpücük kondurmak için kalktım. Birbirine paralel iki sümük şeridi bebeğin burun deliklerinden ağzına doğru akıyordu. Peçetemle sümüğü sildim.

"Neden?"

Bir an duraksadım. "Şey, Luca'ya yakın olabilmek için."

"Buraya gelmen gerçekten işe yarayacak mı?"

"Emin değilim, ben..."

"Eminim Londra'da çok daha iyi olursun Liv."

"Ben de aynısını söyledim," dedi Angela.

"Burada yapacağın bir şey yok, yanlış mı? Hiç arkadaşın yok."

"Nat, yeter artık," dedi Marc.

"Kimse seni istemiyor. Burada kimse seni sevmiyor."

Nathalie'nin sesi yükseliyordu. Olay çıkabileceğini hisseden müşteriler de bize bakmaya başladı. İki garson işleriyle meşgul oluyormuş gibi davransa da kulakları bizdeydi.

Ancak Angela olay çıkmasına izin vermezdi. "Nathalie, Fabio'nun pastasından bir dilim ister misin?"

Nathalie kocasına, ardından pastaya baktı. Yüzü bembeyaz kesilmişti ve sert bir ifadeyle bakıyordu.

"Haydi *carina,*[6] bu öğlen çok çalıştın, bir dilim ye," dedi Maurizio.

Nathalie tekrar bana baktı.

6 (İt.) Tatlım.

"Aç değilim. Ayrıca Ben'i yıkamam gerekiyor."

Küçük çocuk heyecanla, "Yıkanmak istemiyorum, pasta istiyorum," dedi.

Marc, Angela'yla benim arama bir sandalye çekip, "Ben bir parça isterim," dedi.

"Hayır Marc, Ben'i yıkama sırası sende."

"Tamam. Bir şeyler yedikten sonra yıkarım," dedi.

"Üşüdü Marc."

"Bence iyi görünüyor."

Maurizio araya girmek ister gibi, "Marc..." dedi.

"Evet," dedi Nathalie canlı bir ifadeyle. "Haydi gelin çocuklar."

"Bırak kalsınlar," dedi Marc. "Dondurma yiyebilirler."

"İştahları kapanırsa çay içemezler."

"Bir defadan bir şey olmaz."

Çocuklar hep bir ağızdan, "Lütfen anne," diye ağladılar.

Maurizo tekrar, "Marc..." dedi.

"Sen bilirsin," dedi Nathalie. "Obez olurlarsa suçlusu ben değilim."

Bebeği alıp tezgâhın arkasındaki kapıya doğru ilerledi ve üst kata çıkan merdivenlere yöneldi. Angela sandalyesini geri itip Nathalie'nin peşinden giderken bana, "Ne yaptığını gördün mü?" der gibi bakmaktan geri kalmadı.

Maurizio atkısını boynundan çıkarıp sandalyeye asarken, "*Dio mio,*" dedi. Beceriksizce oturup masayı düzenlemeye koyuldu. "Bu hiç iyi olmadı," dedi. "Hiç iyi olmadı. Marc, karına saygı göstermelisin."

"Lütfen şimdi konuşmayalım baba."

BELONGS TO MAGIS TEAM

Küçük yeğenimi kucağıma oturttum. Göğsüme sokuldu ve başparmağını emip burnunu yanından ayırmadığı battaniyesinin kenarına silmeye başladı. Küçük kızın alnına bir öpücük kondurdum. Tuzluydu ve çok tatlı kokuyordu.

Maurizio çocuklara dondurma almaya gitti. Marc da bara doğru yürüdü. Masaya döndüğünde önüme bir bardak Cointreau likörü koydu ve o sırada parmaklarını ensemde, saçlarımın altında, kimsenin göremeyeceği şekilde kısacık bir an gezdirdi. Tenimdeki en ufak dokunuşu bile hissediyordum. Omurgamdan saç tellerime kadar tenimin her santimi bu dokunuşa odaklanmıştı.

"Seni görmeliyim," diye fısıldadı. "Yakında uğrarım."

Ne yapmam gerektiğini biliyordum. Şimdi de biliyorum, o zaman da biliyordum. Henüz kimse zarar görmemişti. Ama ben de onu görmeliydim. Birinin bana sarılmasına, dokunmasına, sevmesine ve Luca'yı anımsatmasına ihtiyacım vardı. İyileşmeliydim.

Yarım saat daha oturdum. Biraz daha Cointreau içtim ve küçük yeğenlerimle oyun oynadım. Günbatımında yeniden arabama yürürken geriye dönüp baktığımda üst kat pencerelerinden izlendiğimi fark ettim. Ama biraz sarhoş olduğum için bakan kişinin Marc mı yoksa Nathalie mi olduğunu çıkartamadım.

on

Onu bekledim. Ama gelmedi.

Bekledikçe, onsuz vakit geçirdikçe başka şeyler düşünmem de güçleşti.

Günler sonra artık tek başıma kalamayacağımı anlayıp dikkatimi dağıtacak bir şeyler bulmaya çalışırken birkaç sokak ötede gördüğüm güzel kafeye girmeye karar verdim. Ama yolun karşısına geçerken etrafıma bakmadığım için kendimi bir arabanın önünde buldum. Şoför pencere camını indirdi ve bana lanet olası aptal bir fahişe olduğumu söyleyip hareket çekti. Bu olay kendimi öylesine değersiz ve güçsüz hissetmeme neden olmuştu ki tek yapabildiğim dönüp elimden geldiğince hızlı bir şekilde evime gitmek olmuştu.

Televizyonu açtım ve yatak örtümü alıp kanepeye uzandım. Luca yanımda olsa böyle bir olay yaşamazdım. Yolu benim yerime kontrol ederdi. Çok değerli bir şeyden, porselenden ya da camdan yapılmışım gibi beni kollardı. Kendi güvenliğimi sağlamak konusunda kayıtsız olmayı öğrenmiştim çünkü kocamın benimle ilgilenmesine ve beni tehlikelerden uzak tutmasına çok alışmıştım.

Televizyonda bir yarışma programı vardı ve korkunç derecede sıkıcıydı. Son birkaç haftada bu programı o kadar sık izlemiştim ki

BELONGS TO MAGUS TEAM

sarışın sunucunun konuşmasını ezberlemiştim. Kelimeleri onunla birlikte söylüyor ve bir süre sonra uyuyakalıyordum. Bugün de o öfkeli şoförü kafamdan atabilmem için uyumam gerekiyordu. Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum ama telefon sesine uyandım. Ahizeyi kaldırdığımda Marc'ın numarasını gördüm.

"Evinin önündeyim," dedi.

Örtüm vücuduma sarılıyken ayağa kalkıp ön pencereye yürüdüm. Tül perdeyi araladığımda Marc'ın kaldırımdan bana bakıp sigara içtiğini gördüm. Bu mesafeden bile huzursuz olduğu görünüyordu. Pencereyi açıp anahtarları attım. Birkaç saniye sonra merdivenlerden ayak sesleri geldi ve kapı açıldı.

"Tanrım," dedi Marc. "Arada bir evini toparlasan fena olmaz sanki."

"Ben de seni gördüğüme sevindim," dedim ve nekahet dönemindeki hastalar gibi örtüyle birlikte koltuğa çöktüm. Hissettiğim rahatlama duygusu öyle güçlüydü ki ona yüzümü göstermekten korkuyordum. Onu ne kadar arzuladığımı anlamasını istemiyordum. Nasıl bir ruh halinde olduğunu anlamıştım; Luca da kötü ve stresli zamanlarında böyle olurdu. Huysuzlanır, tartışmaya meyilli olurdu. Bense sabırlı olmam gerektiğini bilir, bu halinden kurtulmasını beklerdim.

"Her şey karmakarışık." Marc pencerenin kenarında dura dura küflendiğini bildiğim kahve fincanını alıp kokladıktan sonra tekrar yerine koyarken yüzünü buruşturdu.

"Yarın toparlarım," dedim.

Marc evin içinde huysuzca dolaşıp eşyalarımı incelemeye devam etti. Sorun değildi. Ondan gizlediğim bir şey yoktu.

Homurdandı ve her şeye kusur bulmaya devam ederek eve biraz çekidüzen vermeye çalıştı. Bense örtümle birlikte kanepede oturmuş bekliyordum.

BELONGS TO KAOS TEAM

Biraz sonra Marc yanıma gelip eğildi ve saçlarımı gözümden çekip kulağımın arkasına attı. Gözlerine baktığımda moralinin yerine gelmeye başladığını hissettim. Nefesim hızlanmaya, tenim ısınmaya başladı. Fiziksel bir acı çekiyor, bunu karnımda hissediyordum. Sevimli yüzünün samimi ifadesine odaklanmıştım.

"Tanrım, ne kadar güzelsin," diye fısıldadı.

Sonra yine aynı şey oldu. Tabii ki olacaktı. Seviştik. Etkileyici, saf, tatlı, nazik, istekli bir sevişmeydi ve sonrasında ikimiz de kendimizi daha iyi hissettik. İlk defakinden daha iyiydik; biraz daha iyileşmiş, biraz daha sağlıklıydık.

Uzunca bir süre bana bakıp yüzümü hafızasına kazımak istercesine parmaklarını üzerimde gezdirdi. Sonra dışarı çıkıp bir içki dükkânından şarap ile Tayland yemeği getirdi. Geri döneceğini biliyordum. İlk kez yalnız kalmaktan korkmamıştım.

Bazen Luca'yla birlikteyken kendimi öyle iyi hissederdim ki (mutluluktan başım dönmüş ya da çılgınca âşıkmışım gibi bir duygu değildi bu, yalnızca hoşnuttum) tam o an ölsem hiç üzülmeyeceğimi hissederdim. Bu duyguyu birlikte arabayla alışverişten dönerken de hissediyordum. Ya da onun futbol maçı izleyip benim de *Heat* dergisi okuduğum sıradan, pek de önem taşımayan, ancak her şeyin yolunda gittiği ve güvende olduğum zamanlarda hissederdim. Birlikte ne kadar uzun zaman geçirirsek o kadar iyi oluyordum. Gerçekten de çok şanslı bir kadındım.

Luca öldükten sonra artık ay ışığının aydınlattığı kumsalın, terasta yaşanan heyecanların, doğum günü hediyelerinin, nadir de olsa abartılı hareketlerin suçluluk duygusuyla karışık özel zevklerin özlemini çekmiyordum. Sıradan ve sükûnetle geçen anlardı hepsi de.

O akşam Marc'la oturup folyo kaplı kutulardan kırmızı körili yemeğimizi yedik. Nathalie'nin nerede olduğunu bilmiyordum ve hiç sormadım. Yatağın diğer tarafına uzanan Marc'ın sıcaklığından memnundum. Belimi saran kolunun ağırlığı, vücudundaki tüylerin kalçama sürtünmesi, dizlerinin sıcaklığının bacak kıvrımlarımda hissettirdiği duygu hoşuma gidiyordu. Tıpkı ikiz kardeşi gibi önce nefesini tutup art arda derin nefesler alıyor, sonra bebekler gibi uykuya dalıyordu. Luca'yla birlikte uyumadığımın farkındaydım ama halimden memnundum.

on bir

Bir süre sonra kış mevsimi şiddetini kaybetti. Hava ısınmıştı ve soğuktan korunmak için iki büklüm olmadan yürünebiliyordu. Artık kapı aralıklarından sokağa yayılan müzik sesini duyabilir, Watersford evlerinin bahçelerine asılan çamaşırları görebilirdiniz. Kuşlar ve böcekler sığınaklarından dışarı çıkmıştı; dolayısıyla ben de.

Marc'ın gittiği zamanlarda boşluğu dolduracak bir şeyler bulmam gerektiğinin farkındaydım. Tek başına eğlenebilen insanlardan değildim. Hayatım boyunca şu son haftalardaki kadar yalnız kalmamıştım ve çok sıkılıyordum. Sefaletimin yansıması olan kara köpek sinirlerimi yeterince zıplatıyordu. Ayrıca aklımı başıma toplamam gerekiyordu. Gündüz televizyon programları bir yere kadar işe yarıyordu ama Paul O'Grady[7] ve *Cash in the Attic*'ten[8] de sıkılabiliyordunuz. Kapalı yerde uzun süre kalmaktan cildim bozulmuş, bacaklarım ağırlaşmış, saçım ısıtıcılar yüzünden kurumuş, gözlerim ağırlaşıp matlaşmıştı. Bir şeylere odaklanmakta güçlük çekiyordum. Olmak istemediğim bir insana dönüşmekteydim.

O yüzden güneşin kendini göstermesi iyiye işaretti. Banyo yapıp kafeye gitmek için bir kilometre kadar yürüdüm.

7 İngiliz komedyen, televizyon sunucusu, aktör, yazar ve radyo programcısı. (ç. n.)

8 BBC'de gösterilen bir televizyon programı. (ç. n.)

BELONGS TO MACOS TEAM

İçeri girdiğimde normal biri gibi davrandım. Önceden yenmiş kahvaltı artıklarıyla dolu pencere kenarındaki masaya oturdum ve kulağının arkasına sıkıştırdığı sigarası ve yağ lekeli önlüğüyle samimi bir görünümü olan adama omlet ve domatesli tost siparişi verdim. Kaslı bir vücudu vardı. Kafenin cam tavanından içeri ışık süzülüyor, radyoda *Brimful of Asha* çalıyordu.

Kapının yanındaki rafta duran *Watersford Evening Echo* gazetesini aldım ve kahvaltımı beklerken açık pozisyonlar bölümüne göz gezdirdim. Benim uzmanlık alanıma göre bir şey yoktu ama zaten halkla ilişkiler alanında çalışmaktan yeterince sıkılmıştım. Birkaç sekreterlik pozisyonunu ve yerel üniversitenin Tarih Bölümü'nde araştırma görevlisi kadrosunu işaretledim.

İletişim numaralarını telefonuma kaydettiğimde kahvaltım da gelmişti. Adam bana çay ve çoktandır kaybettiğimi sandığım iştahımı kabartan lezzetli yiyecekler getirmişti. Yumurtalar kaymak gibi ve acılıydı, domatesler ise tatlı ve sıcak. Kendimi o kadar sıradan hissediyordum ki yan masada arkadaşını bekleyen çocuklu genç kadınla kısa ve hoş bir sohbete bile giriştim.

Hesabı ödeyip beni tekrar beklediklerini söyleyen adama teşekkür ettim ve kafeden çıkıp sıcak güne adım attım. Kendime yeniden bir amaç edinmişken zamanımı boşa harcamayıp ani bir hevesle şehir merkezine yöneldim ve Watersford'un geniş, kuru yapraklarla dolu kaldırımlarında ayaklarımın beni götürdüğü yönde ilerledim. Henüz otobüse binmeye hazır değildim.

Watersford bir kampüs üniversitesi değildi. Bölümler şehrin dört bir yanına dağılmıştı ve büyük çoğunluğu katedralin yakınlarındaki küçük bir alanda toplanmıştı. Burası yetenekli olmalarına karşın Oxford veya Cambridge'e gitmek istemeyen öğrencileri toplamasıyla övünen üniversitelerdendi. Profesörlerinin konuş-

malarının *Guardian* tarafından alıntılandığı, öğrencilerinin de aktivist, rock yıldızı ya da çevrebilimci olduğu üniversitelerdendi.

Şehre doğru giden yollardan geçtikten sonra artık tek yapmam gereken katedralin çan kulesine doğru yürümekti. Sadece yürümek bile iyi gelmişti. Bacaklarımı açmak, içki dükkânı ve mezarlık dışında bir yere gitmek hoş bir duyguydu. Bir süre sonra vücudum ısınmaya başlayınca hırkamı çıkarıp belime sardım ve altı ayı aşkın süredir ilk kez kollarımı doğaya açtım. Luca'yı düşünmeye başladım. Geçen yaz, iki omzu arasında koca bir yara gibi görünen, terden koyulaşmış gri tişörtüyle kanal yolu boyunca önümden yürümüştü. Thames Nehri'yle birleştiği noktada durmuş, ellerini beline koyup nehri izlemişti. Ona yetiştiğimde elimi tutmuş, çıplak kollarımız ve dirseklerimiz birbirine sürtünmüştü.

Luca çöpler ve odun parçalarının yüzdüğü nehrin sığ sularındaki eski bir kayığın siyah direklerini göstermiş ve parmaklarının gösterdiği yöne baktığımda eğilip beni öpmüştü. Klinikten kötü haberi aldığımız günden sonraydı. Doktor her şeyi nazik olmakla birlikte sert bir ifadeyle açıklamıştı. Vücudumun işlevini yerine getiremediğini, asla gebe kalamayacağımı ve ne kendisinin ne de başka bir doktorun bu konuda herhangi bir şey yapamayacağını anlatmıştı. Elimize birkaç broşür tutuşturmuş, geriye kalan seçenekleri düşünmemizi söylemişti. Geçmişte böyle bir durumla karşı karşıya kalsam ne hissederim diye düşündüğüm zamanlar olmuştu. Duygusal bir çöküntü yaşayacağımı sanıyordum. Oysa şimdi kendimi boş, tatsız ve inanılmaz derece duygusuz hissediyordum. Hastaneden çıkarken kucakları bebekler ve çiçeklerle dolu bir çiftin yanından geçtiğimizde hiçbir şey hissetmedim. Onlara ne imrenmiş ne de başka bir şey hissetmiştim. Ben bizim bebeğimizi istiyordum, benim ve Luca'ya ait bir bebek, başkasınınki değil. Hastanenin otoparkına açılan otomatik kapıların önünde durduk.

BELONGS TO MAGUS TEAM

"Bunları atmamı ister misin?" diye sordu Luca. Başımı salladım ve o da broşürleri çöp kutusuna attı.

Doktorun önerdiği gibi yumurtalık donörleriyle ilgili konuşacağımız sakin bir gece yerine Camden'da bir bar bulduk ve sabahın ilk saatlerine kadar içip dans ettik. Eve nasıl döndüğümüzü anımsamıyorum ama evde bir şarap şişesi daha açtığımızı ve asla sahip olamayacağımız çocuğumuz için pek üzülmediğimizi hatırlıyorum. Ertesi sabah kanalın yanında yürüdük ve sanırım ikimiz de iyiydik. Luca benim bu konuyu konuşmak istemediğimi biliyordu. Hep böyle anlayışlı olmuştu.

O anıları zihnimden atıp üniversite kütüphanesine ev sahipliği yapan güzel binanın basamaklarını çıktım. Bir grup öğrenci basamaklarda oturmuş sigara içiyordu. Garip derecede genç görünüyorlardı, liseli gibilerdi. Zeki, özgür ve hayatta oldukları için ne kadar şanslı olduklarının farkındalar mı, yoksa öfke ve güvensizlik duygusuyla vakitlerini boşa mı harcıyorlar diye merak ettim.

Sessiz ve karanlık kütüphanede mavi saçlı resepsiyon görevlisi beni Tarih Bölümü'ne yönlendirdi. Bir zamanlar büyük ihtimalle varlıklı bir tüccara ev sahipliği yapmış olan George döneminden kalma büyük bina hemen köşeyi dönünce karşınıza çıkıyordu. İçeri girip araştırma görevlisi ilanı için başvuru formu istedim. Masanın başındaki genç kız bana bir kalem uzatıp doldurmam gereken kısımları gösterdi. Ahşap sandalyeye oturup kızın söylediğini yaptım. İnsanların bana tıpkı Luca ölmeden önce olduğu gibi davrandıklarını görünce biraz şaşırdım. Kendimi tamamen farklı biri gibi görüyordum ama diğer insanlar bende bir tuhaflık görmüyordu.

"Çok fazla başvuru aldınız mı?" diye sordum kıza.

Kız başını iki yana salladı. "Bunu söylemek bana düşmez ama gerçekten çok sıkıcı bir iş ve çok az para veriyorlar," dedi. "Kasabadaki kulüplerden birinde bir saat dans etsen daha fazla kazanırsın."

"Sahneye *çıkmayayım* diye bana üstüne para bile verirler bence," dedim.

Kız güldü ve, "O kadar emin olma," dedi. Bu bir kompliman mıydı değil miydi anlamadım.

"İşe alınıp alınmadığımı haber verir misin peki?"

"Seninle görüşmek isterlerse Profesör doğrudan arar sanırım."

"Nasıl biridir?"

Kız tekrar omuz silkip yüzünü astı. "İyi. Yaşlı. Biraz tuhaf."

"Öyle mi? Anladım," dedim.

Geri dönerken başardığım şeyle o kadar gururlanmıştım ki Marc'ı cep telefonundan aradım.

"Merhaba," dedim mutlu bir sesle. "Bil bakalım neredeyim."

"Kiminle görüşüyorum?"

Telefona yanıt veren Marc değildi, Nathalie'ydi.

Büyük ihtimalle telefonunu kasanın üzerinde bırakmıştı.

Telefonu hemen kapattım ve Nathalie'nin sesimi tanımamış olmasını diledim.

on iki

Annem, Lynnette ve ben İngiltere'nin kuzeyinde ve özellikle de Portiston'da yaygın olan dar, üç katlı, taş binalardan birinde yaşıyorduk. Şimdi kiradaydı ve Lynnette'in dediğine göre kiralama işinden yılda iki milyon sterlin kazanan Londralı bir eşcinsele aitti. Annem o zamanlar ev sayesinde edindiği statüden memnundu. Komşularının ve Angela Felicone'nin fikrine fazlaca önem verdiğinden kocasından kalan parayla bu evi almıştı. Çok büyük bir ev olduğu için kocası başarılı, hatta girişimci bir işadamı izlenimini uyandırıyordu.

Aslında annemin teyzesine ait olan bu ev güzeldi ama izolasyonu iyi değildi. Büyük kanatlı pencereler, tuz kokulu rüzgâr ve değişken hava arasında denge kurmak için annemin saksı bitkileri ektiği küçük bir bahçesi, boylu boyunca çamaşır ipi gerilmiş uzun ve dar balkonu, annemin "çiçek tarhı" dediği çimenlere komşu iki uzun, dar toprak parçası vardı. Ancak teyzem burada dayanıklı ve dekoratif eğreltiotunun dışında bir şey yetiştirmeyi başaramamış, birkaç yıl denedikten sonra da vazgeçmişti. Tohumlar topraktan çıkmaya bile tenezzül etmiyordu.

Lynnette ile benim, ikisi de en üst katta, çatı saçaklarının altında küçük odalarımız vardı. İki yatak odasının arasında da banyo bulunuyordu. Birinci katta annemin yatak odası ve oturma

BELONGS TO KAOS TEAM

odası olarak kullanıp bizim kullanmamıza asla izin vermediği büyük bir oda vardı. Alt katta da arka bahçeye uzanan dar mutfağı ve küçük bir yemek odası olan başka bir alan kullanılıyordu.

Ev annemin ölen teyzesi tarafından dekore edilmişti ki bu da mobilyanın kaliteli, sağlam, dayanıklı olduğu anlamına geliyordu. Mobilyalara zarar gelecek diye annemin ödü patlardı.

Normalde yalnızca mutfak masasında yemek yiyip içmemize izin verirdi ki o da ancak üzerine muşamba örtü seriliyse. Noel gibi özel günlerde yemek odasına geçerdik ama tozun ve çocukların içeriye dolmasını önlemek için annem kapıyı hep kapalı tutardı. Ben altı yaşındayken gece yatağımda kazayla altıma çişimi yaptığımdan Lynnette ile ben ergenlik dönemine kadar naylon kaplı yataklarda uyumak zorunda kalmıştık. Utançtan yerin dibine giren anneme göre çiş kokusu yatağa öyle işlemişti ki o olaydan yıllar sonra bile o koku yüzünden uykusundan uyandığı oluyordu.

Annem görgü kurallarına da çok önem verirdi. Lynnette ile ben bir şeyi nasıl nazikçe isteyeceğimizi ve çok istesek bile ikram edilen ikinci pudingi reddetmenin kibarlık olduğunu bilirdik. Lynnette bir yetişkine cevap vermeyi ya da dikkatleri üzerine çekmeyi aklından bile geçiremezdi. Ben de nasıl davranmam gerektiğini bilirdim ama annemin sabır sınırlarını zorlayacak kadar kuralları unuturdum.

Annem, Marinella'nın ışıltılı eski tip mermer kasasında kahve ve dondurmalarımızın parasını öderken Angela Felicone ona, "Lynnette çok tatlı bir kız," demişti. "Onun gibi bir kızım olmasını çok isterdim."

Büyüleyici ve ağırbaşlı Angela, arkasında bağrışıp kahkahalar atan, silah sesleri çıkarıp ölü taklidi yapan, kavga edip yerlerde yuvarlanan, garsonların ayaklarına dolanan oğullarının halini

BELONGS TO MAGUS TEAM

gördükçe gözlerini devirirdi. Bana göre ise erkekler eğlenmesini biz kızlardan daha iyi biliyordu.

Annem de, "Okulda neden bu çocukları daha sıkı eğitmediklerini anlamıyorum," derdi. "Başlarını belaya sokacaklar, demişti dersiniz."

Ama hiçbiri başını belaya sokmadı. Portiston'da yoldan çıkan tek çocuk bendim.

Lynnette benden dört yaş büyüktü. Onun da benim gibi koyu renk saçları, gri-yeşil gözleri, kollarıyla yüzünde çilleri ve hafif çarpık dişleri vardı. Benden farklı olarak o bir şeyleri kaybetmez, kırmaz, arkadaşlarının canını yakmaz, her şeyi berbat etmezdi. Lynnette asla tartışmaz, ağlamaz ya da kaba davranmazdı. Hiç çaba harcamadan dikkatleri üzerine toplardı. Enerjik, canlı kızlarla dolaşırdı, dersleri iyiydi ve müzikle ilgileniyordu. Nazik, zeki, güzel ve terbiyeli bir kızdı. Ve hâlâ da öyle.

Annemin onu benden çok sevdiğinden de emindim. Nasıl sevmezdi ki? Annemin yerinde olsam ben de onu tercih ederdim. Kim olsa onu tercih ederdi.

Lynnette'in arkasından Watersford Kız Ortaokulu'na başladığımda o çoktan yıldız öğrenci konumuna oturmuştu. Üç yıl sonra on sekizine bastığında Lynnette başkan seçildi. Okul ve kasaba orkestrasında çalıyordu ve BBC Yılın Genç Müzisyeni yarışmasında iki defa bölge ikincisi oldu. Oxford da dahil birçok üniversiteden burslu teklifler almasına karşın o Londra Üniversitesi'ni tercih etti.

Lynnette'e kıyasla ben pek çabalamıyordum.

Astım beni hokey ya da netbol oynamaktan alıkoymuştu ama zaten sporun bu dallarından hoşlandığım da söylenemezdi. Müzik konusunda da başarılı değildim. Kısa bir süre piyano dersleri almıştım ama yetenekli ablama kıyasla bu konuda da

BELONGS TO KINGS TEAM

yetersizdim. O sıkıcı notaları çalışıp uygulayamayacak kadar tembeldim ve *Clair de Lune* ya da *The Entertainer*'ı çalmaya can atsam da ikisini de öğrenememiştim.

Zeki de değildim. En azından Lynnette kadar. Sınavlardan geçer not alsam da sonuçlar açıklandığında listenin hep sondan üçüncü sırasında olurdum. Hiçbir dalda ödülüm yoktu ve öğretmenlerim, üniversiteye gireceğimi düşünmediklerini anneme de bana da açıkça söylemişlerdi.

Buna karşın ergenlik yıllarımın başında Lynnette'te olmayan, gerçekten de çok önemli bir şeye sahip olduğumu biliyordum. Erkeklerin bende bulduğu bir şey vardı. Bana bakıyor, sataşıyorlardı. Saçımı çeker, takılır, geri almak için onlarla mücadele edeyim diye bir şeylerimi çalarlardı. Bağırır, şikâyet ederdim ama benden hoşlandıkları için böyle şeyler yaptıklarını bildiğim için bu ilgi hoşuma gittiği gibi bu sayede kızlar arasında belli bir konuma da sahip olmuştum. Sonuç olarak dikkatleri üzerime çekmek için türlü yollar bulmuştum. Eteğimin boyunu kısaltmak için belini katlardım. Gömleğimin kollarını kıvırır, dudaklarıma kiraz aromalı parlatıcı sürer, kirpiklerimi maskarayla belirginleştirirdim. Üst sınıftakilere cevap yetiştirmekten de kaçınmazdım. Ayrıca okulda sakız çiğnerdim.

Annem neler olup bittiğinin farkındaydı. İlk başlarda doğrudan bir şey söylemiyor, izlemekle yetiniyor, endişeleniyordu ama aylar geçtikten sonra görünüşümü ve davranışlarımı onaylamadığını ve doğru yolda ilerlemediğimi açıkça belirtti. Yüz karası olduğumu ve kendime çekidüzen vermezsem ailenin utanç kaynağı olacağımı, yapayalnız ve sevgisiz kalacağımı söyledi. Bana göreyse bu benim tek gücüm ve geliştirilip beslenmesi gereken yeteneğimdi. Ve ben de öyle yaptım.

BELONGS TO MAGUS TEAM

Bu arada annem de bir adamla tanışmıştı. Colin Hensley adında biriydi. Gerçek amcamız olmadığı halde kendisine Colin Amca diye seslenmemiz gerekiyordu ve fikrimi dile getirmemek için kendimi zor tutuyordum. Annemin kilisede tanıştığı bu adam dünya üzerinde gördüğüm en sıkıcı insandı. Öyle sıkıcıydı ki ince yüzü, çürük dişleri, geriye taranmış kır saçları, solgun görünümü ve onun yanında kendimi hep rahatsız hissetmem dışında bu adama dair pek bir detay anımsamıyorum. Beni pek sevmezdi ve birbirimize karşı hislerimiz karşılıklıydı.

Lynnette üniversiteye başlamadan önceki yaz on dört yaşındaydım ve en yakın arkadaşım Portiston'daki anasınıfından beri tanıdığım Anneli Rose'du. Birbirimize o kadar yakındık ki karşılıklı olarak ne düşündüğünü bildiğimizi iddia ederdik. Sırf bakışlarımızla birbirimizi güldürebilirdik ve fısıldaşıp kıkırdamalarımız, birbirimize not alıp vermemiz yüzünden öğretmenlerimizi ve sınıfın çalışkan öğrencilerini çileden çıkartırdık. Türlü türlü konularda saatlerce konuşurduk ama asla bir konu bulmakta sıkıntı çekmezdik.

Anneli de benim gibi erkeklerin ilgisini çekiyordu. Onunla birbirimizi teşvik ederdik. Dudakları, kalçaları ve bilekleri aynı anda oynayan ergen ikizler gibiydik. Benim yaşımdaki kızlar arasında ilk öpüşen bendim ve erkeklerden sürekli çıkma teklifi alırdım. Onlarla sinemaya ya da hamburger yemeye giderdim. El ele tutuşurduk ve bazen beni öpmelerine izin verirdim ama karşıma gerçekten hoşlanacağım biri çıkmamıştı. Çok fazla erkek arkadaşım olduğu için adım çıksa da önüme gelenle yatan biri değildim. Hiçbir zaman erkeklerin ilgisini, kızların da saygısını kazanmak için cinselliğini kullanan o zavallılardan olmadım.

Watersford'daki iki ortaokulun kız ve erkek öğrencilerinin sonunda kaynaşmasına izin verilen dönem sonu partisinde Anneli de ben de duvarın kenarında bir dakika dahi beklememiştik. Bir

sürü erkekle dans etmiştim. Whitney Houston çalarken Aiden Tracey adlı bir çocuk beni dansa kaldırmıştı. Çok sarhoştu. Nefesini kulağımda hissediyordum ve bacağını da karnıma yaslamıştı. Öpüştük. Sigara ve bira kokuyordu. Onunla birlikte parti salonundan dışarı çıkmamı teklif etti ama ben kabul etmedim.

Bay Hensley'nin de kışkırtmasıyla annem söylediğim, giydiğim, yaptığım hiçbir şeyi onaylamıyordu. Bir süre sonra yapabileceklerim ve yapamayacaklarıma dair kurallar koymaya başladıklarında onları atlatmak için türlü bahaneler uydurmakta ustalaşmıştım.

Portiston'daki eczaneden makyaj malzemesi almam yasaklandığı için Anneli'yle okuldan sonra Watersford'daki Wasbrook Alışveriş Merkezi'nin kozmetik ürünleri raflarından istediklerimizi çalardık. (Güvenlik alarmları artık dükkânlardan bir şey çalmayı güçleştirdiği için günümüz ergenlerinin bu işin altından nasıl kalktığını merak ediyorum.) Portiston'a dönüş yolunda Anneli ve ben otobüsün üst kısmında oturur, ganimetimize değer biçerdik. Evlerden biri boş olduğunda ve bize kaldığında da mümkün olduğunca olgun ve vamp görünmemizi sağlayan makyajlar yapardık.

Anneli'nin babası bir gün bizi gördüğünde tatlı bir dille, "Böylesine güzel bir yüzünüz varken neden makyaj yapıyorsunuz ki?" diye sormuştu.

Bay Felicone ise tepki olarak daha şiirsel bir dil kullanmıştı. Marinella'nın pencere kenarındaki masasında oturmuştuk ve bize şeftalili pastalarımızı getirdiğinde ruj sürdüğümüzü görünce bir zambağı süslemenin gereksiz olduğunu söylemişti. Bizse tıpkı ergen kızların yapacağı gibi dudak büküp kıkırdamıştık.

Ancak bir gün hata edip yakalandık. Bay Hensley bizi bol ve transparan gömleklerimiz, külotumuzun kenarını gösterecek kadar kısa şortlarımızla otobüsten inerken görmüştü. Saçlarımızı tepeden atkuyruğu şeklinde toplamış, kuafördeki kızı on altı

BELONGS TO KINGS TEAM

yaşında olduğumuza ikna ettikten sonra kulaklarımızı deldirmiştik. Watersford'da bizden yaşça büyük erkekler bizi bir bara götürüp nedense "bacaklar havaya" adı verilen elmalı ve vişneli bir kokteyl ısmarlamış ve telefon numaralarımızı istemişlerdi. Bu başarımızdan ötürü öyle heyecanlanıp sevinmiştik ki otobüsten inmeden önce şortlarımızın üstüne uzun eteklerimizi giymeyi unutmuştuk.

Bay Hensley şaşkına dönmüştü. Bizi krem rengi Morris Minor arabasının arka koltuğuna oturtup eve götürmüş, "yanlış" davranışlar üzerine uzun bir konferans vermişti. Bizse kimsenin bizi görmemiş olmasını ümit edip utanç ve korkuyla karışık bir duyguyla kıvranıyor, zaman zaman kıkırdıyorduk.

Bay Hensley, bizim eve Anneli'nin annesiyle babasını da çağırmıştı ve davranışımız uzun, utanç verici bir tartışmanın konusu olmuş, nihayetinde yaz sonuna kadar cezalandırılmıştık. Her gün akşam sekizden önce evde olacaktık ve yanımızda refakatçi olmadan Portiston dışına çıkmamız yasaklanmıştı.

Cezanın adaletsizliğine öfke kusarken Lynnette de bana anlayış göstermemişti.

"Bak," dedi. "Burada en fazla birkaç yıl daha yaşayacaksın. Dediklerini yap ve sakin bir yaşam sür. On sekizine basar basmaz istediğini giyer, istediğin yere gider, ne yapmak istiyorsan yaparsın. İstersen sabahlara kadar sokaklarda dolaşırsın."

"Ama buna daha üç yıl var!"

"İnan bana göz açıp kapayıncaya kadar geçer."

"Ya on sekizime gelmeden ölürsem? Hayatım eğlenemeden geçip gitmiş olacak."

"Ölmezsin."

"Ölebilirim."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Ölmezsin."

"Ya ölürsem?"

"Ölmezsin!"

"Ama ölebilirim!"

O gün belirsiz bir hastalıktan öldüğümü hayal ettim. Ama nasıl oluyorsa güzelliğim hiç bozulmamıştı. Ayak bileklerim bitişik, ayak tırnaklarım tatlı, parlak bir maviye boyalı, kollarım göğsümde birleşmiş, koyu renk saçlarım yastığın üzerinde yüzümü çevreleyip altın küpelerim en güzel açıdan görünür halde Mini Fare geceliğimle pembe naylon yatak örtüsünün üzerine uzanmıştım. Bu öyle canlı bir görüntüydü ki gözümden yaş geldi. Kim bilir annem o korkunç, fareye benzeyen Bay Hensley'yi dinleyip beni bu sıkıcı kasabadaki sevimsiz eve hapsettiği için ne kadar üzülecekti.

Zihnimde ölüm ilanımı bile yazmıştım. Cenazemi, yaslılara ne büyük bir yeteneğin kaybedildiğini kanıtlayacak çok güzel ve sanatsal bir tören şeklinde hayal ettim. Lynnette'in *Desiderata* şiirini yüksek sesle okumasını, mümkün olursa Anneli'nin de bale yapmasını isteyecektim. Culture Club'ın *Do You Really Want to Hurt Me* ve Madonna'nın *Like a Virgin*'i de dahil olmak üzere o zamanlar sevdiğim bütün şarkılar başımda çalınacaktı. Bu iki şarkı da yas tutanların içini sızlatıp düşünmelerini sağlayacaktı. Annemin mendili elinde ağladığını hayal ettim. Bay Hensley rezil, kepaze olacak, beti benzi atacaktı. Lynnette de son konuşmamızı düşünüp duracaktı. Evet, bu da ona ders olurdu.

O zamanlar bunun hayatımın en berbat yazı olacağını düşünüyordum. Şimdi geri dönüp baktığımda aslında en eğlenceli günleri olduğunu görüyorum.

on üç

Perşembe öğleden sonra telefonum çaldığında televizyon izliyordum. Tanımadığım Watersford kodlu numaranın, üniversitenin Tarih Bölümü sekreterine ait olduğunu sonradan anladım. Kadın haftaya çarşamba günü saat üçte Profesör'le görüşmeye gelip gelemeyeceğimi soruyordu. Programımı kontrol etmek için bir dakika beklemesini söyledim. Ahizeyi bırakıp evin içinde üç defa dolandım ve gidip, "Evet, çarşamba günü boşum," dedim.

Telefonu kapattıktan sonra üzerimde pijamalarımla dans etmeye başladım. Sonra bu güzel haberi biriyle paylaşmak istedim. Tekrar Marc'ı arama riskini göze alamadığım için bu kez Lynnette'i aradım. Bana hâlâ kırgındı. Öncelikle ona haber vermeden dört yüz seksen kilometre kuzeye taşındığım için, ikincisi de iyi olduğumu, cansız bedenimin nehrin üzerinde yüzmediğini ona haber vermediğim için.

Onun ve Sean'ın hatırını sorarken en canlı ses tonumu takınmıştım.

"Aslında yanımızda kalsan ikimiz de çok daha iyi olurduk Liv," dedi Lynnette. "Watersford'a gitmemeliydin, orası sana iyi gelmeyecek."

"Ama..."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Aması yok. Senin gerçek ailen Feliconeler değil, biziz. Seni seviyoruz, özlüyoruz ve yanımızda olmanı istiyoruz."

Arka plandan Sean'ın, "Hayır istemiyoruz!" diyen sesi geldi ama bunu şefkat dolu bir tonda, espri olarak söylemişti.

Kısık bir sesle, "Ama Luca burada," dedim.

"Liv, Luca orada değil. O senin kalbinde. Nereye gidersen git seninle gelecek. Hem o da senin Londra'da kalmanı isterdi, hepimiz bunu biliyoruz."

"Hımm..." dedim belli belirsiz bir sesle. "Ama iyi haber şu ki ben burada bir iş buldum."

"Öyle mi?"

"Şey, henüz kesin olarak alındığımı söyleyemem ama yarın bir görüşme yapacağım. Üstelik bu ilk başvurum."

"Kendi işin ne oldu peki?"

"Ne?"

"Kendi işin. Bluefish Halkla İlişkiler şirketindeki işinden bahsediyorum. Herkesin seni tanıdığı ve sevdiği işinden..."

Ne diyeceğimi bilemiyordum. Oradan istifa etmemiş, Bluefish'ten kimseyle de iletişime geçmemiştim (onlar benimle iletişime geçmek istemişti ama ben telefonlarına ve mesajlarına yanıt vermiyordum). Belli ki Lynnette bunun farkındaydı.

Ablam, "Daha geçen hafta Amber'le konuştum," dedi. "Kendini hazır hissettiğinde işinin başına dönmenden mutlu olacaklarını söyledi."

"Keşke sen bu işe karışmasaydın."

Hattın diğer ucundaki Lynnette hafifçe iç geçirdi. "Liv, buna karışmak denmez. Yalnızca..."

"Benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğinden emin misin?"

BELONGS TO MAKOS TEAM

"Hayır, hayır..."

"Ben çocuk değilim Lynnette. Nasıl hissettiğimi hiç düşünüyor musun? Patronumla arkamdan konuşup adıma bahaneler mi buluyorsun?"

"Hayır Liv, öyle değil. Ben yalnızca..."

"Sen zaten benim hep beceriksiz olduğumu düşündün."

"Liv, haksızlık ediyorsun."

"Hayat böyle," dedim. "Bunu tahmin etmeliydim."

"Söylediklerini bir düşün," dedi Lynnette. "Sesin şey gibi çıkıyor..."

Ama sesimin nasıl çıktığını öğrenemedim çünkü telefonu yüzüne kapatmıştım.

Angela beni aradı. Sesi gergindi. İyi olup olmadığımı sordu. Ona iyi olduğumu söyledim. Üstünkörü bir ifadeyle Marc'ı görüp görmediğimi sordu. Marinella'daki karşılaşmadan sonra görmediğimi söyledim. Yalan da sayılmazdı. Haftada üç dört defa ziyaretime gelen adam Marinella'nın üst katında Nathalie'yle birlikte yaşayan adam değildi.

"Neden sordun?" dedim.

Angela gergin bir kahkaha atarak, "Hiç," dedi.

Pazar günü Marc, Paskalya için beni Marinella'daki aile yemeğine davet etti. Ona bunun kötü bir fikir olduğunu söyledim. O da asıl gitmememin kötü olacağını söyledi çünkü gitmediğim takdirde herkes neden uzak durduğumu merak edecek, gizlediğim bir şey olduğunu düşünecekti.

"Öyle mi diyorsun?" diye sordum.

BELONGS TO MAGS TEAM

"Güzel olacak," dedi Marc. "Stefano ile Bridget Londra'dan geliyorlar ve seni göremezlerse dehşete kapılırlar. Babam da Angela'ya, sana kötü davranırsa Luca'yı üzeceğini söyledi. O çaba gösteriyorsa sen de gösterebilirsin. Gelmelisin. Kendin için olmasa da Luca için.

"Luca için mi?"

"Evet."

Portiston'da yemek yenebilecek yerlerin sayısı bir elin parmaklarını geçmezdi. Dolayısıyla asla geleneksel pazar yemekleri sunulmamasına karşın, Marinella yerli halkın ve turistlerin uğrak yeriydi. Pazar günleri Marinella'da yemek yemek her zaman zevkli bir deneyim olurdu. Yemekler hafif ve doyurucuydu. Restoranın da sıcak ve samimi bir ortamı vardı. Paskalya pazarları ise çok daha yoğun geçerdi. Bu, yılın ilk büyük toplantısıydı ve yaz mevsiminin resmi olmayan ilk habercisi de olduğundan kutlamaya değerdi.

Tatillerde el birliğiyle çalışmak Felicone ailesinin geleneğiydi. Oğullar, gelinler, hatta yeterince büyüdüklerinde torunlar bile barın arkasında, mutfakta ve restoranda yardıma koşardı. Harika bir işbirliği içindeydiler ve öğle koşturmacası bitip son müşteriler de gittikten sonra Maurizio kapıları kilitler, herkes yerine oturur, birlikte yemek yemenin tadına varırlardı. Benim gibi bir yüz karası için bile harika bir ortamdı. Maurizio nasıl parti düzenleyeceğini iyi bilirdi. Cömert, uyumlu bir ev sahibiydi ve ailesine tapıyordu.

Ama artık her şey farklıydı. Luca aramızda değildi. Ben de bu aileye hiçbir zaman ayak uyduramamıştım ve şimdiki konumumun temelleri de sallantıdaydı. Aile toplantısına davet edilmiştim ve öğle yemeği için yardım etmem gerektiğini biliyordum. Sonunda mutfakta veya restoranda yardım gerekip gerekmediğini

BELONGS TO MAGUS TEAM

sormak için Maurizio'yu aramaya karar verdim. Akşam oradan oraya koşturup duran Nathalie ile Angela'nın yardım teklifinde bulunmayacak kadar düşüncesiz olduğumu yüzüme vurmalarını istemiyordum. Yine de içten içe Maurizio'nun yardım teklifimi geri çevirmesini diledim.

Maurizio gerçekten de çok nazikti.

"Çok düşüncelisin Olivia," dedi. "Ama bizimle çalışmayalı uzun zaman oldu."

Hayatta izin vermeyeceğini bilsem de neşeyle, "Bulaşıkları yıkarım," dedim.

Maurizio hafifçe öksürdü ve, "Affedersin Olivia," dedi. Angela'yla konuştuklarını anlamasam da *bambini,*[9] Nathalie ve *poveretta*[10] sözlerini duydum. Angela'nın sesi tiz, Maurizio'nunki ise derin, sakin ve yatıştırıcıydı.

Sonra Maurizio tekrar telefonu aldı. "Nathalie, Marc'la birlikte restoranda çalışırken sen de çocuklarla ilgilenirsen çok büyük bir yardımda bulunmuş olursun," dedi. "Ne dersin?"

"Kesinlikle yok," dedim. "Ama Nathalie bu işe ne der?"

"Nathalie'yle ben konuşurum."

Ahizeyi yerine bırakırken hiç elime almamış olmayı diledim. Yanı başımda oturmuş telefon konuşmamı dinleyen kara köpek anlamlı bir şekilde iç geçirip omzuma zıpladı. Hayvanın ağırlığıyla omurgam bükülüp omuzlarım düştü ama buna karşın köpeğin köprücük kemiğimdeki çenesi ve derin derin soluması beni yatıştırmıştı. Luca'nın yokluğunda, o toplantıda ebeveynler, kardeşler, hayattaki eşler ya da çocuklar vasıtasıyla aileye bağlı olmayan tek kişi ben olacaktım. Aralarına katılmayı hak etmiyordum.

9 (İt.) Çocuklar.

10 (İt.) Zavallı kız.

Paskalya'dan önceki cumartesi gecesi dairemde zaman geçmek bilmiyordu. Güzel havanın yerini Atlantik'in fırtınası almıştı.

Watersford Merkez Kütüphanesi'ne kaydolmuştum ve televizyondan bıktığım için bir yığın kitap almıştım. Ama okumak için odaklanabileceğimi sanmakla hata etmiştim. Oysa akıcı, kolay okunur kitaplarla yetinmem gerekiyormuş. Polisiye veya kadın edebiyatından akıcı bir kitap okuyabilirdim ama olur da Luca'nın yaşadığına benzer bir kazayla ilgili adli bir tanımla karşılaşırım korkusuyla polisiye kitaplardan kaçınıyordum. Bitmek bilmez yanlış anlaşılmalar ve orgazmlarla dolu "sonsuza dek mutlu yaşadılar" türündeki kitapları da kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Onun yerine okumaya enerjimin ve isteğimin olmadığı faydalı, edebi kitapları seçmiştim.

Kitapların tıpkı televizyon gibi içkiye de alternatif olacağını sanıyordum ama alkol almak için çıkıp çıkmamaya karar vermeye çalışırken "ya şimdi ya da hiç" diyerek cumartesi günü saat ona çeyrek kala Luca'nın eski su geçirmez paltolarından birini üzerime geçirip dışarı çıktım. Akşamdan kalmalığıma çözüm olarak o sabah lavabonun altından çıkarıp kafama diktiğim alkole takviye olsun diye litrelik cin ve bir şişe Merlot şarabı aldım. Kasadaki kadın beni tanımış, sohbet etmeye çalışmıştı. Bana sıradan biriymişim gibi davranmasına şaşırmıştım. Tabii ki aldığı eğitim ona, bahanesi ne olursa olsun alkol bağımlısı olduğu açıkça görülen insanlara kayıtsız kalması gerektiğini öğretmişti. Onu susturmak için bir de naneli çikolata istedim.

Derdim neydi bilmiyorum ama iyi değildim. Marc'ın dediği gibi evim darmadağınıktı. Keyifli bulduğum bu durum artık klostrofobik bir etki yaratmaya başlamıştı. Yağmur ve fırtına yüzünden pencereleri açamıyordum ama buna karşın nefes darlığı çekiyor, kendimi bir yere hapsedilmiş gibi hissediyordum.

BELONGS TO MACOS TEAM

Tıpkı Sylvia Plath gibi ben de sıcak bir banyonun iyileştiremeyeceği pek az sıkıntı olduğuna inandığım için yaktığım birkaç mumu banyoya yerleştirip küvete yığınla lavanta ve papatya yağı doldurarak sıcak suyu açtım. Ardından beni rahatlatacağından emin olduğum bir CD aradım. CD çalara Sigur Rós CD'sini yerleştirdim ama küvetteki suyun sıcaklığını ölçtüğümde buz gibi olduğunu fark ettim. Termostatın üzerindeki gösterge ışığı sönmüştü.

O zamana kadar şarabımı bitirmiştim ve ilk limon-cin kadehimi içmeye başlamıştım. Penceredeki yansımamı gördüğümde delirmiş, hayalete benzer bir kadına döndüğümü, dağınık saçlarımı, buruşuk kıyafetimi, buharlı pencere camına yansıyan gözaltı halkalarını gördüm. Berbat haldeydim. Evin içinde gezinip içkimi içtim. Artık kendime bile tahammülüm kalmamıştı.

İlk defa şiddetli bir öfke duyuyordum. Hem de kocama karşı.

Kendi paltomu giyip mezarlığa gitmekten başka çarem kalmamıştı. Dışarı çıktığımda rüzgâr bacaklarımı kuşattı ve kot pantolonumun diz kısmı paltomdan sızan yağmur yüzünden kısa sürede sırılsıklam oldu. Saçım kafama ve yüzüme yapıştı; açıkta kalan tenim donmuştu ama umurumda değildi. İçin için yanıyordum. Kapkaranlık sokaklarda yürüdüm. Sarı sokak lambaları, rüzgârla birlikte dalgalanan su birikintisinden yansırken ıslak asfalt da ay ışığını patlayıcı bir maddeymiş gibi yansıtıyordu. Mezarlık yönünden sular aşağıya doğru akıyor, dolup taşan drenajın geri püskürttüğü sular çağıldıyordu. Mezarlığın sınırına vardığımda rüzgâr ağaçları âdeta kamçılıyor, dallar çıtırdayıp hayatta kalmak için mücadele ediyordu.

Kapılar kilitliydi elbette. Metal bir zincirle bağlanmıştı ve onlar bile rüzgârın etkisiyle takırdayıp duruyordu. Fakat bu benim için caydırıcı değildi. Mezarlığın etrafını çevreleyen duvar iki metre yüksekliğindeydi ve yolun ilerisinde oturaklı bir otobüs durağı vardı. Öfkeli halimle benim için oturağın tepesine çıkıp oradan

BELONGS TO MAGUS TEAM

da havuzdan çıkıyormuş gibi duvara tutunmak çok kolay oldu. Ancak duvarın üstünde cam parçaları olduğunu fark etmemiştim.

Diğer tarafta inecek bir yer vardı ve hemen mezarlığa ulaştım. Bekçi kulübesinin üst katının lambası yanıyordu. Büyük ihtimalle bekçiyle karısı yatmaya hazırlanıyordu. Belki dişlerini fırçalıyor, belki de sevişmeye hazırlanıyorlardı. Onlara şans dileyip duvarla anayol arasındaki mezarların arasından düşe kalka ilerleyerek Luca'nın mezarına giden tepeyi çıktım. Fırtınanın gürültüsünün sesimi bastıracağından emin olarak ona bağırıp çağırmaya başladım.

"Seni piç kurusu!" diye haykırdım. "Beni asla bırakmayacağını söylemiştin! Bana söz vermiştin Luca! Bana söz vermiştin! Seni bencil piç kurusu! Bana bakacağını söylemiştin ama şimdi şu halime bir bak! Bana ne yaptığını gör! Bana bak!"

Mezarlıkta ışık yoktu. Ölülerin ışığa ihtiyacı olmazdı. Yine de nereye gittiğimi görebiliyordum. Zaman zaman rüzgâr sayesinde bulutlar dağılıyor ve saklı kalan ay ışığı yolumu aydınlatıyordu. Ve tepeyi tırmandıkça öfkem de kayboluyordu. Tırmandıkça sakinleşiyordum. Etrafımdaki ölüleri hissettiğime yemin edebilirim. Etrafım onlarla çevriliydi; iyi kalpli, endişeli ölüler işitemediğim fısıltılar, tanımlayamadığım bakışlar halinde havada geziniyordu. Arcadia Vale'de yüz otuz bin ölü gömülüydü ve benim gece çılgınlığım ruhları uyandırmış, onlar da benimle dayanışma içinde olduklarını göstermeye gelmişlerdi. Bu beni son derece rahatlatıyordu.

Sıcak ve durgun bir denize girip parmaklarımı suya daldırıyormuşum gibi yürüyordum. Ölü insanların arasında yürüyordum; onlar da benimle birlikte kocamın mezarına doğru yürüyorlardı.

Luca o ölülerden biriydi. Luca yalnız değildi.

BELONGS TO KINGS TEAM

Ertesi sabah telefonumun alarmı ötmeye başladı. Kapatmak için yatağımdan uzandığımda elimi komodinin kenarına çarptım. Sağ gözümün arkasındaki optik sinirlerin arkasına gizlenmiş baş ağrısı kendini göstermeye başlamıştı ve telefonumu bulmak için gözlerimi açmam gerekiyordu. Fakat açamıyordum. Sonunda telefonu yere düşürdüm.

Telefonu alırken elimi yine çarptım. Gözlerimi kısarak baktığımda avucumdaki çirkin kesikleri gördüm. Yatağın kenarındaki ıslak, ters çevrilmiş, çamurlu ve kanlı kıyafetlerim ıslak çizmelerimin üzerinde kirli bir yığın halinde duruyordu. Demek dün gece rüya değildi. Eve gelişimi anımsamıyordum ama bir şekilde dönüş yolunu bulmuş olmalıyım. O duvarı ikinci defa tırmanmıştım büyük ihtimalle. Ve iki saatten daha kısa bir süre içinde Luca'nın yeğenlerine bakmak için Marinella'da olmalıydım.

Termostatın gösterge ışığını açtım ve çaydanlıkta su kaynarken banyoya girdim. İki ağrı kesiciyi bir miktar suyla yutup ellerimi mümkün olduğunca temizleyerek yaralara antiseptik sprey sürdüm. Dizlerim de yara bere içindeydi ama onları uzun, pembe ve beyaz eteğimin altına gizleyebilirdim. Kolları, ellerimden sarkacak kadar uzun olan pamuklu gömleğimin altına rengi atmış eski tişörtümü, gömleğin üstüne de açık mavi hırkamı giydim.

Saçımı kurutup biraz şekil vermek için düzleştirici sürdüm. Yüzümdeki küçük sıyrıkları fondötenle kapatıp yanaklarıma canlı pembe bir renk verdim, gözlerimin çevresindeki halkaları kapatıcıyla gizledim, kirpiklerimi maskarayla kıvırdım, dudaklarıma parlatıcı sürüp dişlerimi fırçaladım, nefesimi tazeledim, bileklerimle boynuma parfüm sıktım ve minik cam boncuklarla süslü küpelerimle bohem bir tarzı olan kolyemi taktım. Aynaya baktığımda dün geceki çılgın kadın yerine Olivia Felicone'nin eski görünümüne bürünmüştüm. Bir daha öyle bir şey olmayacağına

dair kendime söz verdim. Luca ölülerin yanındaydı ve onu orada bırakmalıydım.

Titrememi ve yeni başlayan panik duygusunu yatıştırmak için evden çıkmadan önce sakinleştirici bir hap içtim.

Arabamı Portiston'a doğru sürerken radyoda katedrallerden birinden yapılan Paskalya'yla ilgili yayını dinledim. Direksiyon ellerimi acıttığı için arabayı parmaklarımla kullanıyor, vitesi parmak ucumla değiştiriyordum. Bazen dalıp vitesi avuçladığımda elimden beynimin ortasına dayanılmaz bir acı yükseliyordu. Sesimin normal tonda çıkması için konuşma denemeleri yaptım.

Tereyağını uzatabilir misin lütfen Maurizio? Kayağa ne zaman gidiyorsun Carlo? Dur da sana yardım edeyim Angela.

Yolcu koltuğunda bir gün önce alıp suya koymayı unuttuğum leylaklar ve Angela ile Maurizio'ya yazdığım sarı zarflı Paskalya kartı vardı. Kartların üzerine her zaman olduğu gibi *Luca ve Olivia'dan sevgilerle* yazamayacağım için kartın altına ismimi yazmamıştım. *Güzel bir gün geçirmeniz dileğiyle* deyip altına da *sevgilerle* diye karalamıştım.

Neyse ki Marinella'da herkes öğle yemeğine gelenler için hazırlanma telaşına düşüp bir yandan da sabahki müşterilerle ilgilendiğinden kimse bana yaklaşmadı. Watersford Enstitüsü'nden de bir tur otobüsü haber vermeden restorana gelmişti. Tur organizatörü, Marinella'nın elli dört turiste hemen yiyecek sunup sunamayacağını öğrenmek için önceden arama zahmetine katlanmamıştı ama resmi tatil olduğundan ve Angela ile Maurizio insanları geri çevirmekten nefret ettiklerinden turistlere hemen kucak açmışlardı.

Restoranın kapısından içeri girdiğimde Marc on iki numaralı masanın siparişini alıyordu. Küçük not defterine siparişleri yazarken bir havlu omzundan havalı bir şekilde sarkıyordu. Aniden

BELONGS TO MANOS TEAM

içimi saran arzu beni gafil avlamıştı. Ergenliğimde Marinella'da çalışmaya geldiğimi ve Marc ile Luca'yı masalara servis yaparken sayısız kez izlediğimi anımsadım. Marc şimdi daha kilolu, tıknaz ve tüylüydü. Artık çocukluktan çıkmış kalın bilekleri, gelişmiş kalça kemikleri ve hafiften açılmaya başlayan alnıyla olgun erkek profili çiziyordu. Ama yine de hâlâ Luca'nın ikizi olan aynı Marc'tı. Yanından geçerken bakışlarımı yakaladı. Ona gülümsemeye çalıştıysam da başarılı olup olmadığımdan emin değilim.

Barın yanından arka tarafa geçip mutfakta duran Maurizio ile Fabio'yu bir tebessümle selamladım ve merdivenlerden çıkıp üst kattaki eve gittim. Kapıyı çaldığımda Stefano ile Bridget'ın altı yaşındaki kızları Emilia kapıyı açtı.

"Merhaba tatlım," dedim. "Nasılsın?"

Emilia, "Merhaba Liv Teyze," dedi ve bana bir öpücük vermek için uzandı. "Ellerine ne yaptın?"

Küçük bir kahkaha attım. Bu sorunun yanıtını kafamda hazırlamıştım. "Eve girerken merdivenlerden kayıp düştüm," dedim. "Ne salağım!"

"Ah yazık!" dedi Emilia. "Sarhoş muydun?"

Kıpkırmızı ve gergin bir suratla oturma odasından gelen Nathalie, "Emmie!" diyen onu susturdu. Biraz kilo vermişti. Bu kadar kilo kaybından bir zarar gelmez, diye düşündüm.

"Ama Nat Teyze, sen dedin ki..."

"Yeter!" Nathalie bana dönüp, "Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu.

Gülümseyip ceketimi çıkarmaya çalışırken, "Elbette," dedim.

"Bir şey olursa..."

"Alt kattasınız," dedim kararlı bir ses tonuyla.

Nathalie gözlerini kıstı. "Maurizio'nun hatırına sana katlanıyorum bilesin," dedi. "Bir an olsun başka bir şey geçmesin aklından."

İç geçirip Emilia'nın saçını okşadım.

"Beni evinde istemiyorsan giderim Nathalie."

Tıslamayı andıran bir sesle, "Burada bulunmanı kesinlikle istemiyorum," dedi. "Hiç kimse istemiyor. Bunu biliyor muydun? Maurizio bile istemiyor ancak sırf sana acıdığından tahammül ediyor."

Alt dudağımı ısırdım ve söylediklerini umursamadığımı gösterir ümidiyle hafifçe omuz silktim. Bu zavallı sefil yaratığa kocasıyla yattığımı söylemenin yeterli bir yanıt olacağını düşündüysem de bunu yapmadım. Tabii ki böyle bir şey söyleyemezdim.

Nathalie bana sırtını dönüp aynanın karşısında saçlarını düzeltti ve yeğeninin karşısında diz çöktü.

"Emilia, ters giden bir şey olursa hemen gel ve beni çağır."

Emilia ciddiyetle başını salladı.

Nathalie kapıya geldiğinde tekrar bana dönüp bir imalı bakış daha attı.

"Marc da sana katlanamıyor Liv, haberin olsun. Tam bir baş belası olduğunu düşünüyor. Seni küçümsüyor."

Tatlı bir ses tonuyla, "Öyle mi?" diye sordum.

"Evet," dedi Nathalie. "Aynen öyle."

Arkasından kapıyı kapatırken ağzımı bozmamak için kendimi zor tuttum. Bunu yapmam iyi olmuştu çünkü Emilia'ya döndüğümde çılgınca bir şey yapmamdan korkmuş gibi endişeli gözlerle bana baktığını gördüm.

"Hiç sanmam," dedim. "Haydi Em, gidip kuzenlerini bulalım."

BELONGS TO MAGUS TEAM

Marc ile Nathalie'nin evinin oturma odasında eğlenceli oyunlar oynarken en küçükleri olan bebek Ben de sendeleye sendeleye yürüyerek sevimli hareketler yapıyor, oyunumuza katılmak istiyordu. Rahatladığımı hissediyordum. Aldığım sakinleştirici etkisini göstermişti ve her şeye karşın günümün iyi geçebileceğini düşünüyordum.

Öğle vakti ikinci defa makarna ısıtıp yedik ve öğleden sonra bebek biraz uyuyunca diğer çocuklarla birlikte televizyonda *Shrek*'i izledim. Zaman zaman Felicone ailesinin bir üyesi büyük ihtimalle içmediğimden ya da çocuklardan birini öldürmediğimden emin olmak istercesine başını kapıdan uzatıyordu. Günbatımında Nathalie, saçları tokasından dökülmüş, önlüğü lekelenmiş, elleri yapış yapış olmuş, bitkin bir halde eve döndü ve yemeğe hazırlanmak için banyoya yöneldi.

Arkasından gelen Marc ise çocukların neşesine karşılık verdikten sonra önümde diz çöküp yaralarımı görmek için avuçlarımı açtı. (Nathalie kim bilir ona ne hikâyeler anlatmıştı.) Gözlerime baktı ve ben de hafifçe omuz silktim.

"Sakın sorma," diye fısıldadım.

O anda Marc'la yalnız kalabilmek için neler vermezdim.

Marc gözlerini uzunca bir süre benim gözlerimden ayırmadı. Sonra da toplanmış bizi izleyen dört çocuğu fark etti.

Dikkat dağıtmakta üstüne olmayan Marc, "Pöf! Bu iğrenç koku da nedir?" dedi ve gözleri bir araya toplanan çocuklara kaydı. Kızın olduğu tarafı koklayarak, "Sen mi yaptın Kirsty?" diye sordu. "Hayır sen yapmamışsın... Sen mi yaptın Billy? Hımmm. Yoksa Emmie mi? Hayır, Emmie de değil! Kim yaptı peki? Olivia yapmış olamaz, değil mi?"

Çocuklar oldukları yerde zıplamaya başlayarak, "Kesin Ben yapmıştır!" diye haykırdılar. Dikkatleri üzerine çekmiş olmak-

BELONGS TO MARCUS TEAM

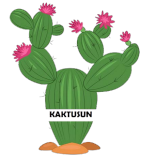
tan memnun görünen Ben de topuklarının üzerinde zıplamaya çalışıyordu.

Marc, Ben'i kucaklayıp ters çevirerek poposunu kokladı.

Ellerini abartılı bir hareketle savurarak, "Pööof!" diye haykırdı. "İşin bu kısmı pek iç açıcı olmayacak Liv. İstersen sen aşağıya inip kendine bir içki al. Biz de birazdan geliriz."

"Olur," dedim. Ben evden çıkarken bütün çocuklar Marc'ın etrafına toplanmış, Ben'in bezindeki pis kokulu şeyi inceliyorlardı.

on dört

Otobüse binmemiz yasaklandığından (Watersford'a gidemeyelim diye anne babalarımız nakit para saklayabileceğimiz ceplerimizi, odalarımızı ve özel eşyalarımızı karıştırmaktan geri kalmamışlardı) Anneli ve ben Portiston'da beş parasız, bıkkın bir halde dolanıp duruyorduk. Bir defasında şehre otostop çekerek gitmeye yeltenmiştik ama duran ilk aracın içindeki al yanaklı, çiçekli elbiseli, koltuk altlarından ter damlayan iriyarı kadın bize çok tehlikeli bir şey yaptığımızı anımsatıp beyaz minibüslü bir yabancının bizi aracına alarak korkunç şeyler yapabileceğini söylemişti. İkinci aracın içinde ise ayak ucundaki porno dergileri ve salyaları akan köpeğiyle kuşku uyandıran bir adam vardı. O yüzden bu fikirden de vazgeçmiştik.

Paramız olmadığı için birkaç haftayı plajda geçirdik. Hava bazen güneşlenebileceğimiz kadar sıcak oluyordu. O günlerde tişörtlerimizi ve kot pantolonlarımızı çıkarıp (bikinilerimiz ve diğer açık saçık kıyafetlerimizle birlikte boyunu kısalttığımız eteklerimize de el konmuştu) okul kurallarına uygun utanç verici siyah mayolarımızla havluların üzerine uzanıyor, biraz olsun güzel görünelim diye gençlik dergisiyle birlikte bedava verilen pembe, kalp şeklindeki güneş gözlüklerimizi takıyorduk. Birbirimizin sırtına ve bacaklarına Ambre Solaire güneş kremi sürüyorduk. Ellerimizin o hoş, sınırsız, tatlı ve güzel kokusunu,

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Anneli'nin teninin sıcaklığını hâlâ anımsıyorum. Sonra bizden başka kimsenin olmadığı plajda yan yana uzanır, Wrigley's Spearmint çiğner, Anneli'nin dünyayı Portiston Plajı'na taşıyarak bize neler kaçırdığımızı düşündüren portatif radyosunu dinlerdik.

Birkaç haftamızı bu şekilde geçirdikten sonra sıkıntıdan öleceğimizi sanmıştık. Paraya ihtiyacımız vardı ama sadece çalışırsak paramız olabilirdi. Portiston'da gençlere iş veren yalnızca iki yer vardı. Biri gazete dağıtan kız ve erkekler için neredeyse her zaman boş pozisyonu bulunan gazete bayiiydi. Diğeri ise Marinella'ydı. Marinella, plajın kelimenin tam anlamıyla iki adım ötesinde olduğu için giyinip hemen oraya gittik. Portiston'daki genç erkeklerin yarısının burada olduğunu biliyorduk ama onlar öyle sıkıcılardı ki yeryüzünde kalan son erkekler olsalar bile onlarla konuşmaya tenezzül etmezdik.

Angela zorlu bir kadındı. Katı kuralları vardı ve hiçbirinden de vazgeçmezdi. Dolayısıyla yırtık espadril ayakkabılarımız, kot pantolonlarımız, göbek deliklerimizi açıkta bırakan gömleklerimizle sakız çiğneyerek ondan iş istediğimizde Angela bize en yakıcı bakışıyla, "Kusura bakmayın," dedi.

Anneli de kalp şeklindeki güneş gözlüklerini kafasına kaldırıp, "Ama gazete bayiinde garson aradığınıza dair bir ilan var," diye onu yanıtladı.

"Evet var. Ama burası iyi hizmet veren çalışanları olan lüks bir mekândır."

İmalı konuşması ikimizin de dikkatinden kaçmamıştı.

"Biz her zaman böyle görünmeyiz," dedim. "Plajdan geliyoruz."

"Evet Olivia. O kadarını anladım," dedi Angela.

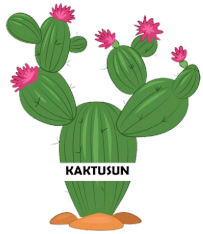
Çılgındık ama aptal değildik. Boş olduğunu bildiğimiz için bizim eve gittik ve sırayla banyoya girip saçlarımızı yıkadık. Kıyafetlerimin büyük kısmı ya odamın zeminine saçılmış ya da

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

gardırobumun en altına tıkılmıştı. Temizle kirliyi birbirinden ayırmak çok zordu. Neyse ki ikimizin de şansına Lynnette'in odası benimkinden tamamen farklıydı. Onun özenle ütülenip askıya asılmış uzun, klasik etekleri, temiz bluzları vardı. Anneli'yle birlikte hepsini denedik. Beğenmediğimiz ya da üzerimize olmayan kıyafetleri Lynnette'in yatağına fırlatıyorduk.

Sonunda ben yakalı ve manşetli beyaz bir gömlekle minik papatya desenli siyah bir etekte karar kıldım. Anneli de ön kısmı boylu boyunca fırfırlı bej bir gömlek ile benimkinden kısa, boru bir etek giymeyi tercih etti. Lynnette'in çamaşır çekmecesinde bulduğumuz paketteki çorapları giydik ve ayakları Lynnette'le aynı numara olan Anneli onun yumuşak derili babetlerini de aşırdı. Lynnette'in saç kurutma makinesiyle birbirimizin saçını kurutup düz bir şekil verdik ve parlattık. Sade ama etkileyici bir makyaj yaptık. Yüzümüze düşen saçları da yine Lynnette'in tokalarıyla tutturduk.

El ele ayağa kalkıp Lynnette'in aynasında kendimize hayranlıkla bakarken Anneli, "Şimdi garsona benzedik işte," dedi. Arkamızda ise savaş filmini andıran bir sahne vardı: Kıyafetler her tarafa yayılmış, çekmeceler altüst olmuş, havlu ve makyaj malzemeleri etrafa saçılmıştı. Ama Anneli ve ben tam bir iş kadını olmuştuk. Marinella'ya döndük ve işi kaptık.

on beş

Alt katta çalışanlar restoranı kapatıp perdeleri indirmiş, salonu toplantıya hazır hale getirmişti.

Masalar üzerlerine beyaz örtüler serilip taze çiçekler, sarı peçeteler ve bardak içindeki mumlarla süslenmiş ve birleştirilip tek bir masa oluşturulmuştu. Şarap şişeleri on yedi kişilik masa boyunca aralıklarla dizilmişti. Ancak her zamanki gibi simetrik görünmüyordu. Luca olmadan eşit sayıyı bulamadığımız için böyle olmuştu.

Carlo, Sheila ve onların genç çocuklarıyla selamlaştım. Carlo tutucu bir adamdı. Hem görünüm hem de kişilik olarak diğerlerinden farklıydı. Stefano'yla aynı boydaydı ama daha iri ve topluydu. Diğerlerinin kemik yapısına sahip değildi, gözlerinin altında torbalar vardı, çenesinin sonuyla boynunun başlangıç noktası arasında belirleyici bir sınır yoktu ve vücudu da sarkıktı. Carlo emniyette çalışıyordu. Luca onun, yolda hız sınırının hemen üstünde gidenlere ceza kesmekle uğraştığını söylerdi. Ve hız sınırını aştığı için Luca da çok fazla ceza alırdı. Carlo toplum kurallarına eksiksiz uyan biriydi. O ve en az onun kadar az konuşup sürekli baskı altındaymış gibi davranan kuralcı ilkokul öğretmeni karısı Sheila'nın iki çocuk yapmış olması bence inanılmazdı. Çocuklar bugüne dek iyi huylu halleriyle birer örnek olmuşlardı. Luca ise bunun sonsuza dek sürmeyeceğine inanırdı.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Noel'de bana, "Lauren çok katı görünse de büyük ihtimalle bisiklet kulübelerinin arkasında oral seks yapacak, Andrew de hormonları değiştiğinde her şeyin farkına varacak!" demişti. Çocuklar anne babalarından çok daha tatlı, uslu ve hoş olduklarından o zaman ona kızmıştım.

"Tamam ama görmüyor musun Liv? Ergenlik çağındaki çocukların tatlı ve uslu olması doğal bir şey değil ki. Sürekli öfkeli ve bencil olmaları gerekir."

Ben de ona, "Senin gibi mi?" demiştim ve üzerime geldiğinde tiz bir sesle haykırmıştım. O zaman Angela ile Maurizio'nun Watersford'daki evlerinin misafir yatak odasındaydık. Geleneksel Noel hediyelerini açma merasiminin ardından katedrale gitmek üzere giyiniyorduk. Dört ay önceydi. Cenazeyi saymazsak aile en son o gün toplanmıştı.

"Olivia?" Her zamanki gibi anlaşılmaz yüz ifadesiyle Fabio karşımda duruyordu. Luca'yla ilgili anıları zihnimden atmak için başımı hafifçe sallayıp Fabio'ya gülümsedim ama ona dokunmadım. Fabio'nun insanlarla iletişim kurmasını zorlaştıran garip bir sorunu vardı. İsteği dışında kimsenin ona dokunmasından hoşlanmıyordu.

"Merhaba Fabio, nasılsın?" diye sordum.

"Ah, şey... iyiyim. Hımmm..."

"Senin yanında mı oturuyorum?" diye sordum.

"Annem bir oturma planı yapmıştı ama bilemiyorum."

"Anladım."

Tam da bu lafın üzerine Angela ellerini çırptı. "Haydi bakalım. Herkes yerine otursun, acele edin."

Angela'nın efsanevi organizasyon becerisi karşısında herkes güldü. Masanın sonundaki Maurizio, Marlon Brando'nun sesini taklit ederek kendini mafya babası gibi hissettiğini söyledi. Bu eski bir espriydi ve her şey yolundaymış gibi bir izlenim yarattı.

Ben Maurizio'nun sağ yanına yerleştirilmiştim ve yanımda da Stefano oturuyordu. Tam karşısındaki Lauren'ın sol yanında da Nathalie vardı. Marc ise benim tarafımdaydı ama masanın diğer ucunda olduğundan onu göremiyordum.

Kısa bir duanın ardından Fabio'nun yaptığı büyük *bruschetta* tabaklarını elden ele dolaştırdık. Bu iriyarı çocuk, zekâ düzeyi öğretmenleri tarafından "normalin altında" bulunduğu için yedi yaşındayken okuldan atılmıştı ama mutfakta harikalar yaratıyordu. Bir defasında *Watersford Evening Echo*'nun editörü onu aramış, "Portiston'ın Rick Stein'ı" adını verdiği bu adamla röportaj yapmak istediğini söylemişti. Ama Maurizio, kadının Fabio'yla ilgili gerçekleri öğrenmesini istemediği için onu geri çevirmek zorunda kalmıştı. Ne tür başlıklar atılacağı belliydi. Bazen çocukluğumda Fabio'ya ufak tefek işkenceler çektirdiğim için kendime kızarım.

Mozarella ve kırmızı biberli *bruschetta*'dan bir lokma alır almaz keyfim yerine geldi. Bir an kendimi unutup masanın etrafında çevrelemiş kalabalık bir ailenin bir bireyi olmanın tadına vardım. Sonra Maurizio bileğime dokununca kendime geldim.

"Affedersin Olivia, seni ürkütmek istemedim. Kırmızı mı, beyaz mı istersin diye sormak istemiştim."

Kafamı kaldırdım. Nathalie masanın karşısından beni izliyordu.

"Sakıncası yoksa ben yalnızca su istiyorum Maurizio."

Maurizio başını iki yana salladı. "Hayır, bugün bahane istemiyorum. En sevdiğim dört gelinimden biriyle içki içme zevkine

varacağım. Eve dönmek konusunda endişeleniyorsan bu gece burada kalabilirsin."

Nathalie böyle bir şeyin ancak ölüsünü çiğnersem gerçek olabileceğini belirten bir ifade takındı.

Maurizio'nun her bir elinde bir şişe vardı ve ikisini de karşımda sallıyordu.

"O zaman kırmızı olsun lütfen."

"İyi seçim tatlım. İyi seçim." Maurizio bardağımı alıp doldurdu. "Bugün gerçekten de çok hoş görünüyorsun Olivia."

Kadehimi ona kaldırdım. "Sen de her zamanki gibi uyduruyorsun Maurizio." Nathalie söylediğimi duymuştu. İrkildiğini fark ettim ama Maurizio kıs kıs güldü ve beni hafifçe kucakladı.

Kadehimi masanın dört bir yanından övgü yağmuruna tutulan Fabio'ya kaldırmak için Stefano'ya yaslandım. Masanın diğer yanında, ailenin bütün bireylerinin orada bulunmak için çaba sarf etmesinden mutlu olan Angela sakince oturuyordu. Mide bulandırıcı sineği, ki o ben oluyordum, görmezden gelmeyi tercih ediyordu.

Çocuklar Luca amcaları aralarında olmadığı için bunun mutlu ama hüzünlü bir toplantı olduğunu kısa sürede unutmuştu. Şarap kadehleri dolup yemekler yenirken masanın etrafındaki konuşma sesleriyle uğultular da yükselmiş, Nathalie de dahil olmak üzere herkes rahatlamıştı.

Stefano'nun yanında oturmaktan memnundum. Büyük burnu, güler yüzü ve yüce gönlüyle uzun boylu, zayıf, akıllı biriydi ve kardeşler arasında babasına en çok benzeyen oydu. Stefano, Londra Üniversitesi'nde doktora yapmıştı ve birbirimize yakın oturduğumuz için Luca ve ben, Stefano, karısı Bridget ve çocuklarıyla sık sık görüşürdük. Bridget de tatlı bir kadındı. Kısa kır saçlı, büyük burunlu ve bir parça da hayalperest olan Bridget

BELONGS TO MAGUS TEAM

eskiden bir aktivistti. Greenham Common'daki öğrencilik yıllarında seyir füzelerini protesto ederken çekildiği fotoğrafları vardı ve ağaçların kesilmesine, kaçak göçmenlerin sınır dışı edilmesine ve danaların canlı canlı nakliye edilmesine engel olmaya çalışırken defalarca tutuklanmıştı. Stefano ona, o da Stefano'ya hayrandı. Çocukları da çok sevimliydi. Şaraplar dolup garsonlar dünyanın en hafif ve en lezzetli sosuyla süslü küçük makarna tabaklarını getirdiğinde Stefano ve Maurizio tüm ilgilerini bana yoğunlaştırmışlardı ve bu çifte spot lambasının altında kendimi yalnız hissetmeye fırsatım olmamıştı.

Etler geldiğinde yüzüne bile bakamayacak kadar doydu̇ğum için yalnızca zeytinyağı, nar taneleri ve portakal şeritleriyle süslenen koyu yeşil yapraklarla dolu salatadan aldım. Bu da çok güzel bir yemekti. Ardından Stefano kadehini burun kemerine dayayıp ne zaman Londra'ya döneceğimi sordu.

"Seni özledik Liv. Eve dönmelisin," dedi. Masanın karşısındaki Nathalie'nin kaskatı kesilip kulaklarını diktiğini fark etmiştim.

Yaprakları çatalımın ucuna sardım. "Henüz dönmüyorum," dedim. "Zaten ev sahibi bu hafta aradı. Eve kiracı bulmuşlar. Artık orada kalacak bir yerim de yok."

"Ne olmuş?" diye omuz silkti Stefano. "Bizim yanımızda kalırsın. Seni taciz eder, bedavaya çalışan *au pair* muamelesi yaparız. Çocukların da yaramazlık abidesi olduğunu biliyorsun. Tuvalet de asla temiz olmaz ama yanımızda olman bizi mutlu eder."

"Bu çok cazip bir teklif."

"Haydi Liv. Evimiz yeterince büyük. Kendine ait bir alanın olur. İstediğin gibi dağıtıp kirletebilirsin."

"Teşekkürler Stefano, beni çok mutlu ettin. Gerçekten. Ama şimdilik burada kalmalıyım."

BELONGS TO MAGUS TEAM

Nathalie, Lauren'i dinliyormuş gibi yapıyordu ama duruş şeklinden bizim sohbetimizle daha çok ilgilendiğini söyleyebilirdim.

"Elbette." Stefano dudak büküp başını salladı. "Elbette anlıyorum. Ama bir yerden sonra bu işin üzerine bir çizgi çekmelisin Liv."

Tabağıma bakıp başımı salladım.

"Yas tutman gerektiğini anlıyoruz," dedi Stefano. "Ama bir yerden sonra geçmişte yaşamak sağlıksızdır."

Kadehimi kafama dikip tekrar doldurdum.

"Geçmişte mutlu bir son yaşamadın. Artık önüne bakmalısın Liv. Başka yerlere bakıp buradan uzaklaşmalısın."

Nathalie'nin gözleri oradan oraya kayan küçük bir balık gibiydi.

Stefano bana yaklaşıp kulağıma fısıldadı. "Bize geri dön Liv. Biz sana bakarız. Burada kalıp şimdi yaptığını yapmaya devam edersen... bunun kimseye faydası olmaz. Marc'a da."

Kalbim küt küt atmaya başladı. Ağzım kupkuruydu. "Ne demek istiyorsun?"

"Hiç. Ben yalnızca... Bak, endişeleniyoruz. Marc da başa çıkamıyor. Ortalıkta görünmemeye devam ediyor. Kimseyle konuşmuyor. Ona Luca'yı anımsatıyormuşsun. Bu kadar yakınında olman her şeyi zorlaştırıyor. Sen de başa çıkamıyorsun tatlım. İkiniz için de endişeleniyoruz."

Gözlerim utanç verici bir şekilde gözyaşlarıyla dolup taştı. Elimin tersiyle yanaklarımı sildim. Başımı iki yana sallayınca gözyaşı damlaları masa örtüsüne damladı.

Stefano soğuk eliyle elimi tuttu.

"Onu unutmaya çalıştım ama yapamadım, yapamıyorum," dedim.

"Belki tekrar denemelisin."

BELONGS TO MAGUS TEAM

Başımı salladım. Yine o klostrofobik hissin pençesine düşmüştüm. Oda sıcaktı ve biri ışığı kapatmış, karaoke makinesini çalıştırmış ve odanın diğer ucunda, şöminenin yanındaki disko ışıklarını açmıştı. Torunlardan ikisi tek bir mikrofonu paylaşıyor, abartılı hareketlerle *Anyone Who Had a Heart*'ı kuzenlerinin beğenisine sunuyorlardı.

"Affedersin," diye fısıldadı Stefano ve diğer elimi de avuçladı. "Seni üzmek istemedim."

Başımı iki yana salladım. "Hayır, hayır üzmedin. Gerçekten."

Nathalie abartılı bir ses tonuyla, "İşte yine başladı, alkolik ilgi manyağı," diye fısıldadı.

Bu yorumu duyan Lauren de kızarıp gözlerini peçetesine indirdi.

Stefano'nun da yanımda gerildiğini hissettim. Uzanıp kısık ama sert bir sesle, "Bu kadarı yeter Nathalie. Kızı rahat bırak," dedi.

Daha sonra sofra toplandığında Marc, Stefano'nun bana ne söylediğini sordu.

"Londra'ya dönmeliymişim," dedim. "Herkes öyle düşünüyormuş."

"Hayır," dedi Marc. "Dönemezsin, henüz erken."

"Benim Watersford'da olmam da sana iyi gelmiyormuş."

Marc gözlerime baktı. "Senin Watersford'da olman aklımı kaçırmamı engelleyen tek şey," dedi. "Beni bırakamazsın."

"Tamam," dedim. "Bırakmayacağım."

on altı

Profesörün ofisi, Tarih Bölümü'nün giriş katındaydı. Büyük ihtimalle eskiden konuk salonu olarak kullanılan geniş, yüksek tavanlı bir odaydı. Tavanın duvarlarla birleştiği yerde gösterişli bir korniş vardı ve güneş ışığını yakalayıp yayan avize de tavandan sarkıyordu. Duvarlarda Watersford'un yıllar içinde yapılmış manzara resimleri asılıydı. Gözüm şimdilerde Angela ile Maurizio'nun evlerinin bulunduğu bölgenin, koyunların otladığı bir dönemde yapılmış resmine ilişti.

Beni içeri alan Profesör üzeri belgeler ve kitaplarla dolu geniş, eski tip bir masanın yanına oturdu. Yerler de belgeler ve kitaplarla doluydu. Masanın üzerinde bir mantar pano vardı ve mesajlar, notlar ve yapılacaklar listeleriyle doluydu.

Odanın bir köşesinde, üç yüksek pencere kanadından birinin yanında daha küçük bir ikinci masa vardı. Rengi atmış karton dosyalar yığını, üzeri tozlanmış kocaman eski bilgisayarın yanında duruyordu.

Bana gösterilen eski, yumuşak ve son derece rahat olan yıpranmış deri koltuğa oturdum. Işıkta dans eden toz zerrelerine bakılırsa aylardır elektrikli süpürge yüzü görmeyen halının üzerinde kirli bardaklar duruyordu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Profesör öksürüp yanağını ovdu ve, "Evet, şey. Hımmm..." diye söze girdi.

Ellerimi dizlerime kenetleyip gülümsedim. Gerçek bir araştırma görevlisi gibi görünmek için elimden geleni yapıyordum. Zeki ve ağırbaşlı bir izlenim yaratmak istiyordum.

"Tarihle ilgili misiniz?" diye sordu Profesör. Benden biraz daha uzun boylu, esmer, yakışıklı bir adamdı ve Amerikan aksanıyla konuşuyordu.

"Evet," dedim ama bu sözümü detaylandıracak hiçbir şey düşünemedim.

"Güzel," dedi. "Bu iyi bir başlangıç. Kahve ister misiniz, Bayan..."

"Felicone," dedim. "Eşimin soyadı. Kahve içerim. Şekersiz."

"Sade içiyorsunuz yani Bayan Felicone," dedi.

"Evet."

Ellerime baktım.

Profesör ayağa kalktı ve yanımdan geçip kapıya yöneldi. Başını kapıdan uzatıp dışarıdaki masada oturan kıza bize kahve yapmasını söyledi. Sonra kendine çekidüzen verdi. Belli ki bana ne sorması gerektiğini bilmiyordu.

Onu cesaretlendirmek istercesine, "Ne tür araştırmalar yapıyorsunuz?" diye sordum.

"Ah," dedi Profesör. "Güzel soru. Marian Rutherford'un biyografisini yazıyorum. Adını duydunuz mu?"

"Evet," dedim. İşte şimdi sağlam zemine ayak basmıştım. "Amerikalı yazar. Ben Portiston'da büyüdüm. Yaşadığı yeri ve bütün kent simgelerini biliyorum. Her yaz edebiyatla ilgilenen otobüs dolusu turist gelirdi. Hâlâ da geliyorlardır."

Profesör sandalyesinde geriye yaslanmış, bana bakarken parmak uçlarını birleştirip elleriyle çan kulesi yapmıştı.

BELONGS TO MACOS TEAM

"Hikâyeyi biliyorsunuz demek ki."

"Yayıncısının davetiyle Portiston'a gelmiş ve buraya âşık olmuş. En ünlü kitabı *Emily Campbell* da Portiston'da geçiyor. Emily'nin kendini kayalıklardan attığı yeri bile biliyorum."

Profesör başını salladı. "Eponim[11] bir kahraman," dedi.

Başımı sallayıp eponim kelimesinin anlamına sözlükten bakacağıma dair zihnime bir not aldım.

"O kitabı okudunuz mu?" diye sordu.

"Elbette. Diğerlerini de. Ama *Emily Campbell* en sevdiğimdir."

"Benim de. Bilgisayar konusunda iyi misiniz?"

"İyi olduğumu söyleyebilirim."

"Yazarken radyonun açık olması sizi rahatsız eder mi?"

Bir an duraksadım ve ardından gerçeği söyledim. "Evet."

"Güzel. Çünkü çalışırken ben de dikkatimin dağılmasını istemem."

O sırada kız iki kahve fincanı ve bisküvi tabağının olduğu bir tepsiyle içeri girdi. Fincanlardan birini bana uzatıp yanında likör isteyip istemediğimi sordu ama ben geri çevirdim. Profesör de kıza teşekkür ettikten sonra bisküvisini ikiye bölüp kahvesine batırdı.

"Hımm," dedim. "Eğer işe alınırsam tam olarak ne iş yapacağım?"

"Siz benim yazdıklarımı bilgisayara aktaracaksınız. Ne yazık ki ben el yazısıyla yazmayı tercih ediyorum."

"Anlıyorum." Gülümseyip başımı salladım.

11 Gerçek ya da kurgusal bir kişinin çağına, yaşadığı yere veya yaptığı bir keşfe ismini vermesi. (yay. n.)

BELONGS TO KINGS TEAM

"Yorucu bir iş tabii. Ama bilgisayarda yazdığımda yatakta çalışamıyor ya da trende giderken, bir dağın tepesinde otururken onu da yanınızda götüremiyorsunuz."

Aslında kendine bir dizüstü bilgisayar alırsa bunları yapabileceğini söyleyecektim ama sonra bunun kabalık olacağına karar verdim.

"Peki, gerçek bir araştırma yapma fırsatım olacak mı?"

"İş duyurusunu dikkatli okursanız araştırmalarıma yardım edecek bir araştırma görevlisi aradığımı görürsünüz sanırım," dedi.

"Elbette," dedim.

"Sekreter ilanı da verebilirdim ama o zaman yanlış başvurular geleceğini düşündüm."

Belirsiz bir ifadeyle, "Hımm," dedim ve kahvemi yudumladım. Çok sıcaktı ama sert değildi.

"Görünüşe bakılırsa bu iş için gerekli tüm niteliklere sahipsiniz," dedi Profesör. "Açıkçası Bayan..."

"Felicone."

"Bayan Felicone, bu görüşmeler benim için gerçekten yorucu. Bu işi istiyor musunuz?"

"Şey, evet. Ben..."

"Pazartesiden cumaya, saat dokuzdan dörde kadar. Zamanında gelirseniz sevinirim. Üniversitenin standart uygulamasına göre ödeme yapılacak. Ne kadar olduğunu bilmiyorum ama fazla olmadığı kesin. Ayrıca cep telefonunuzu da kapatmanız gerekecek. Dahası iyi bir arkadaş olduğumu söyleyemem. İnsanlar asosyal olduğumu söyler."

"Asosyal olmanızın benim için bir sakıncası yok."

"İyi. Jenny'ye ilanı kaldırmasını söyleyeyim o halde," dedi ve benimle tokalaşmak üzere ayağa kalktı.

Ben de ayağa kalktım. Elleri soğuk ve kuruydu. Yıpranmış bir kitabın sayfaları gibiydi; yani akademisyenlere özgüydü. Gözlüklerini çıkarıp bana hafifçe gülümsedi.

"Şimdi izninizle çalışmam gerekiyor," dedi ve işinin başına döndü.

Marc ve ben arabamla sahile gittik. Bir termos dolusu kahve, battaniye ve paltolarımızla yolun sonuna kadar ilerledik. Dik ve çakıllı bir yoldan Luca'yla birlikte yıllar önce keşfettiğimiz çakıl taşlı koya indik. Kayalıkların arkasında bir mağara olduğunu biliyorduk. Dalgalar köpürüyor, kabarıyor, çakılları sürüklüyor, martılar bağrışıp suya dalıyor, bulutlar gökyüzünde süzülüyordu. Marc ve ben çizmelerimizi, kot pantolonlarımızı ve iç çamaşırlarımızı çıkarıp mağaranın girişine serdiğimiz battaniyenin üzerine uzanmış tutkuyla ve canlılıkla sevişmiştik. Sonrasında ben sırtüstü uzandığım yerde kahkahalar atarak gökyüzüne bakarken balıkçı kazağı ve kalın gri çoraplarıyla utangaç bir görünüme bürünen Marc da yanıma oturmuş, geniş, kıllı bacaklarını benim ince ve açık tenli bacaklarımın yanına uzatmıştı. Telefonuyla kayalıklara çıkan fok balıklarının fotoğrafını çekiyordu.

"İnsanlar fok balıklarının ölülerin ruhu olduğuna inanırmış," dedi ve rüzgârdan darmadağın olan saçlarıyla bana döndü. "Çıkardıkları sesler ya da kayaların üzerine uzanış şekilleriyle ilgisi olmalı."

"Bana göre yeterince toplu ve sağlıklılar."

"Yine de biraz hüzünlü. Gözleri..."

"Denizden sıkılmışlardır büyük ihtimalle. Her gün aynı şeyi görmek bir yerden sonra sıkıcı olmaya başlar."

"Ve sürekli çiğ balık yemek."

BELONGS TO MAGUS TEAM

"Iyy."

"Hava da soğuk."

"Zavallı foklar."

"Pek de güzel bir hayatları yok."

Marc dönüp benim fotoğrafımı çekti.

Gözüme giren saçlarımı çekip karşı çıkmak için ağzımı açtım.

"Sorun değil," dedi. "Hemen silerim."

"Şimdi sil."

"Tamam, tamam."

"Marc..."

"Tamam, sildim. Gitti işte."

Bana doğru uzanıp dudaklarıma sıcak ve içten bir öpücük kondurdu. Dudakları tuzlu ve kuruydu. Ben olduğum yerde kıpırdanınca gülümsedi ve başını iki yana sallayıp soğuk elini bacaklarımın arasına koydu. Titriyordum. Daha fazlasını istiyordum. Onu içime çektim.

Bu tatlı kayıtsızlık hali, yaşadığımız şey... bunun bir tür hayatta kalma mücadelesi olduğunu söyleyebilirdim ama artık öyle değildi. Artık kederimize merhem olmaktan da öteye geçmiş, birbirimizi rahatlatmak için seçtiğimiz bir yol olmaktan çıkmıştı. Sahile gittiğimiz o gün, aylardır hissetmediğim bir şey hissettim. Uzunca bir süre ne hissettiğimi anlamadım ama sonra, eve döndüğümde saçımdaki kumları yıkarken anladım. Birkaç dakikalığına da olsa kendimi mutlu hissetmiştim.

BELONGS TO KAOS TEAM

on yedi

Restoranda çalıştığım o ilk yaz Felicone ailesinin yaşam tarzına âşık olmuştum. O zamanlar gözüme çekici ve büyüleyici görünen her şeyin aldatıcı olduğunu şimdi anlıyordum. Babetlere, kalın ayak bileklerine, kırlaşmış kısa saçlara ve mağdur bir yüz ifadesine sahip annemin yanında Angela bir kraliçe ya da film yıldızı gibi görünüyordu. Narin, zarif, sarı saçlı ve tırnakları her zaman bakımlı bir kadındı. Daima pahalı parfümler sıkar, sürekli gülümserdi; sizi azarladığında bile. Maurizio'nun ise top sakalı ve tıpkı Bay Hensley'ninki gibi geriye doğru açıldığı için "yüksek" dediği bir alnı vardı. Ama Bay Hensley'den farklı olarak Maurizio çok gülerdi. Şarkı da söyler, insanları öper, şiirlerden alıntılar yapardı. Sık sık bağırırsa da kimse aldırmazdı çünkü öfke patlamaları sözlerle sınırlı kalırdı ve çabuk durulurdu. Anneli'ye ve bana abartılı jestler eşliğinde övgüler yağdırırdı. Mutfaktaki en güzel yiyeceklerden tattırır, yemeklerden artanları kocaman torbalara yerleştirip bize verirdi. Yemek kokusu, telaşı, şakalaşmaları, radyoda çalan müziği ve detaylara verilen önemle bu mekânın canlılığını severdim. Marinella'da olmak rengârenk bir hayat yaşamakla eşanlamlıydı.

Ev ise hâlâ sıkıcıydı. Lynnette üniversite eğitimi için yakında evden ayrılacaktı. Annem ve Bay Hensley ile yalnız kalacağımı düşününce moralim çok bozuyordu. Evde yalnızca İngiliz yemekleri

BELONGS TO MAGUS TEAM

yiyorduk. O da beyaz ekmek ile tereyağı, Heinz domates çorbası, kıkırdaklı sosis ve kıymayla yapılan yemeklerden ibaretti. Zaman zaman spagetti yapardık ki en hoşuma giden de buydu. Bay Hensley akşamları genellikle bizimle birlikte yemek yerdi. Peçetesini yakasına takar hepimize, "Bize bahşettiklerin için sana şükürler olsun Tanrım," dedirtirdi. Annemin yemeklerini bol bol överdi. O bizimle konuşana kadar Lynnette'in ya da benim konuşmamızdan hoşlanmazdı ama zayıf olmasına karşın ağzı doluyken konuşacak kadar da oburdu. Yemek yerken tuhaf çiğneme sesleri çıkarırdı. Ve beni görmezden gelirdi.

Bay Hensley'nin kıllı, beyaz parmaklarının Marinella'nın nefis yiyecekleri üzerinde gezindiğini düşünemiyordum bile. Buna katlanamayacağım için eve dönüş yolunda torbamın içindekilerden yiyemediklerimi martılara verirdim.

Anneli ve ben Marinella'da çalışmaya başladığımızda Stefano üniversitedeydi ve Carlo da Watersford'daki bir tür hukuk firmasında çalışıp Sheila'yla çıkıyordu. Dolayısıyla büyük kardeşleri çok az görüyorduk.

Fabio her zaman Marinella'daydı. Mutfakta kalır, özenle pasta ve hamur işi tariflerini uygulardı. Ona herhangi bir yemeğin nasıl yapılacağını sadece bir kez göstermek yetiyordu. Aynı tarifi eksiksiz bir şekilde sonsuza kadar tekrar edebilirdi. Zamanla ölçüleri değiştirip kendince farklı malzemeler katacak kadar da güven kazandı. Ama bizden yalnızca bir yaş küçüktü ve yaşıtı olan kurnaz, işini bilir erkeklerden "farklı" olduğuna hâlâ alışmaya çalışıyordu. Fabio seradaki çiçekler gibi korunup kollanmalıydı.

Üst kattaki evde de restorandaki işlere yardım eden Luca, Marc ve bir de onların yanlarında yaşamaya başlayan soluk benizli kız vardı. Adı Nathalie Santo'ydu.

BELONGS TO KAOS TEAM

Marc bize, Nathalie'nin annesinin, Angela'nın kuzeni ve en yakın arkadaşı olduğunu söylemişti. Annesi ve Angela aynı okula devam etmiş ve eskiden iki aile tatillere hep birlikte çıkmış. İkisinden birine bir şey olursa diğeri onun çocuklarına da bakacak diye anlaşmış, bu konuda birbirlerine söz vermişler.

Nathalie tek çocuktu. Babası yıllar önce ölmüş, şimdi de annesi kansere yakalanmıştı. Angela da ölüm döşeğindeki kuzenine Nathalie'nin sevilip korunacağına, Felicone ailesinin bir üyesi olacağına bütün ailenin ve rahibin tanıklığında söz vermişti. Angela ölmek üzere olan kuzenine Nathalie'nin hiçbir zarar görmeyeceğine, kimsenin ona yanlış bir şey yapmasına izin vermeyeceğine ve Nathalie'ye iyi bir eş bulacağına söz vermişti. Ve Angela sözünde duran kadınlardandı; ölüm döşeğindeki kadın, artık kızının emin ellerde olduğunu biliyordu.

Nathalie, Felicone ailesinin evine taşındığında herkes ona saygı ve sevgi göstermişti. İkizlere de Nathalie'ye iyi davranmaları tembih ediliyordu. Onunla alay etmemeli, onu korkutmamalı ya da onun yanında taşkınlık çıkarmamalıydılar. Fakat o evde bir kızın olması çok tuhaftı. Sanırım çocukların ilgisini çekmişti ve onu merak ediyorlardı. Ama Nathalie zeki bir kızdı. İç çamaşırlarını onların kirli çamaşır sepetine koymaz, sırlarını kendine saklardı.

Bana göre bu çok romantik bir hikâyeydi ve Nathalie'yi biraz kıskanmıştım. Ama o günlerde onu pek görmüyorduk. Aileye katıldığı haberi eskidikten sonra ikizler Nathalie'den çok bahsetmedikleri için ben de onunla pek ilgilenmiyordum.

Şimdi ise kederin nasıl bir duygu olduğunu bilen biri olarak ona daha iyi davranmam gerektiğini anlıyorum.

İkizler, Anneli ve benden iki yaş büyüklerdi ve ikisi de sadece erkeklerin kabul edildiği bir ortaokula gidiyordu. Kasabada karşılaşmamıza ve okul günlerinde Watersford'a aynı otobüsle gidip

gelmemize karşın birkaç yıldır bir paylaşımımız yoktu. Luca lider ruhlu, kendine güvenen, sert olandı. Kızlara gülümseyen, otobüs şoförlerini hor gören, okulda başını belaya sokup cazibesi sayesinde paçayı sıyırmakla ün yapan da oydu. Gömleği hep pantolonunun dışında, kravatı gevşekti. Saçları dağınık, kirpikleri uzun, içten gülümseyen bir yüzü olduğu ve vücudu birden gelişip bacakları uzadığı, sesi kalınlaştığı için Angela onunla daha çok ilgilenirdi. O yıl hepimiz Luca'ya hayrandık.

Luca'dan daha kısa ve daha zayıf olan Marc ise onun iki adım arkasından yürüyüp gölgesinde kalıyordu ama yine de halinden memnundu. Yalnız akademik yönden değil sosyal olarak da Luca'dan daha zekiydi. Luca bir şeyleri "yaparken" o hep "izlediği" için davranışların yarattığı tepkiyi gözlemleyen de daima Marc olurdu. İnsanları neyin harekete geçirdiğini görürdü. Luca cazibesini içgüdüsel olarak kullanırken Marc daha hassastı. İyi bir çocuktu. Öğretmenleri onu severdi. Çoğunluğu kızlardan oluşan geniş bir arkadaş çevresi vardı. Ve büyük bir kısmı da aslında Luca'ya ulaşmaya çalışıyordu.

Marinella'da geçirdiğimiz ilk yaz Anneli, ikizler ve ben flörtöz bir arkadaşlık kurmuştuk ve birlikte takılıyorduk. Anneli'yle benim üst kattaki eve çıkmamız yasaktı. İşten sonra hava güzelse ikizlerle birlikte plaja gider, futbol ya da frizbi oynardık. Anneli ile ben kot pantolonlarımızı giyer, paçalarını katlar, dalgaların üzerinde zıplardık. Erkekler de topu üzerimize atar, suyun üzerinde seken top dizlerimize çarpar, bizi su içinde bırakırdı. Ciyak ciyak bağrışıp birbirimize sataşırdık; aramızda fiziksel temas olsa da masumduk.

Nathalie bizden büyüktü ve onu plaja davet etmek aklımıza bile gelmezdi. Kendini yalnız ya da mutsuz hissedebileceğini düşünmezdik. Zamanını ya Marinella'da ya da evde geçirirdi. Angela onu yanından ayırmaz, kızın üzüntüsünü hafifletmeye çalışırdı.

Zaman içinde ikisi birbirinden ayrılmaz olmuşlardı. Angela bir şeylerle uğraşmanın, zihnini meşgul etmenin Nathalie'ye iyi geleceğini düşünüyordu. Ona hesapları nasıl tutacağını ve çalışanlar ile tedarikçileri nasıl idare edeceğini öğretiyordu. Nathalie, Watersford Teknik Meslek Okulu'nda pazarlama kursu aldığı için işin ilerlemesine katkıda bulunuyordu.

Bir zaman sonra Nathalie neyi nasıl yapacağımızı söylemek ya da geç kaldığımız, ağzımızı bozduğumuz ya da kuralların dışında bir şey yaptığımız için bizi azarlamak dışında Anneli ve benimle pek konuşmazdı. Arkasından kibirli inek diye fısıldardık. Sanırım onun tek amacı Angela'yı memnun etmekti. Ya da belki sadece utangaçtı.

Eylül ayında Marinella'daki işimizden ayrılıp okula dönmüş, Lynnette de üniversiteye başlamak için evden ayrılmıştı. Gittiğine annemin mi yoksa benim mi daha çok üzüldüğünü bilmiyorum. Onu Watersford İstasyonu'ndan birlikte uğurladık. Üçümüz kantinde oturmuş hüzünle trenin gelmesini beklerken çaylarımızı içiyorduk. Çay çok açık olduğundan bir espri yapıp suyun çay poşetiyle anlamlı bir ilişki kuramadığını söyledim. Ancak kimse gülmedi.

Annem tatlı niyetine her birimize birer Danimarka pastası almıştı ama bunlar Marinella'daki krema kıvamlı, lezzetli pastalara benzemiyorlardı. Kuru ve sertlerdi ve içindeki kuşüzümleri ayrılıp dökülüyordu. Üzerine sürdükleri ne olduğu belirsiz şeffaf şey de tutkal gibi parmaklarımıza yapışmıştı.

Lynnette gideceği için gergindi ama bir yandan da heyecanlanıyordu. En sevdiği kot pantolonunu giymiş, geniş bir deri kemer takmış, daha rahat hissetmek için de polo yakalı siyah bir kazak giymişti. Saçlarını balıksırtı yapıp geriye doğru toplamıştı. Hafif

bir makyaj yapmış, topuksuz kısa çizmelerini giymişti. Çok güzel görünüyordu. Ona biraz daha baksam gözlerim kamaşabilirdi. Gitmesini istemiyordum çünkü onu çok seviyordum. Dahası, o kasvetli evde annemle tek başıma kalmak istemiyordum.

Anneme gelince, o hem hüzünlüydü hem neşesi yerindeydi. Lynnette'in eline geçen harika fırsatlardan, tanışacağı insanlardan, okuyacağı kitaplardan bahsediyordu. En az dakikada bir defa, kendisinin eline böyle fırsatlar geçmediğinden yakınıyordu. Öyle sıkıcı şeylerden bahsediyordu ki onu dinlemiyordum. Ama Lynnette sonunda hafifçe anneme dokunup, "Biliyorum anne. Bana bu fırsatı vermek için ne fedakârlıklarda bulunduğunu da biliyorum," dedi.

Annemin gözleri minnettarlıkla akan yaşlarla dolarken Lynnette gülümseyip mütevazı bir ifadeyle yarısı yenmiş pastasına baktı. Bense omuzlarımı sarkıtıp sakız çiğneyerek gözlerimi devirdim ve önümüzdeki birkaç ay boyunca yaşayacağım sıkıntıyı hissettim.

Trenin geldiği anons edildiğinde biraz olsun rahatlamıştık. Birlikte platforma gidip Lynnette'in gözle görülür ölçüde küçük valizini trene taşımasına yardım ettik.

"Haftada en az bir defa arayacağına söz ver!" dedi annem.

Heyecandan kızaran yüzüyle pencereden sarkan Lynnette, "Söz veriyorum," dedi. Beni çağırınca parmaklarımın üzerinde yükselip onu öptüm. Ablam, "Başını hep dik tut Liv," diye fısıldadı. "Unutma, her şey değişir. Çok zor da olsa yaşadığın şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini aklından çıkarma."

"Gitmeni istemiyorum," diye ağladım. Gözyaşlarım yanaklarımdan damlıyordu.

"Yapma ama... Artık yatak odama istediğin gibi girebilir, kıyafetlerimle plaklarımı alabilirsin. Yıllardır istediğin bu değil miydi?"

BELONGS TO KAOS TEAM

"Hayır!" dedim hıçkırarak. "Hayır, istediğim bu sanıyordum ama..."

Yapmacık tavrımı hisseden Lynnette parmağını dudaklarına götürdü. "Bana yaz Liv. Neler olup bittiğini bana yaz. Ve lütfen ama lütfen benim yapmayacağım bir şeyi sen de yapma."

"Yapmam." Burnumu çekip en sevdiği kızıyla tekrar kucaklaşmak için yaklaşan anneme yer açtım.

Yapmayacağımı söylerken ciddiydim. Üstelik bir süreliğine de olsa sözümü tutmuştum.

on sekiz

Üniversitedeki ilk iş günüme zamanında gittim. Evet, zamanında. Nispeten neşeli ve canlıydım ki benim durumumdaki biri için bu gerçek bir başarıydı. Geçen cumartesi günü otobüsle Watersford'a gitmiş, kendime ayak bileklerime uzanan ve çizmelerimle harika duran kahverengi, dar bir etek ile birkaç V yaka bluz almıştım. Kahverengi modaya uygundu ama akademinin köhne havasını da yansıtıyordu. Saçlarımı düzleştirip tırnaklarıma açık pembe renk oje sürdüm. Sonra cüzdan ve kâğıt mendil gibi lazım olabilecek şeyleri çantama yerleştirdim.

Üniversitedeki bu işle dört ayak üzerine düştüğümün farkındaydım ve bunun kıymetini bilmek istiyordum. Onca dedikodu ve yapmacıklığı içinde barındıran düzenli bir ofis hayatını şu anda kaldıramazdım. Müşteriyle iletişim kurmayı ya da sevimli görünmemi gerektiren herhangi bir iş yapmayı istemediğimden de kesinlikle emindim. Oysa burada asosyal olduğunu itiraf eden tek bir kişiyle aynı odada çalışacaktım. Daha kolay bir iş bulamazdım. Günlerimi zihnimi yormadan sürekli yazarak geçirecektim ama en azından bildiğim ve ilgimi çeken bir konuyu yazacaktım. Gerekli formları doldurup üniversiteye teslim ettim. Maaşım da doğrudan banka hesabıma yatacaktı. Paraya ihtiyacım yoktu ama

BELONGS TO MACOS TEAM

Luca'nın ölümünden beri beni esir alan ürpertici dinginlikten kurtulmak güzeldi.

Watersford'da bütün çocuklara okul hayatlarının belli bir döneminde Marian Rutherford ve onun, on dokuzuncu yüzyıl edebiyatı üzerindeki etkisi öğretilirdi. Portiston'da büyüyecek kadar şanslı olanlarımızsa Bayan Rutherford'un yeteneğinin her fırsatta beynimize işlenmesinden kaçamazdık. Her ağustos ayında, kasabada onun adına bir edebiyat festivali düzenlenir, dünyanın her köşesinden gelen ziyaretçiler onun ayak izinden gider, yazarlar, şairler, emekli politikacılar ve çeşitli statülerde ün kazanmış kişilerle şarap içer, Rutherford'un eserleriyle ilgili konferansları dinlerlerdi. Portiston'ın gerçek anlamda ün kazanmış kızı (manevi kızı demek daha doğru olur) hakkında daha çok şey öğrenmek istediğim için Luca'ya birkaç defa festivallerden birine katılmayı önermiştim. Luca ise beni buna neyin yönlendirdiğini düşünmeye başlamıştı. Tek isteğimin o zamanlar âşık olduğum Alan Davies ve Jo Brand gibi adamlara masaj yapmak olduğundan emindi çünkü. Belki de haklıydı. Luca genellikle haklı olurdu zaten.

Saat 08.50'de Tarih Bölümü binasının kapısına çıkan basamakların başına gelmiştim. Jenny kapıyı saat dokuzda açtığı için daha zamanım vardı.

"Erkencisin," dedi.

"Profesör zamanında gelmemi söyledi," diye yanıtladım.

"Yalancı ikiyüzlü moruk! Saat ondan önce geldiği görülmez. Haydi gel, sıcak su koyayım hemen."

Yazı yazmam gerekirken resepsiyonda oturup gece bir partiye gittiği için akşamdan kalma olan Jenny'yle çay içmek biraz tuhafıma gitmişti. Ama Profesör'ün odasının kapısı kilitliydi ve oturup onu beklemekten başka yapabileceğim bir şey yoktu.

BELONGS TO MANOS TEAM

Jenny yirmi yaşındaydı. Çok kısa saçları ve tıp okuduğu halde DJ'lik yapmayı tercih eden Yusuf adında bir sevgilisi vardı. Göbek deliğinde iltihaplanmış bir *piercing*'i de vardı ve söyleyecek şey bulmakta hiç zorlanmayan kızlardandı. Bu özelliği sayesinde insanlarla kolayca arkadaşlık kuruyordu. Bana hayatının iyi ve kötü yanlarını, sürekli yalan söyleyen ev arkadaşıyla nasıl tartıştığını anlatırken ben de zihnimde Luca'yla oturup bekleyebileceğim bir yere gittim. Ben hayal kurarken Jenny, Profesör'ü anlatmaya başlamıştı. Onu isteksizce dinliyordum. Profesör'ün ters yanları benim gözüme batmasa da Jenny ondan pek hoşlanmıyordu. Biraz huysuz olduğundan, espri anlayışının kıtlığından ve münzevi bir hayat yaşamasından şikâyet ediyordu.

"Açıkçası hep böyle değilmiş," dedi. "Ama karısı onu terk ettikten ya da öldükten ya da onun gibi bir şey olduktan sonra tuhaflaşmış. Tüylerimi diken diken ediyor, ne demek istediğimi anladın mı? Üstelik böyle hisseden tek kişi de ben değilim. Senin işini yapan dört beş kişi, birkaç haftadan fazla kalamadı. Son gelen de üç gün dayanabildi."

"Bana iyi biriymiş gibi göründü," dedim. Jenny beni dedikodunun içine çekmeye çalışırken biraz olgun davranmıştım. Ama bu olgunluğun keyfini süremeden Profesör gelmiş, yanında da kapkara bir öfke bulutu getirmişti. Pazartesi sabahı olduğu için normal karşılanması gereken bu halini görmezden gelmem gerekiyordu.

Odanın kapısını açtığında kâğıt yığınlarının son ziyaretimden sonra daha da arttığını gördüm. (Belki de görüşmemiz olduğundan o gün etrafı biraz toparlamıştı.) Bana bilgisayarı nasıl kullanacağımı bilip bilmediğimi sordu. Çok basit özelliklere sahip bir bilgisayardı ve fişinin takılı olduğunu kontrol edip açma kapama düğmesini bulmam yalnızca bir dakikamı aldı.

BELONGS TO MARCUS TEAM

Bilgisayar, nadir de olsa zaman zaman yola çıkardığım arabamın gösterdiği mekanik huysuzluğa benzer bir şekilde açılırken Profesör, "Hazır mısın?" diye sordu.

"Sanırım," dedim.

Kullanıcı adını "Asistan" olarak girdiğimde karşıma "Rutherford" başlıklı birkaç dosya çıktı.

"Öncelikle ne yapmamı istersiniz?" diye sordum.

"Şunlardan birini," dedi ve masamdaki karton dosyalardan birini işaret etti. "Bilgisayara aktarılması gereken notlar var içlerinde."

En üstteki dosyayı açtım. İçinde sayfalarca elyazması vardı. Yazı ufak ve karmaşıktı. Bir sürü cümlenin üstü çizilip düzeltilmişti. Dipnotlar yıldız ve sayılarla belirtilmişti. Bazen notlar birkaç sayfa sonrasında da çıkabiliyor, bazense hiç çıkmıyordu. İlk dosyada tahminen kırk sayfa vardı. Masanın üzerinde de yedi dosya bulunuyordu.

Profesöre baktım. Masasının başında sırtı bana dönük şekilde oturmuş, elyazmasını okurken çenesini ovuşturuyordu. Konuşmamı istemediğini gösteren bir hareketti bu. Okuduğu şeyin öğrencilerden birinin ödevi olduğunu düşündüm. Kendini kaptırmıştı. Bir yandan da kurşun kalemini dişlerine vuruyordu. Sonra masasına yaslanıp elindeki belgenin kenarına bir not yazdı. Varlığımın farkında bile değildi sanki.

Notları yazmaya başladım.

Profesörün el yazısını çözmek bile başlı başına bir işti. Bir süre sonra bazı kelimeleri sadece tahmin ederek bulacağımı fark ettim. Profesör'ün ne yazdığını anımsaması mümkün değildi ve yüzlerce sayfayı kontrol edecek ne zamanı ne de isteği vardı. Ben de tarih, yer ve isimlere dikkat ettiğim sürece genel bilgiler konusunda daha rahat olabileceğime karar verdim.

BELONGTO MANGA TEAM

Yaptığım şey bulmaca çözmeye benziyordu ve kısa sürede kendimi işe kaptırdım. O kadar odaklanmıştım ki nerede olduğumu bile unutmuştum ve Jenny'nin kapıyı açıp kahve getirdiğini bile fark etmemiştim.

Fincanımı masama koyarken kısık sesle, "Nasıl gidiyor?" diye sordu.

"Fena değil," diye fısıldadım. "Aslında hoşuma gitti."

"Fazla uzun sürmez," dedi.

Profesör boğazını temizledi. "Bayan, şey..."

"Felicone."

"İstediğin zaman ara verebilirsin. Kahveni bahçede otururken içmek istersin belki."

"Hayır, böyle iyi. Teşekkürler," dedim.

Marian Rutherford'un zambak ve sarmaşık çelenklerle süslü beyaz mezar taşının Arcadia Vale'de olduğunu yeni öğrenmiştim. İnci çiçeği saflığı, sarmaşık ise ölümsüzlüğü ve dostluğu simgeliyordu. Profesör'e göre bu zarif ve estetik bir anıttı ve kendisine adanan kişinin karakteriyle de fazlasıyla uyumluydu. Ben de bu kadınla ilgili daha fazla şey öğrenmek istiyordum.

Aramızdaki sessizlik rahatlatıcıydı. Aslında her şey göz önüne alındığında asosyal Profesör ve onun yas tutan asistanı olarak uyum içinde çalışıyorduk. Ta ki işimi bitirmek üzereyken çantamdaki cep telefonum çalıncaya kadar. Yanımda olduğunu bile unutmuştum. Telefonu susturmam sanki bir asır sürmüştü ve bu süre içinde Profesör üzerinde çalıştığı belgeyi masaya vurmak, gözlüklerini çıkarmak, iç geçirmek, ayağa kalkıp odanın içinde volta atmak da dahil olmak üzere çeşitli biçimlerde rahatsızlığını ifade etmişti.

"Affedersiniz," dedim. "Bir daha olmayacak."

BELONGS TO MAGUS TEAM

"Lütfen olmasın. Bu tür şeyler gerçekten sinirimi bozuyor."

"Affedersiniz," dedim.

Gözlüklerini çıkarıp gözlerini ovuştururken, "Aksi biri olmak istemiyorum," dedi Profesör. "Ama her an bir telefonun çalabileceği bir ortamda işime odaklanamam."

Gülümsedim. "Haklısınız."

"O halde yarın görüşürüz. Bayan... şey..."

"Lütfen bana Olivia deyin."

on dokuz

Ertesi yaz Anneli ve ben yine Marinella'da çalışmaya başladık. Angela ile Maurizio bu defa garson ilanı vermemiş, doğrudan bizi aramışlardı ki bu gerçekten de çok sevindiriciydi. Kendimizi ailenin bir parçası gibi hissetmiştik. Dönemin sonlarından itibaren, şimdi altıncı sınıfa gittikleri için gözümüze daha da çekici görünen Luca ve Marc'la birlikte geçireceğimiz yazı iple çekmeye başlamıştık. Ama tatilin ilk haftası işe başladığımızda ikizleri orada bulamayınca hayal kırıklığına uğramıştık. İtalyan dilini ve kültürünü unuturlar endişesiyle Angela ve Maurizio onları kuzenlerinin turizm acentesinde çalışmaları için Napoli'ye yollamışlardı.

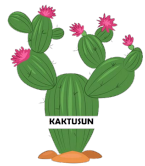
Yaptığımız planın muhteşem olduğunu düşünüyorduk ancak kurduğumuz hayaller suya düştü. Her birimiz ikizlerden biriyle çıkacak, birbirimize âşık olup evlenecektik. Tören aynı gün, aynı kilisede olacaktı. İkimiz de Marinella'ya yerleşip yan yana odalarda uyuyacaktık. Arkadaş olmakla kalmayıp birbirimizin eltisi olarak hayata devam edecektik. Birlikte partiler verebilir, aynı zamanlarda çocuk sahibi olabilirdik. Harika olacaktı! Harikulade ikiz kocalarımızla sonsuza dek birlikte olacaktık.

Ama ikizler Napoli'deydi. Bizse Portiston'da asık suratlı Nathalie'nin emirlerini yerine getiriyorduk. Bir yıl öncekine

BELONGS TO MACOS TEAM

göre biraz daha kilo almıştı ve çok sade görünüyordu. En fazla yirmi yaşındaydı ama bize yetişkin bir kadın gibi görünüyordu. Çirkin kıyafetler giyip makyaj yapmayan, televizyon izlemeyip pop müzik dinlemeyen, modayla, dedikoduyla ya da Anneli ve benim sevdiğim hiçbir şeyle ilgilenmeyen yetişkin bir kadına. Nathalie, Felicone ailesiyle aramızda bir bariyer gibiydi. Yine de bir şey apaçık ortadaydı. Angela'yla arası eskisinden de iyiydi. Artık anne kız gibi olmuşlardı.

yirmi

"Neredeydin?" Marc, nisan sıcağında esen fırtına gibi eve girip beni eski bir Broadway müzikali kahramanı gibi kollarına sardı. Bana sarılmasına izin verip onun güzel kollarında rahatladım.

Kulağına, "Seni özledim," diye fısıldadım.

"İyi ama neredeydin? Seni arayıp durdum."

"İş buldum."

"Öyle mi? Ne harika."

"Sevinirsin sanmıştım."

"Sevinebilirim belki. Ne işiymiş?"

"Üniversitede. Yazı işleri."

"Bana söylediğin için teşekkürler!"

"Ah Marc, nasıl söyleyebilirdim ki?" dedim ondan uzaklaşarak. "Seni arayıp nasıl konuşabilirim? Ne zaman yalnız olduğunu bile bilmiyorum. Telefona Nathalie yanıt verebilir. Seni arayamam."

"Sen benim kardeşimin karısısın. Ne zaman istersen arayabilirsin."

"Doğru olmaz," dedim. "Çünkü ben yalnızca kardeşinin karısı değilim. Haksız mıyım?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marc bir işaretle beni susturmaya çalıştı. Derin bir nefes alıp sustum. Birkaç saniye bakıştık.

"Seni arayıp durdum ama yanıt vermedin."

Hırçın bir tavırla, "İşyerinde telefonumu kapatmam gerekiyor," dedim. "Saat dörtte işim bitiyor. O saatten sonra ararsan yanıt veririm."

Tatil sezonunda insanların Marinella'ya saat dörtte akın ettiğini, sonuç olarak da yalnız kalmanın ve başka bir şeye vakit ayırmanın neredeyse imkânsız olduğunu ikimiz de biliyorduk.

"Nasılsın?" diye sordum nazikçe. Ancak pek iyi görünmüyordu. Kilo vermiş, yüzü süzülmüş, göz çevresi şişip morarmıştı.

Marc çaresizliğini gösterircesine avuçlarıyla gözlerini ovuşturup omuz silkerken hemen yanına koştum ve ona sımsıkı sarıldım.

"Düzelecek tatlım," diye fısıldadım. "Endişelenme, düzelecek."

"Hayır düzelmeyecek," dedi beni iterek. "Hiçbir şey düzelmeyecek, her şey yanlış. Evren sapıtmış. Hayatım tamamen yanlış."

"Öğleden sonra boş musun?" diye sordum.

Başını salladı.

"O zaman plaja gidelim."

Kumsala gittik. Bu kadar şanslı olduklarına inanamıyormuş gibi gün ışığına bakan küçücük çiçeklerin açtığı kayalıklarda yürüdük. Bulutlar gökyüzünde birbirini izlemeye devam etse de deniz masmavi ve büyüleyiciydi. Yüzlerce küçük beyaz deniz kuşu aynı anda uçuşup bizi çağırıyor, beni benden alıyordu. Sırtlarını deniz esintisine veren karaçalılar çiçek açmıştı ve gözlerimi kapatıp kirpiklerimin arasından baktığımda bütün dünya mavi, yeşil ve sarı görünüyordu.

BELONGS TO MAGUS TEAM

Kayalıklardaki yolda durup öpüştük ve evren kendine geldi. Marc bana gülümsüyordu.

"Yalnızca ikimizken, sen ve ben baş başayken her şeye katlanabiliyorum, yola devam etmek anlamlı geliyor," dedi.

"Biliyorum."

"Senden uzaktayken Luca'yı özlüyorum."

"Sanırım Luca'nın içimizde yarattığı boşluğu dolduruyoruz," dedim.

"Bence durum söylediğinden daha karmaşık."

Kayalıklardan kumsala açılan basamaklardan indik. Oraya daha önce birileri daha gelmişti. Mağaranın girişinde ateş yakıldığına dair izler ve boş Stella kutuları vardı. İnanılmaz bir nezaketle seviştik. Hüzünlü, mahzun bakışlı foklar anakaraya bakıyor, o anda birbirinden başka hiçbir şeyi umursamadan el ele tutuşan ikimizi izliyordu.

yirmi bir

Üçüncü ve son kez tatilde Anneli'yle birlikte Marinella'da çalışmaya gittiğimizde Luca ile Nathalie'nin resmen bir çift olduklarını öğrendik. Çıkıyorlardı. Portiston Bölgesi Meslek Odaları yemeğinde fokstrot dansı yapmışlardı. Luca'nın fokstrot yapabildiğine inanamıyordum. Düşüncesi bile midemi bulandırıyordu. Biz evlendikten sonra ona Nathalie'yle ne yaşadığını asla soramadım ama ilişkide pek bir ilerleme kaydedemedikleri belliydi.

Yine de emin değildim. Bu konuyu hiç konuşmamıştık çünkü Luca hayatının o dönemini unutmaya çalışıyordu. Bense Luca'yı, Angela'nın yönlendirdiğinden emindim. Onu Nathalie'yle çıkmaya zorlayamazdı belki ama onunla çıkmasının iyi bir fikir olduğunu kafasına sokmuş olabilirdi. Nathalie işten anlıyordu ve Luca'nın da iyi bir şef olacağı belliydi. Angela ve Maurizio kadar başarılı ve güçlü bir ortaklık kurma potansiyeline sahiplerdi. Luca, Nathalie'yle evlenirse Angela da kuzenine verdiği sözü bütünüyle yerine getirmiş olacaktı. En sevdiği ve Marinella'yı onlardan devralacağı belli olan oğlu ile manevi kızı arasında evlilikle güçlenmiş ticari bir birliktelik kurulabilirdi. Bu gerçekten de mükemmel olurdu. Luca karşı koymaktan asla hoşlanmaz, Angela da asla pes etmezdi. Annesi ona Nathalie'yle çıkmasını söylemişse evdeki herkesi üzmeden ona karşı çıkması mümkün

BELONGS TO MAGUS TEAM

değildi. Hem belki Nathalie'den gerçekten de hoşlanıyordu. Belki Luca bir an Nathalie'nin tam aradığı kız olduğunu bile düşünmüştü. Kendinden büyük bir kızla çıkmak ergen erkekler arasında ona bir parça daha statü kazandırmış olabilirdi ama egosunun başka birinden gelecek desteğe ihtiyacı yoktu ve bunun için de herhangi bir teşebbüste bulunamayacağı belliydi.

Angela, Nathalie'ye karşı fazla korumacıydı. Nathalie, Portiston'daki diğer kızlara benzemediği için hatanın diğer kızlarda olduğuna karar vermişti. Bizi Nathalie'nin yüksek ahlak standartlarına göre değerlendirip başarısız buluyordu. Bir önceki yazın başında Angela, Anneli ve beni odasına çağırmış, kılık kıyafetimiz yüzünden bizi azarlamıştı. Bizi izliyordu. İş dışındaki davranışlarımızı onaylamıyordu ve bize bakan herkese kaşlarımızı çatsak da dikkatleri üzerimize çekmenin keyfiyle deniz kıyısında kışkırtıcı biçimde kol kola yürüdüğümüz için de bizi paylamıştı. Kendimize çekidüzen vermezsek Marinella'daki işimize son vereceğini söylemişti. Ona göre restoranda kötü bir imaj çiziyorduk.

Anneli ve ben ikizlerle evlenme planımızdan çoktan vazgeçmiştik. Luca'nın durumu ortadayken böyle bir hayal kurmanın ne anlamı vardı ki? Anneli'nin hâlâ Marc'tan hoşlandığını düşünüyordum. İnkâr ediyordu ama sürekli onu süzdüğünü görebiliyordum. Hatta bir defasında ön tarafta elma sularımızı içtikten sonra Marinella'nın önündeki terasa çakıl taşlarıyla Marc'ın adını yazmıştı. Bense âşık olduğumu sandığım Georgie adında, on dokuz yaşındaki bir çocukla çıkıyordum. Georgie, Manchester Üniversitesi'nde Tiyatro okuyordu ve yaz tatilinde amcasına ait olan Seal Adası'nın feribot işletmesinde çalışıyordu.

O yaz her zamankinden çok çalıştık. Restoranın içinde ve dışında oturan müşterilere *gelati*, tost (Birleşik Krallık'ta *panini*'yi kimsenin bilmediği zamanlarda böyle deniyordu), buzlu içecekler ve güzelce demlenmiş çayları telaş içinde dağıtıyorduk. Tezgâhın

BELONGS TO MACOS TEAM

önünde uzun kuyruklar oluyordu ve Luca ya da Marc on iki çeşit dondurmayı kıtır kıtır ve lezzetli külahlara koyamayacak kadar meşgul olduğunda bu işi de bizim yapmamız isteniyordu.

Masalardan biri boşalır boşalmaz hemen temizlememiz, dibine dökülen kırıntıları süpürmemiz, menüyü silip dik konumda tutmamız ve bekleyen müşterileri boş masalara yönlendirmemiz gerekiyordu. Bahşişler sayesinde ufak bir servet edinmiştik. Hava kötü olduğunda bile restoran yoğun oluyordu. Yağmur yağdığında bazıları çay içip pasta yemek için içeri girebiliyordu. Giremeyenlerse en kötü hava şartlarından bile etkilenmeyen terasın üzerine gerilen yeşil, kırmızı ve beyaz saçakların altına sığınırdı. Gün sonunda ayaklarımıza kara sular inse de mutlu olurduk.

Maurizio'nun "yazın son günü" dediği gün aile, çalışanlar ve Marinella'nın tedarikçileri için bir parti düzenlenmişti. Restoran akşam altıda kapanmış, en şık kıyafetlerimizi giymemiz için bizi eve yollamışlardı.

Partiye hazırlanmak için ben de Anneli'nin evine gitmiştim. Annem hâlâ Lynnette'in üniversiteye dönüşünün yasını tutuyordu ve büyük ihtimalle yanında olacak iç karartıcı Bay Hensley de işleri iyice karıştıracaktı. O sessiz imalarla dolu bakışları çekecek durumda değildim. Anneli'nin evine gitmek çok daha kolay ve eğlenceli geliyordu.

Duran Duran posterlerinin kapladığı çiçek ve peri desenli pembe-sarı duvar kâğıtlı yatak odasında birbirimize makyaj yapıp Anneli'nin dolabındaki bütün kıyafetleri denedik. Amacımız bizi hem benzer hem de farklı gösterecek bir şeyler giymekti.

Sonunda Anneli ufacık bir kot şort ile dar ve siyah bir bluz giydi ve ben de deri görünümlü bir etekle boyundan bağlı siyah bir bluz ile dantelli bir hırkayı üzerime geçirdim. *Soft punk* bir görünüm yakalamayı tercih etmiştik. Kendimizi parfüme boğduk.

BELONGS TO KINGS TEAM

Markasını hatırlamıyorum ama Love Hearts'ın kokusu gibi tatlı ve meyveliydi. İkimiz de hem çok güzel görünüyor hem de çok güzel kokuyorduk.

Anneli saçlarımı ütülerken, "Liv, sana bir şey söyleyebilir miyim?" dedi. Çok rahatsız bir pozisyondaydım. Saçımı en iyi şekilde düzleştirebilsin diye başımı pembe halının üzerine serdiğimiz havluya dayamıştım. Vücudum da bir cenin gibi kıvrılmıştı.

"Marc'tan hoşlanıyorsun, değil mi?" diye sordum.

"Şey... evet hoşlanıyorum."

"Biliyordum. Biliyordum biliyordum biliyordum!"

"Kimse ukalaları sevmez Liv."

"Evet ama biliyordum işte, değil mi? Harika. Siz ikiniz harika bir çift olursunuz!"

"Peki, ne yapmalıyım?"

"Ona söylemelisin tabii ki."

"Ne? Gerçekten mi?"

Anneli ciddi olup olmadığımı görmek için tepemden bana bakarken ütü de neredeyse kulağıma değecekti.

"Bence o da senden hoşlanıyor," dedim. "Kimsenin görmediğini düşündüğü anlarda sana baktığını gördüm."

"Ciddi misin? Gerçekten mi? Gerçekten bana mı bakıyor?"

"Anneli yanağımı yakacaksın."

"Ah, keşke bunu bana söylemeseydin. Şimdi hiç konuşamam onunla."

Oda yanık saç kokuyordu. Anneli sonunda işini bitirdi. "Saçın çok güzel oldu Liv. Harika."

BELONGS TO MANOS TEAM

Anneli'nin beyaz ve altın rengi tuvalet masasının aynasında kendime baktım. Saçım güzel olmuştu. Arkadaşıma sarıldım ve ben de onun saçını ütüleyeceğim için yer değiştirdik.

Televizyonda *The Generation Game* programını izleyen Anneli'nin ebeveynleriyle vedalaşmadan evden çıkmak mümkün değildi. Anneli'nin annesi bize gönülsüzce gülümseyip iyi eğlenceler diledi ve gece yarısından önce dönmemiz konusunda bizi uyardı. Babasıysa bana bakıp, "O etek mi, yoksa fırfır mı?" diye sordu.

Anneli, "Ah baba, çok komiksin," dedi ve eğilip babasının yanağına bir öpücük kondurdu. "Görüşürüz!"

* * *

Marinella'daki parti çoktan başlamıştı. Karaoke henüz Portiston'a ulaşmamışsa de ruhu orada yeniden doğmuştu. Maurizio mikrofonla birlikte restoranın diğer ucunda, şöminenin yanındaki "sahnede" Gene Pitney'le birlikte avaz avaz bağırarak şarkı söyleyip hikâyeyi aynı zamanda el hareketleriyle de anlatıyordu. Bizi gördüğünde el salladı ve biz de bara doğru ilerlerken ona el salladık.

Salon kalabalıktı. Marinella'da çalışan ya da aileden olan bizim gibi gençler de vardı ama konukların büyük çoğunluğu yaşlıydı. Sakal bırakmış bira dağıtımcıları, jilet gibi tıraşlı banka çalışanlarıyla konuşuyordu. Restorana balık satan kadın da tesisatçıyla dans ediyordu. Herkesin çok eğlendiği belliydi.

Luca ve Nathalie poz veren çiftler gibi gergin bir şekilde masalardan birine oturmuşlardı. Luca inanılmaz derecede şık görünüyordu. Hatta ilk başta onu tanımadım bile. Koyu renk kumaş pantolon ve yakasından âdemelması görünen ütülü bir gömlek giymişti. Saçları taranmış, her nasılsa düzleştirilmişti. Ağabeyi

BELONGS TO KINDLE TEAM

Carlo'ya benzemişti ve Stepford[12] çocukları gibi görünüyordu. Nathalie bu kez kadınsı bir kıyafet giymişti. Yeşil, siyah renklerde iki parçadan oluşan kabarık kıyafeti yaşına uygun değildi. Ayakkabıları da siyah, sivri burunlu ve hafif topukluydu. Ancak birbirleriyle konuşmuyorlardı. Öylece oturmuş partiyi izliyorlardı.

Marc eğleniyordu. Fabio ve yolun yukarısındaki gazete bayiinden çocuklarla dans ediyor, babasının abartılı hareketlerini ve söylediklerini taklit ediyordu.

Anneli sıkılgan bir halde barda durmuş bize de alkollü bir şeyler sunulmasını ümit ediyordu. Neyse ki Marc'ın bu konuyla ilgili bir planı vardı.

Dans ettikten sonra nefes nefese kalmış bir halde, kahkahalar atarak yanımıza geldi. Bir süre havadan sudan konuştuktan sonra bardaklarımıza mahzenden çaldığı bir şey ile karıştırdığı meyveli kokteylden doldurdu. Kafaları bulmaya başlamıştık. Sonra Maurizio evin bütün erkeklerini dans pistine çağırdı ve çoraplarıyla ayakkabılarını çıkarıp pantolonlarını dizlerine kadar katlamalarını söyledi. Portiston'ın işadamlarıyla birlikte Felicone erkekleri kendilerine söyleneni yaparken Anneli ve ben kıkır kıkır gülüyorduk. Sonra Maurizio onlara en iyi sörfçünün ödüllendirileceğini söyleyerek *Surfin USA* şarkısını çaldı. Bütün dükkân sahipleri, tedarikçiler, muhasebeciler, avukatlar, hatta papaz bile oradaydı ve pantolonlarının altındaki kıllı, kemikli, beyaz ve çıplak bacaklarını gerçek birer sörfçü gibi sallayıp dengelemeye çalışıyorlardı. O kadar komik görünüyorlardı ki gülmekten neredeyse ağlayacaktık. Nathalie'ye şöyle bir baktım; bizi izlemiyordu. Angela'yla derin bir sohbete dalmıştı.

Bittiğinde Maurizio kadınlara ödülü kimin hak ettiğini sorunca Anneli ve ben olduğumuz yerde zıplayıp, "Marc! Marc!" diye haykırmaya başladık.

12 Üst gelir grubundan, konformist ve geleneksel ailelerin yaşadığı bir kasaba. (ç. n.)

BELONGS TO MACOS TEAM

Luca yanımıza gelip, "Hey, peki ya ben?" diye sordu. Gömleği pantolonundan sarkmış, kravatı gevşemiş, saçları da her zamanki gibi dağılmıştı.

"Kusura bakma," dedim alaycı bir ifadeyle. "Ama kardeşin senden iyiydi."

Luca İtalyanlara özgü şaşkınlık ifadesiyle iki avucunu kaldırarak Nathalie'nin yanına döndü. Marc da bir tüp Aloha marka güneş kremi olan ödülünü kaldırdı.

Biraz utangaç bir ifadeyle, "Desteğiniz için teşekkürler!" dedi.

Anneli gözlerini ayaklarına dikip bir tutam saçı parmağına doladı.

Bense biraz sarhoş olmuştum sanırım. "Anneli'yi dansa kaldırsana," dedim.

"Liv!"

"Haydi," dedim. "Kabul edecektir."

Marc kızardı ve ayakkabılarını giydi. Sonra Anneli'yi dansa kaldırdı ve el ele dans pistine gittiler. Marc ve Anneli işte böyle çıkmaya başladı.

Luca'ya baktım. Nathalie ile Angela'nın arasına oturmuş, şişenin kenarından birasını yudumluyordu. Bakışlarını yakaladım ama o hemen gözlerini kaçırdı.

Partiden sıkılmıştım. Paltomu bulup dışarı çıktım ve geç saatteki feribotla gelen Georgie'yle buluştum. Karanlıkta çakıl taşlarının üzerine oturduk. Esrar sarıp dudaklarıma tuttu. İçime çekince boğazım yandı ve ardından uzanıp *Stairway to Heaven*'ı söylerken ben de ona oral seks yaptım ve kapkaranlık zihnimde titreşen ışıkları hayretle izledim.

BELONGS TO MACOS TEAM

yirmi iki

Her gün Marian Rutherford'la ilgili bir şey daha öğreniyor ancak Profesör'le ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Yine de o büyük odada onunla çalışmak hoşuma gidiyordu. Sessiz ama samimi bir ortamdı. Klavyenin üzerinde gezinen parmaklarımın sesi ile onun okuduğu kitabın veya dokümanın sayfalarını çevirme sesi dışında hiç ses duymuyorduk. Yıllardır konuşacak konu bulamayan yaşlı evli çiftler gibi birbirimizin yanında rahattık. Bazı sabahlar yalnızca kapıyı açmaya gelir, sonra da doğruca derslerine ya da seminerlere giderdi. Diğer günler herhangi biriyle bir görüşmesi olmayacaksa beni içeri alır, sonra da evden çalışmak üzere tekrar giderdi. Evinde daha kolay odaklandığını söylüyordu. Ben de gözümde yerden tavana kadar kitaplarla dolu, pencere pervazında bir çift uyuz kedinin uyuduğu, Profesör'ün de Dickens'ın karakterlerinden biri gibi masasında çalıştığı eski püskü büyük bir ev canlandırdım.

Çalışmak gün içinde kendime bir amaç edinmemi sağlıyordu ve Profesör'ün yazısını çözmek çok zor olduğu için kendimi bütünüyle bu işe vermem gerekmekteydi. Böylece zihnimde başka düşüncelere yer kalmıyordu. İşime yaklaşımım, önceki hayatımdaki akşam derslerine gitmem gibiydi. Yani gerçeklerden uzaklaşmamı sağlayan bir oyalanma ve rahatlamamı sağlayan bir araç oluyordu. Aslında hızlı yazıyordum ama notları anlamam

BELONGS TO MACOS TEAM

zamanımı alıyordu. Profesör de nasıl gittiğini asla sormuyor ya da tepeme dikilip ne yaptığıma bakmıyordu. Ben yokken bilgisayarı kontrol etmediğinden de emindim. Bana güvenmesi hoşuma gidiyordu.

Profesör ortalıkta yokken Jenny sık sık yanıma çene çalmaya gelirdi. Deri koltukta dizlerini büküp topuklarının üzerine oturur, bana Yusuf'u, *noodl*e yedikleri yeri ve kleptoman ev arkadaşını anlatırdı. Çok neşeli bir kızdı ve onunla sohbet etmekten keyif alıyordum. En iyisi de benimle ilgili hiçbir şey sormamasıydı. Biri ona beni sorsa, adım dışında hakkımda bir şey söyleyebileceğinden şüpheliydim.

Ofisteki raflarda Marian Rutherford'un kitaplarının farklı baskıları vardı ama onlara dokunmaya cesaret edemiyordum. Ben de Merkez Kütüphane'ye gidip evde okumak üzere her birini teker teker alıyordum. Okulda (doğrusunu söylemek gerekirse o zaman tamamını okumamıştım), sonra da birkaç yıl önce Londra'daki evimizin yakınlarındaki ikinci el kitaplar satan bir pazar tezgâhında bir nüshasını bulduğumda tekrar okuduğum *Emily Campbell*'la başladım. Hikâye Portiston'da geçiyordu ve yazar kasabayı veya belli noktaları gizleme girişiminde bulunmamıştı. Kitabın kahramanı Emily Campbell, hayatındaki can sıkıcı kısıtlamalardan kaçıp kurtulma arzusu ve tanıyıp sevdiği insanların arasında yaşayıp ölme isteği arasında kalan kasabanın çekici, dik kafalı ve bencil kızıydı. Onu seven iki erkek de yakışıklı, sadık ama isteksiz Jude McCallistair ve hevesli ama biraz tehlikeli John Perriman'dı.

İyi yazılmış trajedilerde olduğu gibi, mantık yerine dürtüleriyle hareket etmesi Emily'yi felakete sürükleyen önemli bir kusurdu. Kitabın dört yüz on dördüncü sayfasında Emily'nin kendini attığı Portiston'daki uçurumun tepesinde fotoğraf çekmek için turistler yazın kuyruğa giriyordu.

BELONGS TO MANOS TEAM

Profesörün notlarını yazmaya başlayana kadar bilmediğim şey ise uçurumun o noktasında Andrew Bird'ün evinin arka bahçesinin görünmesiydi. Andrew Bird, Marian Rutherford'un arkadaşı olan bir yayıncı ve Rutherford'un Portiston'a geliş sebebiydi.

Profesörle nazikçe ama yüzeysel bir şekilde selamlaştık. İlişkimiz zaten bundan ibaretti. Benim için sakıncası yoktu çünkü onunla birlikte ofiste olmak huzur vericiydi. İkimiz de kendi bilinmezliğimize sığınmıştık ama onunla *Emily Campbell* hakkında konuşmak istiyordum. Merakımı kabartan yarım kalmış noktalar vardı ve bir şey kaçırıp kaçırmadığımdan emin olamıyordum. İşine ara verip kahve molasına çıktığı bir an konuyu açabileceğime karar verdim. Profesör'ü de tanımak istiyordum tabii. Böylece evde çalışacağını ve öğlene kadar da dönmeyeceğini söylediği güne kadar bekledim. Jenny de o gün hasta olduğu için işe gelmemişti (Bütün gece Bacardi içtim ve şimdi de içim dışıma çıkana kadar kusuyorum tatlım. Ona kadınsal sıkıntılarım olduğunu söylersen başka bir şey sormaz.) Sonunda üniversitenin giriş katındaki Tarih Bölümü'nde Profesör'ün masasındaki eşyaları inceleme fırsatı yakalamıştım.

yirmi üç

Sonbaharda Anneli ile Marc'ın birlikteliği artık hemen herkes tarafından biliniyordu. Yine de bana göre ilişkileri inanılmaz derecede ağır ilerliyordu. El ele tutuşup öpüşüyorlardı, sadece o kadar. Marc cinsel yönden daha ileri gitmeyi istememişti. Anneli onun tam bir centilmen olduğunu söylüyordu. Baştan çıkartıcı kıyafetler giymeyi tercih etsek de Anneli doğru kişiyi bulduğundan emin oluncaya kadar kimseyle ileri gitmemeye karar veren gelenekçi bir kızdı ve o da böylesini tercih ediyordu. Ve Marc'ın doğru kişi olduğundan emin değildi.

O ve Marc sinemaya gidiyor, hafta sonlarında da Marc'ın, Luca'yla paylaştığı odada müzik dinleyip Anneli'nin evinde anne ve babasıyla birlikte televizyon izleyerek birbirlerine vakit ayırıyorlardı. Kasabaya giderken otobüste her zaman olmasa da bazen birlikte oturup konuşuyor, bazen de birlikte yürüyorlardı ama Marc elini asla Anneli'nin omzuna atmıyordu ki ben Anneli'nin yerinde olsam buna kızardım. Anneli'ninse bu umurunda değildi. Kendimi dışlanmış hissetmemem için benimle yürümeyi tercih ediyordu.

Ne olursa olsun Anneli çok iyi bir arkadaştı.

BELONGS TO MAGUS TEAM

Bir defasında ona Marc'ı sevip sevmediğini sorduğumda, "Ah Liv, hiç bilmiyorum!" diye yanıtlamıştı.

"Nasıl bilmezsin?" diye ısrar etmiştim. "Ya seviyorsundur ya sevmiyorsundur, bilmen lazım."

"Sen Georgie'yi seviyor musun peki?"

"Bizimki öyle bir ilişki değil."

"Belki bizimki de öyle değildir."

Açıklamam gerekirse o zaman on altı yaşındaydım; hayat ve cinsellik hakkındaki bilgilerimin büyük kısmını da dünyayı hâlâ romantik bir bakış açısıyla ele almayı tercih eden gençlik dergilerinden edinmiştim.

"Bilmiyorsan o zaman onu sevemezsin."

"Önemi var mı sence?"

"Tabii ki var! Hayatının geri kalanını onunla geçireceksen..."

Bu tür konuşmaları sürekli yapardık. Ama ertesi yıl şimdi bile her anını hatırladığım bir olay yaşandı. Okullar tatildi ve Anneli ile ben Watersford Havuzu'nda yüzmeye karar vermiştik. Marc'la birlikte gelen Luca'nın yanında Nathalie yoktu.

O zaman Nathalie'nin neden gelmediğini hiç düşünmemiştim; yalnızca işi olduğunu söylemiştim kendime. Cumartesi günüydü. Belki de yüzmeyi sevmiyordu. Kalabalık soyunma odaları ve gürültülü çocukların eksik olmadığı havuz pek de ona göre bir yer değildi. Doğrusu mayoyla güzel görüneceğinden de şüpheliydim.

Nathalie'den uzak kalan Luca da havalı haline dönmüş, soyunma odasından çıktıktan sonraki ilk beş dakika içinde bütün havuz kurallarını ihlal edip *Dam Busters* marşını söyleyerek havuzun diğer tarafına koşarak Anneli ile beni havuzun derin sularına itmişti. Saçımız ve makyajlı yüzümüz soğuk, klorlu suya batarken çığlık çığlığa bağırıyorduk. Yanı başımızda beliren Luca

da kafasını köpek gibi sallayıp kapkara saçındaki suları tekrar üzerimize sıçratmıştı. Marc ise yine her zamanki sakin ve düşünceli kardeşe dönüşmüştü. Havuzun kenarında kollarını göğsünde birleştirip omuzlarına tutunarak gülüyordu. Ayaklarının ne kadar beyaz olduğuna, narin bileklerine, uzun ince parmaklarına dikkat ettiğimi anımsıyorum.

Çıkardığımız gürültü ve rahatsız edici davranışlarımızla havuzda yüzen diğer insanları kızdırıp bir süre suda oynadık. Erkekler bacaklarımızın altına yüzüp yükselerek bizi omuzlarına aldı ve kahkahalar atarak onlarla yarıştık. Bazen bizi geriye doğru suya düşürüyor, bazen de biz öne doğru suya atlıyorduk. Ayrıca Luca mayolarımızın kopçasını çekiştiriyordu. Vücudu çok güzeldi; geniş omuzları, dar kalçası, uzun ince bacaklarıyla atletlerinki gibi üçgen bir gövdesi vardı. Marc da çekiciydi ama o daha esmer, yapılı ve kısaydı. Tabii ki oyun oynarken büyük ölçüde vücut teması kuruyorduk. Bu çok eğlenceli, heyecan vericiydi ve tamamen masumca da değildi. Kendi kendime bunun yalnızca oyun olduğunu söylüyordum ama Luca'nın kemikli omuzlarına oturup ıslak, siyah saçları benim ıslak ve beyaz bacaklarıma değdiği anda haz duymadığımı iddia edersem yalan söylemiş olurdum. Luca'ya bu kadar yakın olmak hoşuma gidiyordu. Nathalie'nin yanımızda olmadığına seviniyordum. Zaten gelseydi de kesinlikle bize katılmazdı.

Anneli ve ben üşüdüğümüz için havuzdan herkesten önce çıktık. Yan yana bölmelerde ıslak kıyafetlerimizi çıkarıp kuru kıyafetlerimizi hâlâ ıslak olan vücutlarımıza beceriksizce geçirdik. Soğuk su damlaları şeritler halinde saçımdan göğsüme doğru akıyordu. Bir tek havlum vardı ve o da bütün vücudumu kurutamayacak kadar küçük ve eskiydi.

Havuza bakan küçük kafeteryada erkekleri beklerken makineden aldığımız sıcak çikolatalarımızı yudumlayıp ketçapa batırdığımız patates kızartmalarımızı yiyorduk.

"Bence Luca çok hoş bir çocuk," diye itiraf ettim.

Anneli de, "Kapılmış olması ne acı," dedi.

"Belki Nathalie onu aldatır, Avustralya'ya gider, ölür ya da öyle bir şey olur," dedim ümitle.

Anneli patatesini ketçapa batırırken, "O kadar aptal olacağını sanmam," dedi. "Bence Luca'yı gerçekten seviyor."

"Nereden biliyorsun?"

"Ona bakışlarından anladım. Birlikteyken sürekli onunla ilgileniyor. Her an varlığının farkında."

"Biraz takıntılı bir durum bence."

"Bence güzel."

Omuz silktim.

"Onu tanırsan Nathalie'nin kötü biri olmadığını anlarsın Liv."

"İyi ama Nathalie benim umurumda değil ki," dedim. "Peki Marc ve sen ne durumdasınız?"

Anneli iç geçirdi ve az önce aldığı patatesi tekrar bıraktı.

"Onu sevdiğimi sanmıyorum. Bence o da beni sevmiyor."

"Emin misin?"

Anneli başını salladı. "Onunla alışverişe çıktığımı, çocuk yaptığımı, birlikte tatile gittiğimizi ya da birlikte yaşlandığımızı hayal edemiyorum."

Gözlerimi devirdim. "Hepsi de sıkıcı, orta yaşa özgü şeyler düşünüyorsun Anneli! Vahşi tutkulara ne oldu?"

Anneli başını iki yana salladı. "Onu da hayal edemiyorum."

"Hayal edememen bunları yaşamayacağın anlamına gelmez."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Olmayacağını biliyorum ama."

Sıcak çikolatamın dibindeki tortuyu da içip dudaklarımı yaladım.

"Ne yapacaksın?"

"Hiçbir şey yapmayacağım. Bir şey yapmam gerekmiyor. Nerede duracağımızın farkındayız ikimiz de."

Anneli benden daha zeki bir kızdı, hâlâ da öyle. Onun gibi olsaydım hayatımın sonraki birkaç ayı cehenneme dönmezdi.

BELONGS TO KINDLE TEAM

yirmi dört

"Ne buldun bakalım?"

"Efendim?"

"Tuhaf Profesör'ün masasında ne buldun diyorum."

"Bence o tuhaf biri değil Marc. Sessiz ve sakin yalnızca."

"Bu kötüye işaret işte."

Kafede oturmuş çöreklerimizi yiyorduk. Dışarıda gök gürlüyordu. Henüz öğle vakti olmasına karşın gökyüzü kararmıştı ve yağmur, kaldırımdaki su birikintilerine ve yola fişek gibi düşüyordu. Arada bir şimşek çakıyor, kafenin ışıkları titreşiyordu ve kulaklarımızı sağır eden gök gürültüsü şiddetini artırarak geliyor, pencere camlarını takırdatıp sinirlerimizi geriyordu.

"Pek bir şey bulamadım. Zaten her şey çok dağınıktı. Ivır zıvırdan başka bir şey yoktu."

"Yapma Liv, adamla ilgili ipucu verecek bir şey mutlaka vardır."

Başımı iki yana salladım ve parmaklarımdaki yağı yaladım. Bu kadar meraklı olduğum için utanıyordum ve bulduklarımı Marc'la bile paylaşmak sadakatsizliğimi perçinliyordu. Profesör'le ilgili daha fazla bilgi edindiğimde neden masasının sağ tarafındaki çekmecesine gizlenmiş 1989 yılına ait bir günlük, parfüm şişesi, üzeri çizilmiş açık mavi, deri bir çocuk ayakkabısı ve ön yüzünde

BELONGS TO MAGUS TEAM

Madrid'in gece manzarasının olduğu yazısız bir kartpostal sakladığını belki açıklayabilirdim.

"Evraklar, sınav kuralları listesi, kalemler, dosya kâğıtları gibi şeyler vardı."

"Gizli bir günlük gibi bir şey de mi yoktu?"

"Yoktu."

"Peki ya silah?"

"Hayır."

"Esrar?"

Kıkırdadım. "Hayır."

"Âşık öğrencisinden açık saçık mektuplar var mıydı?"

"Yeter artık."

"Kadın iç çamaşırı?"

"Kes artık Marc."

"Kariyerinle ilgileniyorum işte."

"Evet, harika."

"Ayrıca iki pozitif anlamlı kelimeden negatif anlam çıktığına çok güzel bir örnek verdin az önce. Radio Four'da dinledim."

Böyle şeyleri ancak Luca yapardı. Radyoda ya da televizyonda ne zaman bir şey duysa, bir yerden bir şey okusa ya da biri ona bir şey söylese hafızasına not eder, uygun bir zamanda dile getirirdi. Bu çok hoşuma giderdi çünkü çok sevimli bir şeydi.

Şimşek çakınca Marc'ın yüzü bir anda beyaz bir ışıkla aydınlandı. Başımın ağrımaya başladığını hissediyordum. Rahatsızlığımı fark etmiş gibi Marc masanın üzerinden uzanıp parmaklarının arka kısmıyla nazikçe yüzümü okşadı. Gözlerimi kapattım ve onun dokunuşunu iyice hissettim.

BELONGS TO KAOS TEAM

Bana bir şeyler fısıldadı. Ne dediğinden emin değilim ama sormama fırsat kalmadan kafenin vücut geliştiren şefi masamıza iki fincan çay getirdi.

"Nasılsın tatlım?" diye sordu. Geçen haftalarda bu kaslı, dövmeli adamla arkadaş olmuştum. Detayları bilmiyordu ve sormayacak kadar da nazikti ama kötü günler geçirdiğimin farkındaydı. Sıkıntımın sebebi Marc olabilir mi, diye onu baştan aşağı süzdü.

"Bu Marc, kocamın kardeşi," dedim.

Adam, "Memnun oldum," dedi ve elini önlüğüne silip Marc'la tokalaşmak üzere uzattı.

"Marc, Portiston'daki Marinella restoranını işletiyor," diye açıkladım.

"Öyle mi? Orayı biliyorum. Deniz kıyısında, değil mi? Orası küçük bir altın madeni gibi."

"Fena sayılmaz," dedi Marc.

"İki pozitif ifadeden negatif anlam," diye belirttim.

Marc'ın yüzünde bir tebessüm belirdi. Ardından yüksek sesle güldü. Şefin kafası karışmıştı.

"Kusura bakma," dedim. "Az önce konuştuğumuz şeyle ilgiliydi."

"Evet, anlıyorum. Daha sonra görüşürüz."

Sessizlik içinde oturduk. Dışarıda yağmur pencere camına vuruyordu. Cam buğulandığı için içeriden sığınacak yer arayışıyla elleri ceplerinde, yüzleri aşağıya bakarken aceleyle koşturan insanların yüz ifadesini detaylı bir şekilde göremiyordum. Delicesine seviştiğimiz için dudaklarım hâlâ şişti ve kızarmıştı; üzerlerinde biriken şekeri yaladım. Sonra bunun dışarıdan fark edilip edilmediğini düşündüm. Acaba şef neler olup bittiğini anlamış mıydı?

Marc'ın gözlerinin arka tarafımdaki saati görmek için yukarıya doğru yöneldiğini gördüm. Bu öğleden sonrası için ne bahane

BELONGS TO KINDLE TEAM

uydurmuşsa yerine getirmek zorunda olduğundan birazdan gitmesi gerekiyordu. Fark etmemiş gibi yaptım ama yalnızlık duygusu aniden içimi sarmıştı. Çayım soğumuştu. Hem sütü de biraz fazla kaçmıştı. Şu saate kadar heyecan veren fırtına da etkisini yitirmeye başlamıştı.

Uykusuz kaldığım için yatağımın özlemiyle, "Tanrım, ne kadar yorulmuşum," diye mırıldandım ve içimi saran bir mutlulukla evde bir miktar alkol olduğunu anımsadım. Belki kırmızı şarapla başlayabilirdim. Cin ve limon da uyumamı sağlardı. Sonra bütün pazarların böyle geçip geçmeyeceğini düşündüm. Tabii ki böyle geçmeyecekti.

Luca hayattayken pazar günleri en sevdiğimiz gündü. Yatakta tembellik yapar, kahve içip ekmeğe kakaolu krema sürer, uyuşuk uyuşuk markete gidip alışveriş yapar, el ele tutuşup televizyonun karşısında uyuklardık. Bazen de çocuklarımız olsa hayatımız nasıl olurdu diye konuşurduk. Onlarla eğlenceli, güzel şeyler yapardık ama büyük ihtimalle işe yaramaz ebeveynler olurduk. Çünkü çok düzensiz ve bencildik. İçten içe hiçbir pazar gününün Luca'yla paylaştığımızdan daha güzel geçmeyeceğini biliyordum. Onunlayken mutluluğumuzu mahveden tek şey pazartesi gününün yaklaşmasıydı. Yine de hafta sonunu kutlamak ve önümüzdeki haftayı karşılamak için pazar akşamları şarap içerdik. Luca hafta sonunu içki sersemliğiyle geçirmenin anlamsız olduğunu söylerdi. Çalışma saatlerinde de içki sersemi olunabilirdi, sarhoş olmayı kendine ait zamanlara sıkıştırmak anlamsızdı.

Luca, Covent Garden'daki bir restoranda çalışıyordu. İşini, restoranın yoğunluğunu ve müşterilerle şakalaşmayı seviyordu. Küçük bir kıyı kasabasındaki restoranda çalışırken karşılaşacağı saçmalıklara burada yer yoktu. Nabza göre şerbet vermeye, herke-

sin ismini anımsamaya ya da nazik, samimi bir sohbet başlatmak için hayatlarında neler olup bittiğini bilmeye ihtiyaç duyulmazdı. Luca büyük şehrin sunduğu özel hayat prensibinin, tanıştığı sayısız insanın, farklı damak tatlarının, dillerinin ve karakterlerin keyfini sürüyordu. Patronuyla iyi anlaşıyordu ve her yemekten ne kadar kâr edildiğini biliyor, günün birinde kendi yerini açmak istiyordu. Onunki klasik bir restoran değil, yemek de sunulan bir kafe, öğle vakti servis edilen güzel sandviçler, çorbalar, salatalar yapan bir mekân olacaktı. İçkici kalabalık yerine çalışan kalabalığın ilgisini çekecek bir yer hayal ediyordu. Ayrıca yaşadığımız yere çok da uzak olmayan Bow'da satışa çıktığını duyduğumuz bir *fish and chips* dükkânına da gözünü dikmişti. Olimpiyatlar da yaklaşırken böyle bir girişimin kazançlı olacağına inanıyordu. Mekâna "Liv's"[13] adını verecekti.

"Liv?"

"Affedersin, ne oldu?"

"Çok üzgünüm ama gitmeliyim."

"Evet, elbette. Tabii ki gitmelisin."

Ayağa kalktı ve sandalyenin arkasından paltomu aldım. Marc onu giymeme yardımcı oldu ve bunu yaparken saçımı öptü.

"Bu çok saçma," dedi.

"Biliyorum."

"İşleri yoluna koyacağım," dedi. "Seni hafta sonu bir yere götüreceğim. Buradan uzakta, güzel bir yere gideceğiz. Sürekli saati kontrol etmek zorunda olmayacağımız bir yere."

"Güzel olur."

13 (İng.) Liv'in yeri.

Fırtınalı havaya çıktığımızda geri dönüp baktım ve şefin bizi izlediğini gördüm. Parmaklarıyla çenesini ovuyordu. Marc'la parmaklarımız piyano tuşları üzerinde geziniyormuş gibi yavaş yavaş birbirinden ayrıldığında ve farklı yönlere gittiğimizi gördüğünde kim bilir ne düşünmüştü.

yirmi beş

Nisan geçti, mayıs geldi. Her şey aynı anda yeşile bürünmüştü. Şehirdeki fundalıklardan yayılan ballı çiçek kokusu da güneşin ışıkları kadar mest ediciydi. Üniversite binalarının etrafındaki kaldırımlar pembe çiçeklerle örtünmüştü ve öğrenciler de saçak aralarındaki yuvalarında öten yavru kuşlar kadar masum ve iyimser bir tavırla göbeklerini açıp iç çamaşırlarının kenarını ortaya çıkarmışlardı. Öğle arasında çalışanların hazır sandviçlerini yediği üniversite bahçesinde gençler parmaklarını birbirlerinin beline kenetleyip sarılarak güneşleniyor, cep telefonlarıyla uğraşıyorlardı.

Bahçeli bir evin özlemini çekiyordum. Londra'daki evimizin arka tarafındaki bahçeye ne olduğunu merak ediyordum. Geçen yaz saksılarla doluydu. Luca patates, biber, domates, fesleğen, kişniş ve kabak, ben de frezya, sardunya ve gül ekmiştim. Bahçe için işçilik yönünden işbirliği yapmıştık: O sebze ve meyve bense güzel çiçekler ekmiştim. Sebzeleri ekiyor, sonra da bir güzel pişirip yiyorduk. Ben çiçeklerimi sulamayı unutuyordum. Luca olmasa yeşil sinekler güllerimi mahvederdi.

Başparmağı ve işaretparmağıyla küçük bir gül yaprağını okşarken, "Şunlara baksana Liv," demişti. "Yeşil sinekler sarmış. Zavallı çiçekler kim bilir ne hissediyorlar?"

BELONGS TO KAOS TEAM

Luca'nın parmakları ezilmiş sinekler yüzünden yeşile boyanıp pislenmişti. Kendimi o gülün yerine koydum. Tomurcuklarımı kıtır kıtır yiyen o küçük yaratıklar yüzünden ne acılar çekerdim kim bilir. Ağır ve sefil bir ölüm olurdu bu. Utancımdan hemen harekete geçip yaprakları haşerelerden kendi ellerimle arındırarak temizledim. Temmuz ayında güllerim bir hayli güzelleşmişti.

Şimdi evde başka kiracılar vardı. Çiçeklerimle ilgilendiklerini hiç sanmıyorum. Onları sulamalarını, gübrelemelerini ve yeşil böceklerden arındırmalarını bekleyemem elbette. Aslında Lynette'ten rica etsem uğrayıp saksıları evden alırdı ama o da o bitkilere bizim gibi bakmazdı. Neden bakacaktı ki?

Evet, bir bahçem yoktu. Temiz hava ve çiçek özlemiyle yeni açmış çiçeklerin doldurduğu yemyeşil mezarlığa gittim. Tepeye çıkarken milyonlarca minik sinek etrafımı sararken ağaçlardaki kuşlar da baharı ilk kez yaşıyormuş gibi ötüyorlardı. İçimden Luca'nın mezarının yanı başına uzanıp akşamüzeri güneşinin tadını çıkarmak geldi. Çimler ve menekşeyi andıran mor renkli küçük çiçekler ışıl ışıl parıldıyordu. Her şey sade, samimi ve rahatlatıcı görünüyordu. Mezarlık aslında ölü değil yaşayan insanlarla doluydu ve eğer orada uzanırsam onları korkutabilirdim. O yüzden güneş ışığının Luca'nın yattığı yere kadar sızdığını ümit ederek bir süre bekledim ve soğan turşusu kavanozundaki suyu değiştirdim. İçindeki çürük çiçekleri de atıp yerlerine sarı laleler koydum. Çiçeklerin uzun ömürlü olmadığını biliyordum ama mezarın yeşillenmeye başlayan toprağında sarı çiçekler hoş bir görüntü sunardı. Bunların bende ilk uyandırdığı etki iyimserlikti. Memnun bir ifadeyle gülümsedim. Luca'nın mezarı İzlenimci bir resmi andırıyordu.

Sonra bir kadeh şarap içip ekmek ve zeytin yemek üzere kafeye gittim. Kafe geceyi dışarıda geçirmeye hazırlanan yüksek

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

topuklu ayakkabılar giymiş, saçları jöleli, ağır makyajlı kadınlarla doluydu. Şef bana gülümseyip bir *bruschetta* uzattı.

Bazı akşamlar Portiston'a gider, sahilde dolaşır, güneşin denizin üzerinde gözden kayboluşunu izlerdim. Çocukluğumda biri, büyük ihtimalle Maurizio, beni omuzlarımdan tutup ayaklarımı buz gibi suya sokarken çıkardığı tıslama sesini dinlememi söylerdi. Güneş ışığı Seal Adası'nın üzerinde gözden kaybolurdu ve gece yolculuğuna çıkan bulutların fokurdayıp kaynayan sudan yükselen buharlar olduğunu kulağıma gelen seslerden çıkartırdım. Şimdi çakıl taşlarının üzerine oturmuş kararan suya taş fırlatıyordum. Portiston'a her gittiğimde Marinella'ya girmeye niyetleniyorum ama her defasında fikrimi değiştiriyorum. Nathalie'nin kuşkucu bakışlarına katlanma fikri bile dayanılmazdı. Portiston'da kendimi daha yalnız hissediyordum ama oradan uzaklaşamıyordum.

yirmi altı

Lynnette üniversiteden sonra Londra'daki bir müzik yapım şirketinde iş buldu ve ondan sonra da Portiston'a arada bir, hafta sonları gelmeye başladı. Ve her şeyden öte çok değişmiş, bambaşka bir insan olmuştu.

Ziyaretleri kısa olsa da güzel geçiyordu. O gittiğinde kocaman, eski ev boş, yoksun ve sefil bir hale dönüşüyordu. Ayrıca Sean diye bir adamdan bahsetmeye başlamıştı ve annem de ben de o anda Lynnette'in sonsuza dek Londra'da kalacağını anlamıştık.

Lynnette geldiğinde fazla sohbet etmezdik ama ev eskiye göre daha canlı ve keyifli hale gelirdi. Konuşabileceğim biri ve eve dönmem için bir sebebim olurdu. Tıpkı Georgie üniversite tatillerinde Portiston'a geldiğinde de dışarı çıkmak için bir sebebimin olması gibi.

On yedi yaşıma bastığım yıl bir saniye bile fiziksel temas kurmadan duramıyorduk. Çok eğleniyorduk. Feribot sahile yanaştığında Georgie düdüğü çalıyor, ben de gerektiğinde bir bahane uydurup onunla buluşmaya gidiyordum. Feribot boşaldığında dönüş yolculuğuna kadar yaklaşık bir saatimiz kalıyordu. Dışarı çıkan arabalar otoparkta sıraya girerken Georgie ve ben rampanın arkasına gizlenip hızla ve heyecanla sevişiyorduk. Kumsalı, kıyıya vuran sümüksü ve yumuşak dokulu yaratıkları andıran

BELONGS TO MANOS TEAM

kondomlarımızla doldurmuştuk. Georgie'yi, üzerine sinen yağ kokusunu, dişlerinin arasındaki boşluğu, denize tükürmesini, çekici ve vahşi vücudunu, ince yüzünü gerçekten de sevdiğimi sanıyordum. Georgie akşamları bara gitmek isterdi ama Portiston'daki barların hiçbiri bana içki vermezdi. Sahipleri beni çocukluğumdan beri tanıyordu ve dindar kişiler olarak annemin alkolle ilgili düşüncesine saygı gösterirlerdi. Ben de Georgie'nin Yamaha motorunun arkasına atlar, kırsal bölgeye gider, salaş barların bahçelerinde elma suyu içerdim. Birlikteyken de ayrıyken de onun için yanıp tutuşuyordum.

Sonra tatil bitti ve Georgie gitti. Gittiğinde somurtkan ve huysuz birine dönüştüm. Sevişmeyi, uyuşturucuyu, motosikletle dolaşmayı ve üşümemem için bana verdiği deri ceketine sarınmayı özlüyordum.

Artık annemin migreni tutmuyordu. Günlerini kilise ve Bay Hensley'yle doldurmuş, birçok komiteye ve derneğe üye olmuştu. Kilisedeki çiçek işine yardım ediyor, çatının yenilenmesi için gerekli bağışların toplanması adına kahve toplantıları düzenliyordu. Eskimiş minderlerin yüzünü değiştirmek için kalın kumaşlardan kılıflar yapıyordu. Haftada en az bir defa annemden daha büyük yaşlı kadınlar ve erkekler eve geliyor, sütlü kahve içip kraker yerken gündemi tartışıyor ya da kilise veya diğer işlerle ilgili kararlar alıyorlardı. Bay Hensley bu toplantılara başkanlık etmeyi seviyordu ama komitenin ona nasıl katlandığını anlamıyordum. Gerçekten de her şeyinden iğreniyordum: Topuklarının üzerinde sallanmasından, boyu biraz kısa olduğu için oturduğunda kemikli, ince bileklerindeki kızıl kıllarını görebileceğiniz pantolonlarından, sarkık kulaklarından, kıpkırmızı boynundan, mide bulandırıcı sesler eşliğinde genzindeki balgamı çıkarıp mendiline tükürdükten sonra ne olduğunu incelemesinden...

Onun dokunduğu bir şeye dokunmak bile midemi bulandırıyordu. Tuvalete gittikten sonra elini yıkayan tiplerden olmadığı

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

da belliydi. Zihnimde Bay Hensley'nin dokunduğu her şeyin bir listesini çıkarmıştım. Onun kullandığı eşyaların hiçbirine dokunmamaya çalışıyordum. Mutfak gereçlerinin temizliğinden asla emin olamadığım için yalnızca kendi hazırladığım ya da elimle yiyebileceğim yiyecekleri yiyordum. Bu yüzden de kilo vermiştim. Bir deri bir kemik kaldığımın farkındaydım. Dahası Georgie'yi özlüyordum. Onun gözlerine yansıyan aksimi görmek istiyordum.

Lynnette'i deli gibi özlediği her halinden belli olsa da annem hiç olmadığı kadar mutluydu. Ablam her gittiğinde annem iki gününü onun odasını temizlemekle geçirirdi. Perdelerle yatak örtülerini yıkar, Lynnette'in tekrar geleceği gün tertemiz görünmesi için uğraşırdı.

Bana kızgın olduğunu sanmıyordum ama evden gitsem mutlu olacağını biliyordum. Yine de iyi idare ediyorduk. Duyarlı davrandığım, evi düzgün tuttuğum, komşuların ne düşüneceğinden endişe etmesini gerektirecek bir şey yapmadığım sürece annemle anlaşabiliyorduk.

Lynnette gittiğinde evde düzenli olarak yapılan şeyler de sürekliliğini yitirmişti. Annem ikimiz için yemek yapmakla uğraşmıyordu ki bunun için minnettardım. Önemsenmediğimi düşünmüyordum; hatta kendi sandviçlerimi yapmaktan, kendi peynirimi kızartmaktan, kendi domates çorbamı ısıtmaktan, Bay Hensley'nin parmak izlerini yok etmek için mutfak gereçlerini kullanmadan önce yıkamaktan memnundum.

Yani annem kendi hayatını yaşıyordu, ben kendiminkini.

Kilise toplantıları dışında evimiz sessizdi. Annem bazen BBC Radio 2 dinlerdi (Terry Wogan onu mutlu ediyordu) ama hem ergenlerden hem de "modern" olarak adlandırdığı müzikten hoşlanmazdı. O yüzden arkadaşlarımı eve çağıramazdım ve annem evdeyken kendi kabuğuma çekilirdim.

BELONGS TO KINDLE TEAM

Dışarı çıktığı zamanlarda ise her şey değişirdi. Radyonun sesini açar, oturma odasında eşyaların etrafında dönerek ve zıplayarak dans ederdim.

Üst kata koşup farklı kıyafetler denerdim. Saçlarımı tepeden toplar, örer, topuz yapar, dağıtır, düzleştirir, dalgalandırır, kıvırırdım. Sonra makyaj yapıp aynanın karşısında çeşitli ifadeler üzerinde çalışırdım. Dudaklarımı davetkârca büker, seksi görünüp görünmediğime bakardım. Öfkeli, sıkılmış, kızgın, kederli, çılgın ifadelere bürünürdüm. Sonra da bir *rock* yıldızı gibi giyinirdim. Merdivenleri tekrar inip bu kez müziğin sesini sonuna kadar açardım ve mutfakta kendime yiyecek bir şeyler hazırlarken pogo dansı yapardım. Tek başıma kaldığımda hep yemeklere saldırırdım çünkü annem ve Bay Hensley evdeyken hiçbir şey yiyemezdim.

Bazen yüzüstü hole yatıp ayaklarımı sallayarak Anneli'yle saatlerce telefonda konuşur, sırlarımı paylaşırdım.

Anneli, Georgie'yle neler yaptığımı anlattığımda dehşete kapılmış, bir o kadar da heyecanlanmıştı. Marc'la ilişkileri ortak bir kararla artık arkadaşlığa dönüşmüştü. Yine de istediği zaman Marinella'nın sahne arkasına onlardan biriymiş gibi memnuniyetle kabul ediliyordu ve ailede neler olup bittiğini, Carlo ile Sheila'nın düğün hazırlıklarıyla ilgili gelişmeleri, Nathalie ile Angela'nın aralarından su sızmadığını, sürekli fısıldaşıp planlar yaptıklarını anlatıyordu. Gerçekten de bunlar tadına doyulmayan sohbetlerdi.

Okula gitmediğim zamanlarda en çok günlük yazmaktan keyif alıyordum. Bu gerçek bir günlük değil çizgili, mavi renkli ve kalın bir ciltli defterdi. Her şeyi ciddiyetle yazıyor, bazen de yalnızca birkaç kelime karalıyordum. Diğer günlerde ise olayları, düşüncelerimi, hislerimi ifade etmek için saatler harcardım. Bazen deftere şarkı sözlerini bile yazardım. Tabii günün birinde başıma iş açacağını bilsem böyle bir şeye hiç girişmezdim.

BELONGS TO MAGUS TEAM

yirmi yedi

"Nasıl gidiyor?"

Profesör kendine göre oldukça neşeliydi. Arabasının anahtarlarını şıngırdatıyordu ve belli ki güzel bir haber almıştı. Çarşamba öğleden sonraydı.

"İyi gidiyor," dedim. "Öğrendikçe daha çok keyif alıyorum."

"Kitap olsa alır mıydınız?"

"Elbette. Noel'de de bütün arkadaşlarıma hediye ederdim."

"Güzel, güzel."

"Çok satardı eminim."

"O kadar abartmaya gerek yok. Tam olarak nereye kadar ilerleyebildiniz?"

"Şey, aslında pek düzenli gitmiyorum ama Marian Rutherford'un İngiltere'deki yayıncısını ziyarete geldiği yerdeyim."

"Siz Portiston'dandınız, değil mi?"

Başımı salladım.

"Bu öğleden sonra sakıncası yoksa beni oraya götürür müsünüz? Yayıncının evinin birkaç fotoğrafını çekmeliyim."

Çok güzel bir gündü. Hava sıcaktı ve sahile gitmekten daha hoş ve rahatlatıcı bir şey yapamazdım. Üstelik Andrew Bird'ün evini de biliyordum. Hem böylece işe yarar bir şeyler yapabilirdim.

BELONGS TO MACOS TEAM

Profesör benden onun arabasını kullanmamı istedi. Eski ve sıkıcı bir model bekliyordum ama kırmızı bir Toyota Celica'sı vardı.

"Vay canına," dedim.

Profesör kulağını kaşıdı. Yorumumdan memnun olduğunun işaretiydi bu.

"Öğrencilerim ona MLC Turbo der."

"Kusura bakmayın arabalardan pek anlamam."

"Orta yaş krizi," diye açıkladı ve, "Bu arabayı karım beni terk ettikten sonra aldım. Sanırım öğrencilerim gençliğime dönmeye çalıştığımı düşündü," deyip uzun ve kısık sesli bir kahkaha attı. Onu öyle görünce ben de gülmeye başladım.

"Böyle bir şey kullanmayalı yıllar oluyor," dedim. Aslında Luca'nın kazasının ardından kendi arabam dışında bir aracı kullanmak beni rahatsız ediyordu.

Profesör, "Sorun yaşamazsın, çok rahattır," dedi ve beceriksiz bir hareketle yolcu koltuğuna yerleşti. "Işığı kaçırmamak için hızlı hareket etmemiz lazım."

"O koltuktan kolay kolay kalkabileceğinizi sanmıyorum," dedim. "Neredeyse uzanıyorsunuz."

Profesör gülümsedi.

Acelemiz yokmuş gibi komik denecek kadar yavaş ve dikkatli gidiyor, birinin kaldırımdan ineceğini ya da yolumuza çıkacağını hissettiğim anda frene basıyordum. Profesör temkinli halimi fark etmişse bile belli etmiyordu. Gözlüklerini takmış, dizindeki kâğıtları inceliyor, arada bir de, "Hımm, evet," diyordu. Portiston yoluna girdiğimizde keyiflenmeye başlamıştım.

Kasabaya bakan tepede durduk. Bu noktadan pek bir şey görünmüyordu. Yıllar önce Georgie'yle benim buluştuğumuz

BELONGS TO MACOS TEAM

feribot terminali, kasabanın sonundaki evlerle dükkânların çatısı ve kilisenin çan kulesi görünüyordu yalnızca.

"Burası tek yol. Marian Rutherford da bu yoldan gelmiş olmalı," dedi Profesör. "Fotoğraf çekmeliyim." Alçak koltuktan büyük bir zahmetle inip bir süre elindeki kamerayla dolandı.

"Olivia," diye seslendi bir süre sonra. "Dijital kameralardan anlar mısın?"

Bazen teknolojik yönden bilgisizliği bana sanki yapmacık bir şekilde takındığı bir tavır gibi geliyordu. Gözlerimi kısıp ön camdan ona baktım.

"Çalıştıramıyorum," dedi çaresizce.

Makineyi nasıl kullanacağını göstermem otuz saniyemi aldı. Sonra temiz havayı içime çekip Profesör fotoğraf çekerken güneş ışığının dalgalara vurduğu manzarayı ve Seal Adası'nın üzerinde dans eden beyaz kuşları izledim.

Tekrar arabaya döndüğümüzde, "Portiston'da ne kadar yaşadın?" diye sordu.

"On sekiz yaşına kadar," dedim.

"Sonra üniversiteye mi gittin?"

Gülümsedim ve arabayı o çok iyi bildiğim keskin virajdan geçirdim.

"Hayır, hayır. Ben üniversiteye gitmedim."

"Öyle mi?"

Profesör başka bir şey sormadı ve kasabaya doğru ilerlerken uzun bir sessizlik oldu. O sessizliği doldurmaya niyetim yoktu.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sordum anayola çıkarken. "Andrew Bird'ün evine mi?"

"Nerede olduğunu biliyor musun?"

BELONGS TO KİTAP TEAM

"Elbette biliyorum. Portiston'da okuyan herkes bilir. Açıkçası kasabadaki tek ünlü binadır orası."

"Bir de şu Art Deco tarzı restoran var."

Onu duymazdan geldim.

"Resmi olarak kaydedilmiş. Zamanımız kalırsa orada bir şeyler yiyebiliriz."

Andrew Bird'ün evi, kumsalın kuzey ucunda sıralanmış altı gösterişli binadan biriydi. Marian Rutherford uzun süredir çalıştığı ve edebi yazışmalar yaptığı yayıncısıyla romantik bir ilişki kurma beklentisiyle Atlantik Okyanusu'nu geçtiyse büyük ihtimalle hayal kırıklığına uğramıştı. Arabayla evin önünde durduğumuzda Profesör, Bayan Rutherford'un yayıncıyla ilgili fikirlerini okudu. Rutherford Amerika'dan gelirken adam büyük ihtimalle bir kriz geçirmişti.

"'Güllerin kokusunu içine çekmek varken bir erik ağacının dibindeki tabureye omuzlarını düşürerek oturmuş göğsü hırıldayan, gözleri çapaklı, kambur, solgun, yaşlı yaratık,' demiş onun için," dedi Profesör.

"Seks ilahı değilmiş yani."

"Hayır. Rutherford adamın onu tanımadığından eminmiş. Onu hizmetçi kızlardan biri sanmış ve kendisine soru sorduğu için de Rutherford'u azarlamış."

"İnanamıyorum," dedim. "Zavallı Marian."

Profesör arabanın kapısını açarken, "Onun için üzüldüğümü söyleyemem," dedi. "Portiston'a gelmeseydi en güzel eserlerini yazamayacak, gerçek aşkı bulamayacaktı."

"Hiç evlenmeden öldüğünü sanıyordum."

Profesör o nadir ve güzel tebessümlerinden biriyle, "Ah," dedi. "Henüz hikâyenin sonuna gelmemişsin."

Andrew Bird'ün eski evinin uzun ve dar bir ön bahçesi vardı. Büyük kısmına asfalt dökülmüştü ve ön kapının yanındaki duvarda mavi bir tabela vardı. Ama şimdi burası da komşu evler gibi pansiyona dönüştürülmüştü. Evin sahibi bizi bekliyordu ve yıllar içinde topladığı, Rutherford ile Bird'e ait eşyaları bize gururla sundu. Önü camlı kitaplıktaki değerli ve az bulunur ilk baskıların yanı sıra edebiyat festivaline katılan ünlülere ait çerçeveli fotoğrafları da uzun ve dar koridorun duvarına asmıştı.

Profesör, iki edebiyat dâhisinin buluştuğu bahçenin fotoğrafını çekerken ben de mutfakta bir fincan çay içip ev sahibinin hikâyelerini dinliyordum. Mutfak penceresinden, saksıların içine sıkışan plastik çiçeklerin biraz ötesinde keyifle etrafı gezinip çiçekleri inceleyen ve bahçenin yukarısındaki kayalıklara göz atan Profesör'ü izledim. O bitkilerden herhangi birinin Marian Rutherford'un gelişine tanıklık edip etmediğini düşünüyordu belki de. Ama erik ağacına benzer bir şey görememiştim.

İşimiz bittiğinde kasabaya döndük ve Profesör, Marian'ın kesintili de olsa hayatının sonuna dek yaşadığı küçük ve sevimli evin fotoğraflarını çekti. Church Caddesi'ndeki ufak dükkânın yanı başında, şimdi Rutherford Müzesi olan bu evde en sevilen ve ünlü olan romanını yazmıştı. İşimiz biraz uzun sürmüştü çünkü bugün, müzenin sezon dışında açık olduğu nadir günlerden biriydi. Okul döneminden anımsadığım Bayan Scritch adlı korkunç ve sert bir kadın olan küratör, dışarıda gezindiğimizi görünce yanımıza gelmiş, Profesör'ün amacını öğrenince de heyecanla birkaç önemli bilgi aktarmıştı.

BELONGS TO KAOS TEAM

Profesör arabaya dönüp ellerini keyifle ovuştururken, "Bekle de gör," dedi. "Kitap basılana kadar bekle. Bir satırı bile hoşuna gitmeyecek..."

"Şaşırtıcı bilgiler mi sunacaksınız?"

"Evet," dedi Profesör. "Yapılması gereken bazı işler var ama bunu nasıl yapacağım hâlâ bilmiyorum. Şimdi acelemiz var mı, yoksa şu restorana gidelim mi? Sana kahve ısmarlarım."

Bunu unutmuş olmasını diliyordum.

"Sizi oraya götürürüm," dedim. "Ama ben arabada beklesem olur mu?"

Profesör bana şöyle bir baktı. Milyonlarca tuhaf sorudan birini sorabilirdi ama yalnızca, "Şey, en iyisi geri dönelim. Dünya kadar şey yazmalıyım," dedi.

Ona gülümsedim.

Onunla birlikte çalışmanın en sevdiğim yanı buydu. Beni olduğum gibi kabul ediyordu. Ben de ona hiç soru sormuyordum.

yirmi sekiz

Lynnette evdeyken bebek bakıcılığı yapardı. Anne ve babalar onu paylaşamıyordu. Bunun sebebi dürüstlüğü, güvenilirliği ve sağduyusuyla nam salmış olmasıydı. Portiston gibi küçük bir kasabada herkesin bir şekilde birbiriyle bağı vardı ve birinin yaptığı ya da söylediği her şey uygun bir zamanda kullanılmak üzere ortak bir bellek bankasına kaydediliyordu. Böylece Lynnette bir cumartesi gecesi komşumuzun torununa bakıp övgüye değer biçimde bu işin altından kalktıktan sonra başarısı kaydedilmiş, daha sonra kimin bakıcıya ihtiyacı olmuşsa Lynnette'i aramıştı.

O gittikten sonra kasabada büyük bir bakıcı eksikliği yaşanmıştı. Doldurmaktan memnuniyet duyacağım bir boşluktu bu.

Lynette'ten Portiston'daki anne babaların, çocuklarına iyi davranan ve onlar eve dönmeden çocukları uyutmayı başaran bakıcılara sonsuz minnet duyduğunu öğrenmiştim. Ayrıca söylediğine göre anne babaların söz verdikleri saatte dönemediklerinde vicdan azabı duyuyorlardı. 23.30'da geleceklerini söyleyip gece yarısı birde hâlâ gelmemişlerse ücretin iki, hatta üç katını bile ödeyebiliyorlardı. Bu tür beklenmedik ikramiyeler kazanılabiliyordu.

BELONGS TO MACOS TEAM

Ne yazık ki benim ünüm ablamınki kadar parlak değildi. Onun parıltısı az da olsa bana yansıyordu ama benim ahlak yapımla ilgili hâlâ kuşkular vardı. Yine de Portiston'daki yeni ebeveynler herhangi bir bakıcının hiç yoktan iyi olduğunu anlamış olmalı ki Marinella yaz sezonuna girip en sevdiğim işime geri dönünceye kadar kış aylarında faydalı bir iş bulmuştum.

Üç dört tane düzenli müşterim olsa da içlerinde gerçekten sevdiğim yalnızca bir aile vardı.

Parkerlar, kasaba dışındaki yolun çevresinde toplanmış geniş ve yeni müstakil evlerden birinde yaşıyorlardı. Bunlar ön kısmı cumbalı, garajı ve taşla döşenmiş araç yolu olan tuğla evlerdi. Çok lüks ve genişlerdi ve kasabadaki diğer evlerin genel sorunu olan herhangi bir çatlak, gıcırtı ya da küf kokusu şöyle dursun en ufak bir sızıntısı bile yoktu.

Parkerların evi güzelce döşenmişti. Halılar, bizim tozlu ve eski püskü halılarımızdan farklı olarak kalın ve yumuşaktı. Koltukları büyük, rahat ve kabarıktı. Banyoları sıcaktı ve güzel kokuyordu. Kaloriferler öyle güzel ısıtıyordu ki benim aşina olduğum gibi evin bazı yerleri sıcak bazı yerleri soğuk değildi. Isınmak için oturma odasındaki şöminenin yanına sokulmak zorunda değildiniz; her yer sıcaktı. Çocuklar kışın ortasında bile ince pijamalarıyla ortalıkta gezinebiliyorlardı.

Jessie ve Cal adında iki küçük Parker vardı ve biri de yoldaydı. İkisi de koca gözlü, kapkara kirpikli, ipek saçlı, tapılası küçük kuklalar gibiydi ve ne yazık ki ben gittiğimde banyolarını yapmış, mis gibi şampuan ve Johnson's pudra kokularıyla yatma hazırlığına başlamış olurlardı. Jessie'nin pembe tavşan, Cal'ınki sarı ördek resimli penye pijamaları vardı ve rahat koltuğun üzerinde her biri bir yanıma kıvrılırdı. Uykulu gözleri, minik gül goncası dudaklarının arasına kenetledikleri başparmakla-

BELONGS TO KİTOS TEAM

rıyla onlara okuduğum hikâye kitabının resimlerine bakarlardı. Onları yataklarına götürdüğümde ne şikâyet ediyor ne de karşı koyuyorlardı. Odaları da gerçekten çok güzel, sıcak ve davetkârdı.

Bayan Parker en azından benim gözümde dişiliğin vücut bulmuş haliydi. Onun yerinde olmak istemesem de onun gibi olmayı isterdim. Ufak tefek, yuvarlak hatlı, çok güzel bir kadındı. Gördüğüm en güzel tırnaklara sahipti ve bal rengi saçları da her zaman parlak ve yumuşacıktı. Dolabında neredeyse bir ayakkabı koleksiyonu ve dünyanın en güzel kıyafetleri vardı. Bayan Parker'ın koltukaltlarını tıraş ettiğini ya da kaşlarını aldığını düşünemiyordum ama büyük ihtimalle yapıyordu çünkü her zaman çok bakımlıydı. Bir defasında bana yıkanıp dişlerini fırçalamak ve saçına şekil verip makyaj yapmak için her sabah kocasından önce uyandığını itiraf etmişti.

"Kadınlara asla rahat yok Liv," demişti. Bu sözle ne demek istediğini anlamamıştım ama moralinin bozuk olduğunu da daha önce hiç görmemiştim. Her zaman gülümser, sabırlı ve nazik davranırdı. Bayan Parker her zaman pasta alır, bana da mutlaka bir parça ayırırdı. Annem ise bu tür pastalardan asla almıyordu. Bayan Parker, "Bana Annabel de," derdi ama ismini sürekli tekrarlayıp kendi kendime pratik yaptığım halde hiçbir zaman ona bu şekilde hitap etmedim.

Beni asıl etkileyen ise Bay Parker'dı. Tahminimce otuzlu yaşlarının ortalarındaydı ve tanıdığım diğer erkeklere hiç benzemiyordu. Okuldaki öğretmenlerin hepsi çirkin ve bakımsızdı. Burun deliklerinden kıllar sarkardı ve ellerindeki damarlar şişmişti. Omuzları kepek dolu ya da üzerlerindeki kazağı, sağlamlığını ölçüyormuş gibi gerecek kadar büyük göbekli, tıknaz ya da kemikleri görünecek kadar zayıf adamlardı bunlar. Düzenli olarak gördüğüm diğer adamlarsa tiksindiğim Bay Hensley, Maurizio ve arkadaşlarımın babalarıydı.

BELONGS TO KINDLE TEAM

Fakat Bay Parker hiçbirine benzemiyordu.

Yakınlarında dolaşan herkese armağan ettiği koca bir tebessümü vardı. Güler yüzlüydü ve sık sık başını geriye atıp kıs kıs güler, bunu yaparken âdemelması büyüleyici biçimde yukarı aşağı hareket ederdi. Parmaklarını kulağına sokup karıştırmak ya da kasıklarını kaşımak gibi beni diğer yetişkin erkeklerden soğutan iğrenç fiziksel alışkanlıkları yoktu. Hepsinden önemlisi bana baktığında dünyadaki tek insanmışım gibi hissetmeme sebep oluyordu.

Herkesle flört ettiğini ve gerekirse zalim birine dönüşebileceğini de biliyordum. Ona şeytani bir çekicilik katan bir özellikti bu. Başarısının sırrı da burada yatıyordu. Telefonda konuşmasını, samimi bir şekilde konuşurken sesinin tınısını veya tonunu bir parça olsun değiştirmeden aniden bambaşka bir havaya büründüğünü duymuştum. Eğlence sektöründe çalışıyordu ve evin alt katındaki holde çerçeveli bir altın plak vardı. Bayan Parker'ın bir zamanlar şarkıcı olduğuna ve yetmişli yıllarda listelerde bir numaraya yükseldiğine dair söylentiler kulağıma gelse de bunun gerçek olup olmadığını asla öğrenemedim. Çakırkeyif bir halde eve dönüp Bay Parker tüm cazibesini kullanarak konuştuğunda Bayan Parker onu azarlardı.

Bayan Parker çantasından bana vereceği parayı çıkartırken, "Kızla dalga geçme William. Ne tepki vereceğini bilemiyor," derdi.

Bay Parker ise, "Olivia, sen İngiltere'nin kuşkusuz en iyi ve en güzel çocuk bakıcısısın," diye devam ederdi. "Hayır, hayır, geri alıyorum. Yalnız İngiltere'nin değil, bütün kuzey yarımkürenin."

"William kes artık. On sterlin yeterli mi Liv?"

"Evet, teşekkürler Bayan Parker."

"Hayır, yetmez. Liv gibi sıradışı bir çocuk bakıcısına yetmez. Bir beşlik daha ver."

BELONGS TO KINGS TEAM

Ben başımı iki yana sallar, Bayan Parker da her defasında aynı şeyin yaşanmasından sıkılmış gibi gözlerini devirip iç geçirirdi. Kapıyı arkamdan kapatır, benim için kullandığı o büyüleyici sıfatlar hâlâ kulağımda çınlarken Portiston'a giden tepeyi inerdim.

Yağmur yağdığında Bay Parker birkaç kadeh içmiş olsa da beni Range Rover'ıyla eve bırakırdı.

"Lanet olası polisler bu havada dışarı çıkmayıp merkezde oturur, iğrenç kahvelerini içip *Sun*'ın bulmacasını çözerler," derdi. Polis sözcüğünün sonunu uzatarak "Polisss" diye telaffuz ederdi. Onu taklit etmek hoşuma gidiyordu.

Arabanın içi hep sıcak olurdu ve insanı sarhoş edecek kadar alkol, puro ve Bayan Parker'ın parfümü kokardı. Bay Parker'ın yanında oturup karanlıkta farların aydınlattığı yolu izlerken Bayan Parker olmanın ne hissettirdiğini anlıyordum. Kendimi seksi ve yetişkin hissediyordum. Bay Parker'ın mavi gösterge panosundan yansıyan ışığın aydınlattığı yakışıklı profiline bakarken elini bacağıma koysa ne yaparım diye düşünürdüm. Düşüncesi bile içimin beklentiyle ürpermesine sebep olurdu. Günün birinde bunu yapacağını biliyordum.

Bir defasında arabada Bay Parker özel hayatımla ilgili sorular sormuştu.

"Erkek arkadaşın var mı Liv?"

"Evet. Üniversitede."

"O gittiğinde boşluğunu doldurmak için ne yapıyorsun?"

"Hiç."

"Asıl erkek arkadaşın yokken kendine yedek birini bulmuyor musun?"

"Hayır."

"Neden? Senin gibi güzel bir kız hem de. Herkesi parmağında oynattığını sanıyordum."

Bunun üzerine karanlıkta kızarır, eteğimi aşağıya doğru hafifçe çekiştirirdim.

"Bu doğru olmaz."

"Lanet olsun Liv, doğru olması gerekmiyor zaten! Fırsat varken çıkıp eğlenmelisin."

"Eğleniyorum. Gerçekten eğleniyorum ama Portiston'da fazla erkek yok. Onlar da pek yakışıklı sayılmazlar."

"Şu uzun boylu İtalyan çocuğa ne diyorsun? Sana baktığını görmüştüm."

"Luca mı?"

"Ta kendisi. Bence hoş biri."

Kıkırdayıp başımı iki yana salladım. "Hoştur ama bir kız arkadaşı var zaten."

Bay Parker arabayı bizim sokağa doğru yönlendirirken, "E, ne olmuş?" diye sordu.

Parkerlarda bakıcılık yaptığım zamanlar, çocuklar uyuduktan sonra ben de büyük yatak odasına geçerdim. Açık kayısı rengi duvar kâğıtları, biraz daha koyu halısı, krem rengi ipeksi yatak örtüsüyle kaplı koca yatağıyla burası hayal edebileceğim en güzel odaydı. Üç aynalı makyaj masası duvarlardan birine bitiştirilmiş, soyunma odası Bay ve Bayan Parker için iki ayrı bölüme ayrılmıştı. Yatak odasına bağlı banyodaysa zemine gömülü büyük bir küvet vardı. Banyonun bir duvarı boydan boya aynaydı. Küvetin yanındaki krem ve köpük kutularının kapağını açar hepsini koklardım. Paranın, Londra'nın, ihtişamın ve ışıltılı mücevherler takan ince bilekli, ojeli Bayan Parker'ın kokusuydu bu.

BELONGS TO MAGUS TEAM

Makyaj masasına oturur yanaklarıma pudrasından sürüp boynumun her iki yanına parfümünden sıkardım. Kırmızı ve parlak ruju bana çok erotik geliyordu. Küpelerini takar, paparazzilere yakalanmış gibi yaparak aynanın karşısında somurturdum.

Yatağın içine girmeye çekinirdim ama üzerine uzanıp gözlerimi kapatır, Bay Parker'la evli olduğumu hayal ederdim.

"Yatağa geliyor musun tatlım?" diye fısıldardım. Bazen de yanıma gelip bana dokunduğunu hayal ederdim.

Yatağın Bayan Parker'ın tarafındaki çekmecesini karıştırdığımda Danielle Steel'den bir roman, pamuklu pedler, kremler ve gebeliğin çeşitli evrelerini gösteren resimlerin bulunduğu bir kitap bulmuştum. Bay Parker'ın çekmecesine bakmamıştım. Orada bulacaklarımdan ve nedense Bay Parker'ın çekmecesini karıştırdığımı anlayacağından korkmuştum.

Parker ailesine gerçekten de âşıktım ve doğal olarak günlüğümde önemli bir yer kaplıyorlardı. Şimdi dönüp baktığımda gerektiğinden fazla detay yazdığımı fark ediyorum.

Bir gece eve dönüş yolunda Bay Parker elini gerçekten bacağıma koydu. Bunu öylesine, samimi bir şekilde yapmıştı. O yüzden bu hareketinin bir anlam taşıyıp taşımadığından emin olamadım. Tepki vermedim ama söylediği hiçbir şeyi duymuyordum. Tek hissettiğim o güçlü, sıcak parmakların bacağımı kavradığıydı. Range-Rover arabasını evimin biraz yukarısında durdurup, "Bir öpücüğe ne dersin?" diye sordu.

Bu Georgie'yi öpmeye hiç benzemiyordu. Daha önce hiç yaşamadığım şekilde başımı döndüren, yetişkinlere özgü, nazik bir öpücüktü ve aynı anda elinin tersiyle de meme uçlarımı nazikçe okşuyordu. İnlemeyi andıran hafif bir ses çıkardım ve Bay Parker geri çekilirken gülerek, "Çok heveslisin, değil mi?" diye sordu.

BELONGS TO MACOS TEAM

Ne demek istediğini gerçekten anlamamıştım.

İşte her şey böyle başladı. Her şeyi özenle günlüğüme kaydediyordum. Günlüğü yatağımın altına saklıyordum. Kimsenin onu bulacağı aklıma gelmemişti. Annemin bile.

BELONGS TO KAOS TEAM

yirmi dokuz

"Liv, benim."

"Marc?"

"Uyandırdığım için özür dilerim."

"Ne oldu? Bir sorun mu var?"

"Pek sayılmaz. Ben yalnızca..."

Başımı tekrar yastığa gömdüm. "Marc..."

Telefondan Marc'ın çakmağını çakıp sigarasını yakmaya çalıştığını duymuştum.

"Uyuyamadım."

"Öyle mi?"

"Rüya gördüm."

"Luca'yı mı?"

"Çocuktuk."

"Güzel bir rüya mıydı?"

"Ah evet. Futbol oynuyorduk. Luca etrafındaki herkesi yönetiyordu..."

"Her zamanki gibi."

BELONGS TO MAGUS TEAM

"Evet. Bazen gerçekten de çok kibirli olurdu." Marc sigarasından uzunca bir nefes çekti. "Rüyamda ona öldüğünü sandığımı söyledim. Tam karşımda duruyordu ve gülüp saçmalamamamı, iyi olduğunu, her şeyin yolunda gittiğini söyledi. O anda rahatladım. Öldüğünü rüyamda gördüğümü düşünmeye başladım ve..."

"Uyandın mı?"

"Evet ve konuşmak için Nathalie'yi uyandırmaya çalıştım ama o..."

Uzun bir iç geçirdi ve duraksadı. O anda Nathalie'nin uykulu gözlerle bakıp o koca kıçını Marc'a döndüğünü ve kendini yapayalnız hisseden Marcı'ın gözünden dökülen yaşları hayal ettim. İçim acıdı ama ona, "Bu onun hatası değil Marc," dedim.

"Ama ona Luca'dan bahsetmek istemiştim."

Gözlerimin alev alev yandığını hissederek, "Benim hatam," dedim.

"Hayır, senin hatan değil. Birlikte olmalıydık. Biz birlikte olsaydık her şey çok daha iyi olacaktı."

Tekrar derin bir iç geçirdi. Titriyor gibiydi. "Bugün Portiston'a geldiğini duydum."

"Profesörün kitabı için fotoğraf çektik."

"Neden Marinella'ya gelmedin?"

"Sebebini biliyorsun."

"Seni görürdüm. O bile bir şeydi."

Yorgun bir ifadeyle gözlerimi ovuşturdum.

"Önümüzdeki hafta," dedi. Yüzünün sigara dumanıyla kaplandığını, kapkara gözlerini ve çenesindeki sakalları düşündüm. "İrlanda'da bir bekârlığa veda partisine davetliyim. Senin için sakıncası yoksa birlikte gidelim."

"Bütün hafta sonu mu?"

BELONGS TO MAGS TEAM

"Evet."

"Bilmiyorum Marc. Ya..."

"Lütfen. Lütfen benimle geleceğini söyle. Benim için. Luca için."

"Tamam," dedim.

Bir süre daha konuştuk. Marc sakinleştiğini söyledi. Birbirimize iyi geceler dileyip tatlı sözlerle ayrıldık. Saat çok geç olduğu için perdesiz penceremden görünen gökyüzü de karanlıktı. Yatağımın altından cin şişesini alıp bardağıma biraz doldurdum ve hepsini bir dikişte içtim. Sabah işyerinde sıkıntı çekeceğimi biliyordum ama hafta sonunu umudun kollarında geçirecek olmanın verdiği vicdan azabından bir nebze kurtulmak istiyordum.

otuz

Okuldaki son yılımın ilk yarısıydı. Kuşkucu annem o gün William Parker'la ilişkimi detaylı, açıklayıcı ve fazlasıyla romantik bir şekilde yazdığım günlüğümü bulup okurken Anneli ve ben de altıncı sınıfların geri kalanıyla birlikte meslek tanıtımı yapan kurumlarla görüşüyorduk. Anneli üniversitede tıp okumak istiyordu. Amacı, Afrika'da *Sınır Tanımayan Doktorlar*'a ya da buna benzer bir hayır kuruluşuna katılmaktı. Kimse notlarımın üniversiteye gitmeme yetecek kadar yüksek olmasını beklemiyordu ama bunun bir önemi yoktu çünkü Bay Parker'ın eğlence dünyasıyla ilgili anlattığı büyüleyici hikâyelerden esinlenerek oyuncu olmak istediğime karar vermiştim.

Watersford Kız Lisesi akademik başarısıyla haklı olarak gururlanan bir okuldu ve işyerlerinde kadınlara eşit haklar için kampanyalar sürdürüyor, öğrencilerini ticarete atılıp engelleri aşmaları yönünde cesaretlendiriyor, erkek meslektaşlarımızın yaptığı her şeyi bizim de yapabileceğimizi kanıtlayıp bu yönde adım atmamız için bizi yüreklendiriyordu. Tiyatro kulübündeki aktiviteler uğruna derslerimden geri kalıp oyuncu olacağımı, sahneye, televizyona çıkacağımı, beyaz perdede rol alacağımı (aynı sırayla gitmesi şart değildi) ilan ettiğimde kimse bundan etkilenmemişti. Üstelik utanç duyulası bir heves olarak görülmüştü.

BELONGS TO MACOS TEAM

Annem toplamadığım yatağıma oturup Bay Parker'ın bana diliyle neler yaptığını okuduğunda ben de Bayan Keane'le birlikte tozlu, yüksek pencereli bir odada oturuyordum. Bayan Keane beni eğlence dünyasının zalim ve acımasız olduğuna ve doğru kişiyle irtibata geçmediğin takdirde yolumu asla bulamayacağıma ikna etmeye çalışıyordu.

"*Neighbours* dizisinde rol almanı sağlayacak bir kurs yok Olivia," dedi. "En alt basamaktan başlayıp kendi çabalarınla yükselmen gerekecek."

"Tamam."

"Hem yalnızca en yetenekli olanlar en tepeye çıkabilir," dedi Bayan Keane. Benim o yeteneklilerden olmadığımı ima etmesinden hiç etkilenmemiştim.

"Ümidini kırmak istemem Olivia ama çok zorlanacaksın. Sekreterlik kursuna neden gitmiyorsun? Hem böylece BBC'de çalışabilirsin."

Annem de hep sekreterlik kursuna gitmemi söylerdi ve onu da görmezden gelirdim.

O gün Anneli'yle birlikte okuldan çıktığımda bir şeylerin ters gittiğinden haberim yoktu. Fırına uğrayıp birer *doughnut* ve otobüste içmek için de birer kutu kola aldık. Sonra da laflayarak ağır ağır otobüse doğru yürüdük. Anneli bana göre daha olumlu bir görüşme yapmıştı. Bayan Keane ona tıp alanındaki birkaç önemli uluslararası hayır kurumunun numarasını vermişti. Üniversiteden burs bile alabilirdi. Anneli'nin mutlu olması beni de mutlu etmişti. Onunla gurur duyuyordum.

Otobüsün alt katında oturduk. Altıncı sınıfta serbest kıyafet uygulaması vardı ve biz de küçüklerle birlikte görünmek istemiyorduk. Özellikle de üst katın orta ve arka kısmını tekeline alan ve

BELONGS TO KINGS TEAM

okul sonrası atıştırmalıklarını yerken konuşup tiz sesler çıkaran gürültücü ve taşkın Portiston çetesiyle... O otobüs taşınabilir kantin gibiydi. İçini temizleyen kişiye acıyordum doğrusu.

Her zamanki gibi Portiston'da indik ve gazete bayiinin yanındaki kavşakta kucaklaşıp ayrıldık. Sonra evin yolunu tuttum.

Kapıdan girdiğimde bir şeylerin ters gittiğini anlamamıştım.

"Merhaba, ben geldim!" diye seslendim ve çantamı ön kapının yanına bırakıp ayakkabılarımı ayağımdan fırlatarak ceketimi astım.

Çoraplarımla koridordan mutfağa geçtim ve durdum. Annem önünde bir çay fincanıyla mutfak masasında oturuyordu. Yüzünde vahşi bir ifade vardı ve gerilmişti. Dudakları köşelerinden bükülmüştü. Yanında gebeliğinin son evrelerine gelen ve yüzü kireç kadar beyaz görünen Bayan Parker oturmuştu. Siyah maskarası yüzüne bulaşmıştı ve mentollü sigarası da yanındaki kül tablasındaydı. Bay Hensley sırtı bana dönük şekilde pencerenin yanında durmuştu ama omuzlarının şeklinden ve o iğrenç kafasının duruşundan korkunç bir şey olduğunu anlamıştım.

Bir an birinin öldüğünü düşündüm ama öyle olsa Bayan Parker'ın mutfağımızda ne işi olurdu ki? Gözlerimi annemden ayırıp Bayan Parker'a çevirdim. Avuçlarının arasındaki fincana bakıyordu ve bana bakmamakta kararlıydı. Yanlış bir şey mi yapmıştım? Düşündüm durdum ve sonunda masanın üzerindeki günlük sert bir tokat gibi suratımda patladı.

Anneme, "Günlüğümü okumadığını söyle!" diye bağırdım. Aynı anda hem dehşete kapılmış hem de öfkelenmiştim. "O benim özelim! Buna hakkın yok!"

Tabii ne kadar yanlış bir şey söylediğimi şimdi görebiliyorum.

Annem yavaşça ayağa kalktı. Öfkesinden titriyordu. Onu hiç böyle görmemiştim.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Nasıl yaparsın Olivia? Bunu nasıl yaparsın? Gözünü evli bir adama dikmişsin! Senden utanıyorum."

"Olamaz," diye haykırıp ellerimle istemdışı hareketlerle birbirine sürtmeye başladım. "Hayır, hayır. Ben bir şey yapmadım!"

Bu sözümle Bayan Parker ağlamaya başladı ve başını kollarının arasına aldı. Omuzları titriyordu. İnce bir sesle feryat etmeye başladı. Annem bir elini Bayan Parker'ın omzuna koydu.

"Hiç utanmaz mısın sen?" diye sordu Bay Hensley. "Seni küçük fahişe!"

"Olamaz," diye bağırırken ağladım. "Hayır, ben fahişe değilim, fahişe değilim!"

"Orada durmuş inkâr mı ediyorsun bir de?" diye devam etti. "Her şey burada işte. Şehvetli itiraflarını kendi ellerinle yazmışsın."

"Hayır!" Şimdi ellerimi kenetlemiş, başımı iki yana sallıyordum. Çaresizce bu durumdan kurtulmaya çalışıyordum. Kendimi düşünmüyordum aslında, Bay Parker'ı, olanları öğrendiğinde ne söyleyeceğini düşünüyordum. "Uydurdum," diye haykırdım. "Oraya yazdıklarımın hiçbiri doğru değil. Hepsi benim fantezim!"

"Böyle diyeceğini biliyordum," dedi annem. "Ama uydurmadın çünkü yazdığın bütün detaylar doğru."

Bayan Parker gözyaşları yanaklarına yayılmış halde başını kaldırıp, "Biriyle görüştüğünü biliyordum. Biliyordum ama sana güvenmiştim Olivia. Sana iyi davranmaya çalıştım," dedi.

"Ah Bayan Parker, ben sizi üzecek hiçbir şey yapmam!" diye ağladım. "Doğru söylüyorum!"

"Tıpkı baban gibisin," dedi annem. "Midemi bulandırıyorsun."

Şimdi ağlıyordum. Çaresizdim. "Hepsini uydurdum! Bay Parker bana asla dokunmadı. Asla."

BELONGS TO MAGUS TEAM

Bayan Parker çantasını açıp bir mendil çıkardı. Hıçkırıklarının arasında yüzünü sildi. Dehşete düşmüş bir ifadeyle gözlerimi ondan anneme çevirdim.

"Bana inanın! Bay Parker'a sakın söylemeyin. O bir şey yapmadı!"

Bayan Parker biraz daha toparlanmış bir halde, "Sorun şu ki Olivia," dedi. "Kocamın senin gibi aptal, küçük kızlara karşı zaafı var. Sen ilk olmadığın gibi son da olmayacaksın."

Annem başını başka tarafa çevirerek, "Aman Tanrım!" diye haykırdı.

Kendimden geçmek üzereydim. Bu iki kadının ve Bay Hensley'nin günlüğümdeki yüz kızartıcı bölümleri de okudukları düşüncesiyle içimi saran korkunç utanç duygusu, Bay Parker'ın, onu tanımlamak için kullandığım bazı sözleri gördüğü takdirde ne olacağı düşüncesinin yanında önemini yitirmişti şimdi.

"Bir önceki de hamileliğim döneminde olmuştu," dedi Bayan Parker üzgün bir ifadeyle. "O zaman ofiste genç bir fahişeyle birlikte olmuştu. Ama şimdi tanıdığım ve güvendiğim biriyle olması gerçekten dayanılmaz."

Ondan af dilemek istiyordum. Bu durumu düzeltmek için her şeyi yapardım ama yine de bu kadını her şeyi uydurduğuma ikna etme fikrinin en iyisi olacağına inanıyordum. "Bayan Parker lütfen... lütfen bana inanın. Bunların hiçbiri doğru değil."

Bayan Parker üzüntü içinde başını iki yana salladı ve burnunu çekti. Annem bir elini uzatıp nazikçe kadının kolunu tuttu.

Bayan Parker, "Sen ve şu feribotta çalışan çocukla ilgili söylentileri duymuştum. Orada burada yattığınız söyleniyordu ama onlara inanmadım," dedi.

BELONGS TO MAGUS TEAM

"Ben orada burada yatmadım," dedim sefil bir halde. "Kimseyle yatmadım ben."

"Tanrı seni affetsin," dedi Bay Hensley.

Bayan Parker da, "Ben asla affetmeyeceğim," dedi.

Annem buz gibi bir sesle, "Odana git Olivia," dedi. "Şu anda seninle aynı havayı solumak dahi istemiyorum."

İşte o gün kaderim mühürlenmişti. Adım da öyle.

otuz bir

Planımızı yapmıştık. Havaalanına tek başıma gidecektim. Marc'ı da aile bireylerinden biri bırakacaktı. Cuma akşamı Pret A Manger'de buluşup Shannon uçağına birlikte binecektik. Bir pansiyon bulup cuma gecesiyle cumartesi gününün büyük bölümünü birlikte geçirmeyi düşünüyorduk. Cumartesi gecesi de Marc planlandığı gibi bekârlığa veda partisine katılacaktı. Gitmesi gerekiyordu çünkü Nathalie de çiftin düğünlerine gidecekti ve bu davetin konusu orada mutlaka açılırdı. Marc, herkes onun yokluğunu fark etmeyecek şekilde sarhoş olana kadar bekleyip partiden kaçacak, benim yanıma dönecekti. Akşam uçuşuna kadar bütün pazar gününü baş başa geçirecektik. Onu karşılamaya gelmeleri ihtimaline karşı ben de bagaj bandı bölümünde oyalanacaktım. Yeterince bekledikten sonra havaalanından çıkıp yine tek başıma evime dönecektim. Aslında beni karşılayacak birinin olmaması gitmekten vazgeçmem için yeterli bir sebepti. Kapıdan tek başıma çıkıp sevdiklerini bekleyen insanların önünden geçip gitmek, sonra da binmem gereken otobüsü bulmak, arabamı saatte 130 km hızla bir duvara çarpmaktan farksızdı. Yalnızlık çarpışması diye tanımlıyordum bu durumu.

Daha sonra Marc'la geçireceğim bir hafta sonunun içimi, işin o kısmını unutturacak pozitif bir duyguyla dolduracağını düşündüm.

BELONGS TO MANOS TEAM

Ölümün, yaşama ayrıcalığını tatmanın bedeli olduğunu söyleyen şiirdeki gibi... Böylece kimi zaman Profesör'ün korkunç, örümcek ağını andıran elyazısı içinde kendimi kaybettiğim zamanlar dışında cuma gününü hayal ederek yaşadım.

Perşembe günü Profesör bir sorunum olup olmadığını sordu.

"Hayır," dedim. "Hayır, bir sorun yok."

"Biraz huzursuz görünüyorsun." Gözlüklerinin arkasından bana gülümsedi.

"Ben yalnızca, şey... hafta sonu bir yere gidiyorum."

"Önemli bir şey mi?"

"Hayır, hayır. İrlanda'ya gidiyorum ve uçağa binmekten pek hoşlanmıyorum."

"Öyle mi?" dedi Profesör. "Anlıyorum."

İki dakika sonra masamın üstündeki dosyaları devirdim. Sayfalar uçuşup sonunda denizin dibine çöken ölü balık gibi tozlu zemine kondular.

"Aman Tanrım," dedim. "Affedersiniz."

"Denizde daha beteri olur," dedi Profesör.

Eğilip saçımı kulağımın arkasına sıkıştırdım ve boynumun utançtan kızardığını hissederken sayfaları toplamaya başladım.

"Bunu yaptığıma inanamıyorum..."

"Sorun değil," dedi Profesör. "Birkaç kâğıt yalnızca."

"Ama hepsi dağıldı."

Profesör bana yardım etmek için eğilerek, "Zararı yok," dedi. "Zaten belli bir sıraya göre konulmamışlardı. Dolayısıyla karışık toplasan da eskisinden daha düzensiz olmayacak."

"Aslında bu kadar sakar değilimdir," dedim. "Sandığımdan daha gerginim."

BELONGS TO KINGS TEAM

"Kişi yaptığı şeyden emin değilse böyle şeyler olur," dedi.

Profesöre baktım. Bana bakmıyordu.

"Elaine, yani karım... O gittikten sonra daha önce hiç endişelenmediğim konularda endişelenmeye başladım," dedi.

Umarım duygusallaşıp bana her şeyi anlatmaz diye düşündüm. Onu terk eden karısını merak ediyordum elbette ama tarafsızca anlatmasını tercih ederdim. Profesör'ün sırdaşı olmak istemiyordum. Ama o anlatmaya devam etti.

"Beklenmedik bir anda oldu. Benimle mutsuz olduğuna dair en ufak bir ipucu bile vermedi. Uzunca bir süre nereye gittiğini öğrenemedim. Hayatta mı, öldü mü onu bile bilmiyordum."

"Ne korkunç."

"Akıntıya kapılmıştım. Herkesten kaçmak istiyordum. Ama hataydı bu. İnsanların başka insanlara ihtiyacı vardır, özellikle de bağları koptuğunda. Aslında sizi ayakta tutan tek şey buyken sizin için endişelenmelerinin dayanılmaz olduğunu düşünmek kolaya kaçmaktır."

Başımı salladım.

"Biriyle konuşmak istersen..." dedi.

"Teşekkür ederim ama iyiyim," dedim.

Profesör gözlüklerini geriye doğru itti ve odaya tuhaf bir sessizlik çöktü.

Sonra hafifçe öksürüp bana birkaç belge verirken parmaklarımız birbirine değdi. İstemeden de olsa irkildim. Bir şey olmamış gibi davrandım ama topuklarımın üzerinde dönüp arkamdaki sayfaları da topladım.

Profesör ayağa kalkıp ellerini ceplerine sokunca cebindeki bozukluklar şıngırdadı.

"Gidip Jenny'ye çay için su koymasını söyleyeyim," dedi.

Bir an böyle devam edemeyeceğini aklımdan geçirdim.

Yine de ortada bir sorun yoktu. Profesör de bir daha etrafıma ördüğüm duvarı yıkmaya çalışmadı. Gereğinden fazla sütlü bir fincan ılık çayla döndüğünde, bir sayfada Portiston'ı keşfedip dostluklarından keyif aldığı insanlarını tanımaya çalışan genç bir kadın, bir başka sayfadaysa son kitabı üzerinde çalışan orta yaşlı bir kadın olarak karşıma çıkan Marian Rutherford'un hayatının içinde kendimi kaybetmiştim.

otuz iki

Bay Parker'la ilişkimin Portiston'da duyulması çok zaman almamıştı. Bir dükkâna girdiğimde neden konuşmaların kesildiğini ve insanların neden aniden zarflarla veya lavabo açıcıların bulunduğu raflarla ilgilendiklerini anlamam daha uzun sürmüştü.

Bay Hensley mutfak masasında, *Death Row* filmindeymişiz gibi mutsuz ve gergin bir atmosferde, pazar günü öğle yemeğimizi yerken bana kiliseye gelenlerin, günahlarımın affedilmesi için dua ettiklerini söyledi. Öyle küçük düşmüştüm ki ismimin dile getirilip getirilmediğini soramamıştım. Rahip beni böylesi bir cezadan kurtaracak kadar düşünceli olsa bile herkes kimden bahsettiğini anlayacaktı. Annem büyük bir itirafta bulunarak, birkaç kelimeyle beni hiç doğurmamış olmayı dilediğini söylemişti. Utançtan yerine dibine girmiştim ve kaçış yolu bulamıyordum.

Bu da yetmiyormuş gibi Georgie'den de bir mektup almıştım. Bundan böyle Portiston feribotunda çalışmayacağı için üzgün olduğunu yazmıştı. Yeni kurulan bir *rock* grubunun bas gitaristi olacaktı. Beni sevdiğini, hiç unutmayacağını ve yaşadığımız günlerin anısına günün birinde "Feribottaki Kız" isimli bir şarkı yazacağını söylüyordu. Deniz kıyısına gittim ve dalgaların arasından adaya doğru ilerleyen feribotun ışıklarını izlerken bir şişe şarap içtim. Sonra katran ve su yosununun kokusu midemi bulandırdı.

BELONGS TO MACOS TEAM

Georgie'nin neden yanına gitmemi teklif etmediğini merak ettim. Onunla gidebilseydim bütün sorunlarım da çözülmüş olurdu. Tabii grubun ufak tefek solistiyle flört ettiğini sonradan öğrendim. Bir süre sonra evlenip mutlu bir yaşam sürmeye başlamışlardı. Onlar adına güzel bir şeydi ama o zamanki durumum göz önüne alındığında benim adıma hiç iyi olmamıştı.

Aslında güzel şeyler de olmuyor değildi. Lynnette'ten bir kartpostal gelmişti. *Aslında hiçbir şeyin önemi yok ve çok az şeyin gerçekten önemi var*, diyordu kısaca.

Anneli benimle arkadaşlığını kesmesi yönündeki baskılara aldırmıyordu. Bana dudak büken bir kızın kulağına, "Hiçbir erkek sana bakmayacağı için onu kıskanıyorsun," diye fısıldadığını duymuştum. Anneli'nin annesi ve babası da iyiydi. Babası bana babacan bir tavırla sarılıp, "Korkma Liv, birkaç hafta içinde başka birini dillerine dolayacaklar. Küçük ve sıkıcı bir kasabada yaşamanın kötü yanlarından biri bu," demişti.

Nedense onların bu iyiliğini omuzlamak diğerlerinin zulmüne göğüs germekten daha zordu.

Bu arada annem de okuldan bir mektup almıştı. O ve Bay Hensley müdürle görüşmek için bir randevu ayarlamışlardı. O görüşmeye katılmam gerekmiyordu ama müdürün odasının önündeki koridorda duran sandalyede oturup beklemem istendi. Müdürün sekreteri bana iyi davranmıştı. Bana bir bardak su getirip burs kazanan başarılı öğrenciler listesinin asılı olduğu ortak koridor yerine kendi odasında oturmak ister miyim diye sordu. Lynnette'in adı yaldızlı harflerle iki yere yazılmıştı; biri sınıf başkanı olduğu, diğeri de müzik ödülünü kazandığı içindi. Benim ismim de okul duvarına yazılmıştı. Ama duvar tuvaletin duvarında, tükenmez kalemleydi.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Sekreterin teklifini geri çevirdim. Bana acıyan sekreterle birlikte odasında oturmanın koridorda oturmaktan daha kötü olacağını düşünüyordum. Sekreterin gözlerindeki acıma dolu ifadeden kötü şeyler olacağını anlamıştım.

Mavi formalı on bir ya da on iki yaşındaki yapış yapış parmakları, kabuk bağlamış dizleriyle küçük kızlar kıkırdaşıp fısıldaşarak yanımdan geçerken birazdan müdürün odasına girip ödüllendirilecekmişim gibi bir ifadeyle onlara gülümsemeye çalışıyordum.

Sonunda beni de çağırdılar. Oda büyüktü. Pencere, dışarıdaki gül bahçesine bakıyordu ve bahçıvanın bitkilerin dibine koyduğu gübre kokusu ilk dikkatimi çeken şey olmuştu. Güneş ışığı dikdörtgen pencerelerden içeri vuruyordu ve toz zerreleri de odanın içinde uçuşuyordu.

Annem ağlıyordu. Gözleri ve burun delikleri kıpkırmızıydı. Buruş buruş bir mendille burnunu silip duruyordu. Yüzü beton gibi kaskatı kesilmiş, tiksinti uyandıran kıllı kulakları kel kafasından pörtlemiş gibi duran Bay Hensley de yanında oturuyordu. Büyük ve eski masanın diğer tarafında müdür oturmuştu. Bu zamana kadar onunla bir sorun yaşamamıştım. Herhangi bir konuda kendimi öne çıkarmamış, Watersford Kız Lisesi'nde geçirdiğim süre boyunca yanlış bir davranışım olmamıştı. O zamanlar onu yaşlı bir kadın gibi görsem de en fazla ellili yaşlarındaydı. Yüzü ve alt çenesi pörsümüştü. Kır rengi saçları yağlıboya resimlerdeki kadınların saçları gibi kaskatı görünüyordu. Binlerce saç telinden değil de bir parçadan oluşuyor gibiydi. Söylediği bir tek kelimeyi bile anımsamıyorum ama sözün kısası okuldan atıldığımı söylüyordu. Bay Parker yönetim başkanıyla yakın arkadaştı. Yeni yapılan laboratuvar binası için yüklü bir bağış yapmıştı. Ama yaptığım şeyi herkes biliyordu ve görmezden gelinemezdi. Annem burnunu çekti ve cesurca yutkundu. Bay Hensley gözlerini

BELONGS TO MAGUS TEAM

üzerime dikti, müdür kendimden utanıp utanmadığımı sordu ve ben de başımı salladım.

Okulu bitirmeme iki dönemim kalmıştı. Müdür belli bir ödeme karşılığında sınavları dışarıdan verebileceğimi belirtti ama sanırım hepimiz bunun olmayacağını biliyorduk. Kısacası eğitim hayatım bitmişti.

Eve dönüş yolunda Bay Hensley'nin bej rengi Morris Minor'unun arka koltuğunda gözlerim yaşlı, iki büklüm halde otururken annem bana babamı anlattı. Bana bir zamanlar babamın şehvetinin annemi nasıl mahvettiğini, benim de babamın izinden gittiğini söyledi.

Şaşkın ve kuşkucu bir ifadeyle, "Yani babam hayatta mı?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi annem. "Öğrenmek de istemiyorum."

"Bize onun öldüğünü söylemeye hakkın yoktu!"

Bay Hensley dönüp, "Annenle o ses tonunda konuşamazsın," dedi.

Annem önüne bakıyordu. "Daha en başından senin kötü bir kız olacağını anlamıştım," dedi. "Çok zor, huysuz bir çocuktun."

Artık onu dinlemiyordum. Başımı cama yasladım ve yanından geçtiğimiz ağaçların yapraklarını izleyip midemden yukarıya doğru kaynayarak yükselen soruları içime attım ve babamı bulup onunla yaşamaya karar verdim. Artık Portiston'da yaşamam için bir sebebim yoktu.

Parkerları bir daha ne gördüm ne de onlardan haber aldım. Yalnızca biri bana Edinburgh'a taşındıklarını söyledi.

BELONGS TO KAOS TEAM

otuz üç

Taksiyi beklemek için kafeye gittim.

Şef, "Güzel bir yere mi gidiyorsun?" diye sordu. Yanımda sadece küçük bir çantam vardı ama pasaportumla biletimi kontrol edip duruyordum.

"Hafta sonu için İrlanda'ya gidiyorum."

Kahvemi masaya bırakıp kalemiyle kulağının arkasını kaşıdı.

"Çılgın bir hafta sonu mu olacak?"

Gülümsedim. "Hayır, öyle bir şey değil."

"Kocanın kardeşiyle mi gidiyorsun?"

Dönüp ona baktım. Yargılayıcı, kötücül bir ifadesi yoktu. Düşündüğü şeyi açıkça sormuştu yalnızca. Bakışlarımı çevirip kahvemi karıştırdım. Harika kokuyordu.

"Beni ilgilendirmez tabii," dedi şef. "Ama sen tek başına taksi beklememesi gereken bir kadınsın."

"Karmaşık bir durum," dedim.

"Her zaman öyledir."

Kahveme şeker atma işine odaklandım ve şef birkaç dakika sonra mükemmel bir pekmezli tart dilimiyle geri geldi. Pasta

BELONGS TO KAOS TEAM

çatalı ve peçeteyle birlikte dilimi bir hediye gibi önüme koydu. Kendimi evimde hissetmiştim.

"Biraz oturabilir miyim?" diye sordu.

"Elbette."

"Sigara içmemin sakıncası var mı?"

"Yok."

Kulağının arkasından sarma sigarasını aldı ve yakmak için güzelce avuçlayıp çakmağını birkaç defa çaktı. Sonunda yakmayı başardığında zevkle içine çekti ve ben de şampuanımın kokusu kadar bana tanıdık gelen tütün kokusunu içime çektim.

"Kocam da sarma tütün içerdi," dedim.

Şef bir kaşını kaldırdı. "Kötü bir alışkanlık," dedi.

"O öldü," dedim.

"Sigaradan mı?"

"Hayır, hayır. Trafik kazasında."

"Lanet olsun. Çok üzüldüm. Hayat çok acımasız, değil mi?"

"Bazen."

"İrlanda'nın neresine gidiyorsun?"

"Shannon'a."

"Çok güzeldir. Seveceksin eminim. İrlanda'da insanlar eğlenmesini biliyor. Buradaki suratsız insanlara benzemiyorlar."

Kaşığımdaki kahveyi içtim.

"Kocam da şefti," dedim.

"Bütün başarılı erkekler şeftir."

"Londra'da kendi restoranını açacaktı."

"Nasıl bir yer?"

BELONGS TO KINGS TEAM

"Şey, tam da böyle bir yer. Belki biraz daha İtalyan usulü. Kahvaltıda pişmiş şeyler sunmayacaktı mesela."

"Tartın tadına baksana."

Tarttan minik bir parça alıp tadına baktım. Çok lezzetliydi ve ağızda dağılıyordu. Karamelize olmuş parçacıklarının ardından ağızda enfes bir tat bırakıyordu.

"Sevdin mi?"

"Çok lezzetli."

"İyi. Çok güzel..."

"Ne?"

"Hiç." Sararmış parmaklarının arasında küçücük kalan sigarayı cam kül tablasına koydu.

"Gülümsediğini görmek çok güzel diyecektim ama bunun hüzünlü bir konuşmanın başlangıcı gibi duracağını düşündüm."

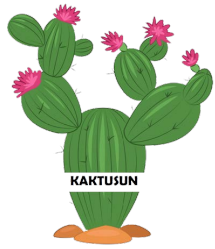
Elimde değildi. Tekrar gülümsedim ve tarttan daha büyük bir parça daha aldım. Şef ayağa kalkıp elini önlüğüne sildi.

"Seni Moher Yamacı'na götürsün. County Clare'de kalırsanız oraya gidebilirsiniz. Harika bir yer. Çok beğeneceksin."

"Tamam," dedim. "Tart ve her şey için teşekkürler."

Şef omuz silkti. "Bir şey değil."

Sonra taksi geldi ve kocamın kardeşi, sevgilim Marc'la geçireceğim ilk hafta sonumu yaşayacağım o gizli buluşma için havaalanına gittim.

otuz dört

Yazın ilk günleriydi. On sekizime yeni basmıştım. Hayatımın en güzel zamanı olmalıydı ama ne yazık ki yeni bir skandal yaşanmadığı halde gözler hâlâ üzerimdeydi. Angela'ın bana iş verebileceğini düşünerek Marinella'ya gittim. Geçmişte Felicone ailesi için çok emek vermiştim ve belki de söylentileri duymazdan gelebilirlerdi. Kapıyı açtığım anda tepedeki zil çınladı ve ilk gördüğüm kişi barın arkasında bardakları kurulayan Luca oldu.

Yirmi yaşındaydı. Kocaman elleri, geniş omuzları, ince boynu ve çenesini çevreleyen sivilceleriyle hâlâ bir leylek gibi görünüyordu. Saçları omuz hizasında, siyah ve ipek gibiydi. Ve tebessümü... Tanrım, kızlar o tebessüm için ölürdü.

"Liv!" diye haykırdığında kalbim küt küt atıp dans etmeye başladı. Beni gördüğüne sevinmişti belli ki. Restorana ümitle girmiştim ama benim durumumda biri için uygun olacağını düşündüğüm tövbekâr bir ifade takınmıştım. O anda biraz canlanmıştım.

Luca barın üzerinden atladı. Angela onu görse kızardı. İki adım sonra kollarındaydım ve ayaklarım yerden kesilmişti.

En sevdiğimiz The Beatles şarkısının sözlerini farklı biçimde ifade ederek, "Tanrım ne edepsiz bir kız olmuşsun!" dedi.

BELONGS TO KAKTUS TEAM

Bu tepkisiyle öyle rahatlamış, samimi bir dost yüzü gördüğüme öyle sevinmiştim ki Luca'nın boynuna asılıp yüzümü omzuna yasladım ve kokusunu içime çekip olabildiğince o halde kaldım. Ama Nathalie restorana girip imalı bir ifadeyle öksürünce ondan ayrılmak zorunda kaldım.

Ben Luca'dan uzaklaştım, Luca da geri çekildi. Ama yine de vahşi bir ifadeyle sırıtmaya devam ediyordu.

Hiç gerek yokken, "O buraların en ünlü kızıdır," dedi Nathalie'ye. Nathalie bana baktı. Gözlerinden beni küçük gördüğü anlaşılıyordu.

Not defteriyle kalemini çıkarıp "Ne getirelim sana?" diye sordu. Yardım ister gibi Luca'ya baktım. İki ön dişi alt dudağının üzerindeydi.

"Hımm, şey. Ben aslında Angela'yı görmeye geldim," dedim. "Ondan iş isteyeceğim."

Nathalie'nin yüz ifadesi yumuşamadı ve sadece, "Şu anda ihtiyacımız yok," dedi.

Samimi ve mütevazı bir ifade takınmaya çalıştım. Hâlâ oyuncu olmak istiyordum ve prova yapıyordum.

"Nasıl bir iş olduğunun önemi yok Nathalie. Ben yalnızca..."

"İhtiyacımız yok," dedi.

"Yapma Nat," dedi Luca, "Liv'e ayarlayacağımız bir iş vardır. Aileyi eskiden beri tanır. Kaç yazını burada çalışarak geçirdi."

Nathalie, Luca'ya imalı bakışlarından birini attı. "Bunun işle ne ilgisi var?"

"En azından yardıma ihtiyacı var mı diye babama soralım."

Nathalie gözlerini devirdi ama bunu öyle çabuk yapmıştı ki gerçekten gözlerini devirip devirmediğini anlamak çok zordu. Yine de Luca'ya böyle patronluk taslaması hoşuma gitmemiş, öfke duygusu içimi sarmaya başlamıştı.

BELONGS TO KAOS TEAM

"Sorun değil Luca," dedim tatlı bir sesle. "Nathalie'nin başını derde sokmak istemem."

"Dur bir dakika, ben gidip soracağım," dedi Luca ve restoranın arka tarafına gitti.

Nathalie'yle baş başa kalmak rahatsız edici bir duyguydu. Ruh halini etrafına yaymak konusunda çok iyiydi ve o anda da öyle soğuk bir rüzgâr estiriyordu ki içim ürpermişti.

"Hayat nasıl gidiyor peki?" diye sordum.

Nathalie, "Çok iyi," diye yanıtladı ve kasanın yanındaki tepsilerin içindeki çatal bıçakları dizmeye başladı. "Luca'nın bana evlenme teklif ettiğini biliyor muydun?"

"Hayır," dedim. "Hayır, bilmiyordum." Yutkundum. Dizlerimin bağı çözülmüştü. "Tebrikler."

"Teşekkürler."

"Tarih belirlediniz mi?"

Nathalie eteğini düzeltip, "Noelde," dedi. "Bu tarih hem işleri aksatmayacak ve fotoğraflarda tepedeki karlar da çıkacak."

"Çok hoş," dedim. "Harika."

Nathalie gülümsemeden bana baktı. Her zamanki gibi temiz görünüyordu ama Country Casuals'dan alınmış gibi duran bir kıyafet giymişti. Etek boyu dizine kadar uzanıyordu. Ten rengi çorap ve babet giymişti.

Benim siyah çorabımda bir delik vardı ve onu gizlemek için eteğimi aşağıya çekiştirip duruyordum. Ön kısmında siyah Blondie baskısı olan koyu yeşil bir tişört giymiştim. Meme uçlarımın göründüğünün farkındaydım. Nathalie'ye bu kadar yakın dururken kendimi çıplak gibi hissettim. Pencerenin yanındaki iki kişilik yuvarlak masaya oturup bacak bacak üstüne attım ve çenemi ellerime yasladım. Ayaklarımı sallayıp gözlerimi kapıya dikerek Luca'nın gelmesini bekledim.

BELONGS TO KAOS TEAM

Birkaç dakika bekledikten sonra Maurizio'yla birlikte odadan çıktı. Nathalie yüzünde mutlu, Cheshire kedisi ifadesiyle gözden kayboldu. Angela'yla birlikte onlardan iş istemeye geleceğimi tahmin ettikleri ve bu duruma hazırlıklı oldukları için ne yanıt alacağımı biliyordu.

"Olivia, *carina*. Her zamanki gibi çok güzelsin." Maurizio yanıma gelip omuzlarımın hemen altından kollarımı tuttu ve sarımsak, şarap karışımı bir kokuyla yanaklarıma birer öpücük kondurdu. "Ama kötü bir haberim var," diye devam etti. Acı tatlı bir ifadeye bürünüp elini kalbine götürdü. "Eleman ihtiyacımız yok; oğullarımız yapılması gereken işleri yaptığı için ekstra yardım almamıza gerek kalmıyor."

Luca hemen atılıp, "Baba, hafta sonları müşterilere yetişemediğimizi sen söylemiyor muydun hep?" diye araya girdi.

Maurizio elini kaldırdı. "Ama annen bu hafta bir durum değerlendirmesi yaptı."

Luca ağzını açtı ama bir şey söylemesine fırsat bırakmadan ayağa kalkıp eteğimi düzelttim. "Şey, yine de bilgilendirdiğin için teşekkür ederim Maurizio. Yazın da bana ihtiyacınız olmayacak anladığım kadarıyla."

Maurizio çaresizliğini ifade etmek için İtalyanlara özgü bir hareketle ellerini iki yana açtı.

Luca kuşkusunu dile getirmek için abartılı bir şekilde onu taklit etmişti. "Liv bizden biri baba. Bunu yapamazsın!"

"Sorun değil Luca," dedim. "Çok iyi anlıyorum."

Gururum ayaklar altına alınmıştı. Döndüm ve oraya bir daha girer miyim acaba diye düşünerek Marinella'dan çıktım. Tepemde uçuşan martılar ve ayaklarıma vuran dalgalar eşliğinde burnumu koluma silip kumsalda yürürken Luca da peşimden gelmişti.

BELONGS TO KINDLE TEAM

otuz beş

Yatağın üzerinde açık yeşil renkli, fitilli bir örtü vardı. Geniş ve alçaktı. İçerisi de oda spreyi kokuyordu. Televizyon veya çaydanlık yoktu ama pansiyonun sahibi bize bir tepside çay ve bisküvi getirdi. Yatağın iki ucuna oturup ayaklarımızı dokuma halıya uzattık ve tesadüfen yan yana düşmüş iki yabancı gibi çaylarımızı içtik.

Kiraladığımız Ford Focus'la Shannon Havaalanı'ndan çıktık ve Marc arabayı kullanırken ben de İrlanda'nın kırsalını izledim. Birçok pansiyona baktık ama aynı renkteki çok sayıda bina olduğunu gören Marc'ın "Clare sarısı" olarak adlandırdığı renge boyanmış geniş, modern bungalov dışında her yer doluydu. Bungalov o kadar yeniydi ki hâlâ tuğla yığınları vardı ve harap haldeki diğer yapılar birkaç arabanın sığabileceği asfalt yol üzerine sıralanmıştı.

Pansiyon sahibi bizi rahat ettirmek için elinden geleni yapan görgülü ve güzel yüzlü genç bir adamdı. İlk müşterileri olup olmadığımızı merak ettim. Sonra bungalovun iç kısımlarından bir bebek ağlaması, ardından da bizi rahatsız etme korkusuyla onu susturmaya çalışan ebeveynlerinin şarkı söyleyen sesini duyduk. Gidip onlara bebeğin ağlamasından rahatsız olmadığımızı söylemek istedim ama Marc gidersem seslerini duyduğumuzu belli etmiş olacağımı söyledi. Ben de aynanın karşısına geçip makyaj

BELONGS TO MACOS TEAM

yapmaya başladım. Marc'la birlikte birazdan yemeye çıkacağımız için heyecanlanmıştım. Luca öldüğünden beri kimseyle yemeye çıkmamıştım ama aslında dışarıda yemeyi severdim.

Marc duş alırken elmalı şampuanımın kokusu yatak odasının kapısından dalgalar halinde yükseliyordu. Kirpiklerime maskara sürmek için gözlerimi ardına kadar açtım ve ortaya çıkan sonuç karşısında gülümsedim. Son zamanlarda aynaya her baktığımda ya da bir dükkân vitrininin camındaki yansımamı her gördüğümde kendimi tanıyamıyordum. Ama o akşam kendime, Olivia Felicone'ye benziyordum. Bir numaralı şef ve seks ilahı olduğunu iddia eden Luca Felicone'nin karısı olan yeşil gözlü, kahverengi saçlı, güzel dudaklı Olivia'ya. Marc çıplak bir halde saçlarını mavi havlusuyla kurulayarak banyodan çıktığında, "Luca haklısın, çok şanslıyım gerçekten de," dedim. O adamın aslında kocam olmadığının farkına bile varmamıştım.

Yanıma gelip boynuma bir öpücük kondurdu.

"Kusura bakma ama ben Marc'ım," diye fısıldadı.

Yutkundum.

"Ah Marc, özür dilerim. Ben unutmuşum..."

"Neyi unutmuşsun?"

"Mutsuz olduğumu."

"Belki de mutlu olduğun anlamına geliyordur bu."

"Evet," diye gülümsedim. "Evet, haklısın. Belki de öyledir."

Mavi bir bluzla siyah kot pantolonumu giydim ve Luca'nın Noel'de hediye ettiği altın kolyeyi taktım. Marc kot pantolonu ve uzun kollu bol tişörtüyle her zamanki gibi pasaklı görünüyordu. Parmaklarını nemli saçlarının arasından geçirip hazır olduğunu

belirtti. O da kilo vermişti ve bu haliyle ikizine daha çok benziyordu. Uyumluyduk. Aynanın karşısında tam bir çift gibi görünüyorduk.

Marc içki içmek istediği için arabayı araç yolunda bırakıp beş yüz metre kadar ötedeki bara yürüdük. Aşağımızdaki vadiden bir nehir geçiyor, evlerin, bungalovların ve barların ışıkları titreşiyordu. Marc kolunu omzuma atıp beni kendine çekti. Arada bir saçlarıma bir öpücük konduruyordu. Bazen bana karşı hislerinin Luca'yla ilgisi olmadığı fikri aklımdan geçse de o düşünceyi hemen zihnimden atıyordum. Biz kederimizi paylaşan bir çifttik, hepsi bu. Hayatımızın bu en zorlu sürecinde birbirimize yardım ediyorduk.

Barda müzik vardı. İki yakışıklı, orta yaşlı adam gitar çalıyor, genç bir çocuk da dizlerinin arasındaki davulla oturuyordu. Adamlardan biri şarkı söylüyor, diğeri vokal yapıyor, bazı müşteriler de onlara eşlik ediyordu.

Geç olmuştu ama açlıktan ölmek üzere olduğumuz için sardalyalı sandviç yedik ve ben Guinness'in tadını sevmediğim için müzik ile kahkahalar zihnimi ele geçirenceye kadar viski ve limonata içtim. Göbekli, seyrek gri sakallı bir adamla alkışlar eşliğinde İrlanda dansı yapmaya çalıştım ve kahkaha atarken neredeyse yere yığılıyordum. Marc tıpkı Luca'nın yaptığı gibi elinde içkisiyle neşeli ve anlayışlı bir ifade takınmış beni izliyordu. Sonra müzik bitti ve çürük dişli, nefesi kokan adam bize kadeh kaldırdı. İsimlerimizi sorduğunda kendimizi tanıttık ve Bay ve Bayan Felicone olarak adamla kadeh tokuşturduk.

Adam her bir kolunu birimizin omzuna attı ve şerefimize içebilmek için sağ kolunu benim boynuma dolayıp, "Hayatta arzuladığınız her şeyin kat kat fazlasını elde edersiniz umarım,"

BELONGS TO KAOS TEAM

dedi. Ben adamın söylediğini anlamaya çalışırken herkes gülümsüyordu. Sonrasında birkaç içki daha içtiğimiz için o gece pansiyona nasıl döndüğümüzü hiç anımsamıyorum.

BELONGS TO KAOS TEAM

otuz altı

Luca'yla birlikte dağ yolundan çıkıp ormana girdik ve Emily Campbell'ın kendini attığı noktada durup denizi izledik.

Tepeye vardığımızda nefes nefese kalmıştım ve çok ısınmıştım. Luca'ya neler olduğunu anlattım. Önce Bay Parker'ın elini bacağıma koyduğunu söyledim. Daha romantik görünmesi ve anlam kazanması için de gerçekleri günlüğüme daha süslü bir şekilde aktardığımı anlattım. Eve döndüğümde annemin ve Bayan Parker'ın günlükle birlikte beni beklediklerini ve neler söylediklerini anlattım. Dışlandığımı göstermek istiyordum. Lynnette'in yanı sıra anlattıklarıma sorgusuz sualsiz ve hemen inanan tek kişi Luca olmuştu. Aslında Lynnette hem anlayışlı davranmış hem şaşkına dönmüştü. Luca'da ise bu iki duygu da yoktu. Tam tersi olmuştu. Hikâyeyi dinledikten sonra güldü. Üstelik duyduğu en komik şeymiş gibi kahkahalar atıyordu.

"Ah... bu korkunç bir şey Liv! Bir suçun bütün detaylarını itiraf etmek ve sonra da suçu değil de itirafı ortaya çıkardıkları için bunları yaşamak inanılmaz!"

"Kes sesini," dedim.

"Çok komik bir şey ama!"

"Kes sesini Luca. Hiç komik değil."

BELONGS TO MAGUS TEAM

"Komik! O kadar komik ki gülmekten altıma yapabilirim."

"İğrençsin," dedim ve sonra ona sırtımı döndüm. Ama bunu yapmamın tek sebebi kahkahasının bulaşıcı olmasıydı. Güldüğümü görmesini istemiyordum. Kolumun kenarıyla gözlerimi sildim ve içimde büyüyen küçük kahkaha tomurcuğunu bastırmaya çalıştım.

"Aman Tanrım, inanılmaz bir şey bu. Bay Parker yatakta iyi miydi peki Liv?"

"Yeter artık!" diye bağırdım ve suratını tokatlamak için arkamı döndüm. Fakat içimdeki tomurcuk koca bir kahkaha gülüne dönüşünce elimle ağzımı kapattım. Ne yazık ki bu da işe yaramamış, kahkahamı bastıramamıştım. İkimiz birlikte çimenlere yığılıp kahkahalarla yuvarlanmaya başladık.

Yorulunca yan yana sırtüstü uzandık. Masmavi gökyüzüne bakıp beyaz bulutları ve martıları izlerken bütün sıkıntılarımı unuttum.

Luca elimi tutup, "İnsanlar çok kaba," dedi. "Kendi hayatları o kadar sıkıcı ve sıradan ki böyle şeyleri abartıyorlar. Ellerine konuşacakları bir malzeme verdin."

"Anneli'nin babası da öyle diyor."

"Haklı. Bir hafta ya da bir ay sonra kendilerine başka bir kurban bulacaklar ve seni tamamen unutacaklar."

"Peki ya Bayan Parker'a ne olacak?"

"Kocasının bunu daha önce de yaptığını ama ondan ayrılmadığını söyledi. Daha önce de yapmışsa, bundan sonra da yapacak demektir. Bayan Parker her şeyin farkında ve bu onun tercihi. Onun yaptıklarının seninle ilgisi yok."

"Doğru!" dedim ve doğrulup güneşe karşı gözlerini kısan Luca'ya baktım. "Onun için endişelenip duruyordum ama haklısın. Teşekkürler. Bu hiç aklıma gelmemişti!"

BELONGS TO KINGS TEAM

Luca gururlanmıştı. "Ah önemli değil," dedi. "Bazılarımızın aklına gelir, bazılarımızın gelmez."

Ona gülümsedim. "Ukala."

"Ukala erkekler için ne derler bilirsin..."

"Kes şunu Luca Felicone."

"Ben herkesin söylediği şeyi söylüyorum yalnızca."

Başımı iki yana sallayıp ellerimle eteğimi düzelttim ve uçurum kenarına geçişi engelleyen bariyerlere doğru yürüdüm. Emily Campbell'ın yaptığını başkaları da yapmasın diye buraya bir uyarı tabelası asılmıştı. Güneş yüzüme vuruyordu. Buradan Portiston'a bakıp ne kadar küçük bir kasaba olduğunu gördüm. Dünya üzerinde küçücük, önemsiz bir kara parçasıydı, hepsi bu. Kimsenin önemsemediği bir yerdi. Emily Campbell'ın intihar etmeden önce aklından neler geçtiğini öğrenmek için eve gittiğimde kitabımı bulmayı aklımın bir köşesine not ettim.

Luca arkamdan yaklaşarak, "Burada olmak güzel, değil mi?" diye sordu.

Tehlikeyi hissetmiştim. Cinsellik konusunda bir ergenin vahşi içgüdülerine sahiptim. Benimle öpüşmek ve daha fazlasını yapmak istediğini biliyordum. Elini göğsümde hissetme düşüncesi hoşuma gitse de yaşadığım sorunlardan sonra bir de Luca Felicone'nin ellerinin tişörtümün altında gezinmesinin yanlış olduğunu, diğer yandan da herkesin beni bir fahişe gibi görmesinin hiç de önemli olmadığını düşünüyordum.

Ne olacağının farkında değilmişim gibi son anda ona doğru döndüm.

"Neden Nathalie'yle evleniyorsun?"

Luca duraksadı. "Ah, demek sana söyledi."

"Evet, tabii ki söyledi. Bunun olacağını biliyordum ama..."

BELONGS TO KINDLE TEAM

Luca iç geçirip yere baktı ve yalnızca kulaklarının ucunu ortada bırakan o kopkoyu kıvırcık saçlarının arkasına gizlenen yüzü gölgelendi. Ufak otlar ve ince dal parçaları saçına yapışmıştı. Bir çakıl taşını alıp ovuşturdu ve engelin üzerinden fırlattı. Çakıl taşı denize ulaşmamıştı ama altımızdaki kayalıklara çarpmıştı.

"Başka çarem yok," dedi. "Nişanlanmalıydık. Herkesin istediği buydu."

"Senin isteklerinin bir önemi yok mu?"

Luca omuz silkti.

"Sen ne istiyorsun Luca?"

"Ah, ben Londra'ya gitmek istiyorum. Kendi işimi kurmak ve bildiğim işi yapmak."

"Neden yapmıyorsun peki?"

Tekrar omuz silkti. "Yapamam. Burada bana ihtiyaçları var."

Ona baktım. Belli ki bu kasabada hapsolduğunun farkında değildi.

"Yani bu hayattan kurtulmanın bir yolu yok mu sence?"

"Sen bir yol biliyor musun?" diye sordu.

Başımı iki yana salladım. "Ama olmalı. Birden fazla hem de. Özellikle de senin için."

"Carlo ile Stefano gittiler. Annemle babamın burayı idare edecek birine ihtiyaçları var."

"O kişi olmak zorunda değilsin."

"Kim olabilir ki başka?"

"Marc, Fabio... Haydi ama Luca. İstemediğin halde hayatını burada geçireceksin diye bir kural yok."

BELONGS TO KINDLE TEAM

"Aile kurallardan daha beterdir." Her iki elinin parmaklarıyla başını şiddetlice kaşıdı. Çocukluktan kalma bir gerginlik belirtisiydi bu.

"Sana istemediğin bir şeyi yaptıramazlar."

Luca yol üzerindeki ağaçtan sarkan bir söğüt çiçeğini yakalayıp koparmaya çalıştı.

"Son birkaç yıldır herkes Nathalie'yle evleneceğimizi ve işin başına geçeceğimizi konuşuyor. Yalnız annemle babam değil, herkes. Herkesin beklentisi bu yönde."

Omuz silktim.

"Benimki gibi bir ailenin üyesi olmak ne demek bilmiyorsun Liv. Herkesten görevini yerine getirmesi, aile için en iyisi neyse onu yapması beklenir."

"Ama sen bir mahkûm değilsin. Gerçekten istiyorsan Londra'ya gidebilirsin."

"Hayır," dedi Luca. "Nathalie Londra'ya gitmek istemez. Burayı seviyor. Marinella'dan hiç ayrılmak istemediğini söyleyip duruyor. Kendini mutlu hissettiği tek yer burasıymış."

Nathalie'nin mutlu olmak için kendine komik ve basit bir yol bulduğunu düşündüm ama hiçbir şey söylemedim. Belki de ben ortalıkta yokken gerçekten de mutluydu. Belki de gerçekten onların bir parçasıydı. Bir süre sessiz kaldık. Ayakkabımın ucuyla bir çakıl taşını kımıldattım.

"Ben seninle Londra'ya gelirdim," dedim. "Nişanlı olmasaydın."

Bir anlık bir sessizlik oldu. Sonra Luca, "Evet ama senin gibi evlilikleri bozan bir fahişeyle kim Londra'ya gitmek ister ki?" diye sordu.

Avazım çıktığı kadar, "Bu söylediğinden pişman olacaksın Luca Felicone!" diye bağırdım. Yerde yuvarlanıp birbirimize sataştık

BELONGS TO KINGS TEAM

ve kimsenin önemsemediği küçük kasabamıza kadar birbirimizi kovalayarak inip tepenin en aşağısında güçlükle vedalaştık.

Sanırım neler olacağını daha o zamandan biliyordum. İkimiz de biliyorduk.

BELONGS TO MAGUS TEAM

otuz yedi

Ertesi sabah kahvaltı, gün ışığında büyüleyici bir yeşile bürünen vadiye bakan, küçük ek binada verildi. Yaza özgü sarılıktaki gün ışığı cam tavandan, ilk kahvaltıların artıklarıyla dolmuş üç küçük masaya vuruyordu.

Üçüncü masaya oturmuştuk. Küçük bardaktaki portakal suyunu bir dikişte içtim. Sevgi dolu Marc kendisininkini de bana verdi.

"Bir daha içki içmeyeceğim," dedim.

"Guinness'i denemelisin. Beni hiç etkilemiyor."

"Akşamdan kalma, kendini beğenmişin tekiyle kahvaltı etmek istemez bilesin," diye onu uyardım.

Nazik, yuvarlak yüzlü genç ve sarışın bir kadın gelip bize günaydın dedi.

"Size ne getirmemi istersiniz?" diye sordu.

"Ben büyük kahvaltı tabağı istiyorum," dedi Marc. "Liv için de parasetamollü tost."

Bir kahkaha atıp, "Ben çay istiyorum yalnızca," dedim.

"Dün gece barda mıydınız? Cuma akşamları çok güzel oluyor, değil mi?"

"Liv *Riverdance*'le pek çok övgü aldı," dedi Marc. "Esşiz ve unutulmaz bir danstı. Müdavimler onu çok arayacak."

Kadın güldü ve kahvaltılarımızı getirmeye gitti. Ben homurdanarak başımı ellerimin arasına aldım. Parmaklarım sabun ve seks kokuyordu.

"Saat kaçta Limerick'te olman gerekiyor?"

"Dörtte buluşacağız. Sanırım öğle yemeğinden sonra buradan ayrılmam gerekecek. Birkaç saatimiz var, istersen yürüyüş yapabiliriz."

"Olur."

"Burada tek başına kalman sorun olmayacak, değil mi?"

"Tabii ki olmayacak."

"Seni bırakmak istemiyorum."

Önemli değil, der gibi omuz silktim. Marc çiçek desenli keten masa örtüsünün üzerinden uzanıp elimi sıktı.

"İçimi kemiren o güve yine ortaya çıkmıştı ama onu görmezden geldim. Genç kadın çay, süt ve şekerle dolu bir tepsiyle döndüğünde kahvaltımıza başladık. Her şey yolundaydı.

otuz sekiz

Lynnette'e babamızın hayatta olabileceğini nasıl söyleyeceğimi bilmiyordum. Bir insan böyle bir yalanı nasıl söylerdi? Hele ki Tanrı korkusu olan, dedikodudan kaçan, melekler kadar masum annem... Yaptığından pişmanlık duymaması ise daha da tuhaftı. En doğru şeyi yaptığına, tek mağdurun kendisi olduğuna, bütün iyi annelerin aynı şeyi yapacağına inanıyordu hâlâ.

İleride onun durumunu daha iyi anlayacaktım ama on sekiz yaşındayken ona çok kızmış, çok üzülmüştüm. Bu süre zarfında başına gerçekten bir şey gelmemişse yaşayan, nefes alıp veren bir babam vardı ve içgüdülerim onu bulmamı söylüyordu. Sonra da bizimle irtibata geçmek isteseydi bizi arayıp bulabilirdi, diye düşünmeye başladım. Bizi bulmak o kadar da zor olmasa gerekti. Annemin akrabalarından tanıdığı kişiler olmalıydı ve onlar babama nerede olduğumuzu söyleyebilirdi. Peki ya geldiyse ve annem onu kovduysa, diye düşünmeye başladım. Ya ona da hepimizin öldüğü söylenmiş olabilirdi. Kafamda çok fazla soru vardı ve annem benimle konuşmadığı için yanıtları bulmam çok zordu.

Okula gidemediğim ve Portiston'da da iş bulamadığım için (olsa bile kimse bana iş vermek istemiyordu) çok fazla boş vaktim vardı. Anneli notlarını yükseltmeye çalışıyordu ve beni hiç geri çevirmese de onu sıkıntılarımla boğmak istemiyordum.

Gözlerimi mütevazı bir tavırla yere dikip tövbekârlara özgü bir duruşla yollarda hayalet gibi geziyordum ama bunu ancak annem ile Bay Hensley evde televizyon izlerken ya da toplantıları olduklarında gerçekleştirebiliyordum. Ev gittikçe neşesini kaybediyor, iç karartıcı bir yere dönüşüyordu. Çok sessizdi. Hiçbir şey olmuyordu. Hiçbir şey değişmiyordu. Pazartesi günleri et, salı günleri kıyma, çarşambaları etli börek, perşembe günleri sosis, cuma günleri balık, cumartesileri peynirli sandviç, pazarları da yine et yiyorduk. Bay Hensley'nin parlak kıyafetlerini, iğrenç tavırlarını, dudaklarını büken annemi, hiç havası olmayan kendi kestiği saçlarını, makyajdan ve neşeden yoksun yaşlanan yüzünü görüyordum. Her türlü eğlenceden kendilerini mahrum bırakıyorlardı; "Bisküvi ister misin?" "İsterim ama yemesem daha iyi." "Haberlerden sonra hoşuna gidebilecek bir program var." "Saate baksana, ona geliyor. Gitmeliyim," gibi... Bu da yetmiyormuş gibi kimin daha mütevazı, özverili ve alçakgönüllü olduğu konusunda yarışırlardı. Oburluk olarak nitelendirileceğinden kimse tabaktaki son patatesi yemezdi. Bu yüzden de en lezzetli lokmalar çöpe giderdi. Yıkanması gereken bulaşıklar olduğu için günbatımı kaçırılırdı ve sofrayı kimin daha önce kaldıracağını görmek için her öğün telaş içinde yenirdi. Savurganlık olarak nitelendirilecek her şeyden kendilerini men etmişlerdi. Kastettiğim şey tatillerdeki savurganlık değil çikolata ya da el kremi satın almamak gibi daha basit şeylerdi. Parasını bu tür önemsiz şeylere harcayanlar da küçümsenirdi. Evimizde güzel olan ya da işe yaramaz olan hiçbir şey yoktu. Ben hariç sanırım.

Fakat bir süre sonra hayatımı yeniden düzene sokmaya başladım. Watersford'daki Wasbrook Alışveriş Merkezi'nde bir işe başvurmuş ve kabul edilmiştim. İşimi daha en başından sevmiştim. Pazartesiden cumartesiye Portiston'dan giden tek yoldan beni şehre götüren, sabahın erken saatindeki otobüse

biniyordum. Koca Wasbrook binasının arka tarafına gidip kamyonların beklediği dağıtım sahasındaki çalışan girişini kullanmak hoşuma gidiyordu. Her defasında bana şeker veren Garth adlı Sih inancında olduğu belli olan güvenlik görevlisine günaydın demek de hoşuma gidiyordu. Şekerler yüzünden bir süre sonra işim ile azı dişlerimin birbirine yapışması arasında bir bağ kurmaya başlamıştım. Kendime ait bir dolabımın olduğu, kadın elemanların dedikodu yapıp güldüğü ve bir şeyler paylaştığı vestiyer kısmını seviyordum. Parfüm sürmüş kuşlar sürüsünün bir parçası gibiydim. İş arkadaşlarım beni kanatlarının altına almışlardı. Başımın derde girmemesi için saçımı nasıl toplamam gerektiğini göstermiş, parlak renkli ojelerimden vazgeçip daha sade ve soluk bir şeyler sürmemi, ayaklarımın ağrımaması için de bir çift babet edinmemi tavsiye etmişlerdi. Beni tanımasalar da benden hoşlandıklarını görebiliyordum. Öğle arasında kafeteryada peynirli-turşulu sandviç yerken kadınlar erkeklerle dalga geçip seks, doğum kontrol hapları ve buna benzer konularda hiç çekinmeden, üstelik bilgili bir tavırla konuşuyorlardı. Dahası sürekli küfür ediyorlardı. Annem ile Bay Hensley'nin "kaba" diye tabir edecekleri tiplerdi ama alçakgönüllü, vefalı ve hoşgörülülerdi. İşyerinde mavi eteğim, hırkam ve beyaz bluzumla yeni arkadaşlarımın arasında mutluydum. Beni asıl korkutan eve gitmekti.

Asistan olarak Wasbrook'ta bir bölümden diğerine geçiyordum. Kusursuz ten reklerine sahip kızların çalıştığı kozmetik bölümlerine ya da uzmanlık gerektiren herhangi bir yere gitmiyordum ama her şeyi biraz biraz öğrenmeye başlamıştım. Kısa süre içinde mikserlerin nasıl çalıştığını gösterebilir, eşit kalitedeki bebek arabalarının artı ve eksilerini anne baba olacaklara açıklayabilir düzeye erişmiştim. Hangi kurdelenin hangi kumaşla, hangi şapkanın hangi eldivenle uyduğunu biliyordum. Hiçbir soru beni korkutmuyordu. Yanıtı bilmiyorsam tek yapacağım şey sormaktı.

BELONGS TO KINGS TEAM

Elimden geldiğince fazla para biriktiriyordum ama annem haklı olarak maaşımdan kesinti yapıyordu. Ayrıca yol parası vardı ve ben de bazı akşamlar arkadaşlarımla White Hart'ta bir şeyler içmek istiyordum. Watersford'da ev tutmama yetecek kadar para biriktirmem asırlar sürecekti ve bu düşünce beni depresyona sokuyordu. Barın sahibi haftada birkaç akşam yanında çalışmak isteyip istemediğimi sorduğunda memnuniyetle kabul ettim. Böylece hem evden uzaklaşacak hem de eğlenceli bir iş yapacaktım. Bar sahibi ile karısı neşeli, dost canlısı insanlardı. Bana iyi para veriyorlardı ve içecek sipariş ederken bir tane de kendime almamı söyleyen müşteriler arasında popülerdim. Onlara teşekkür edip verdikleri parayı evdeki kumbarama eklemek için kasanın altındaki boş bira bardağına koyuyordum.

Barda erkek hayranlarımı kendimden uzak tutmaya çalıştım. Gerçekten babam olabilir düşüncesiyle özellikle babam yaşındaki adamlarla flört etmemeye özen gösteriyordum. Bu güzel bir oyundu. Mesela babam olmasını ya da olmamasını ümit ettiğim adamlar vardı. Ayrıca Lynnette'i özlüyor, sırrımı onunla paylaşacağım günü iple çekiyordum.

Hayatım yoluna girmeye başlamıştı ve her geçen gün biraz daha bağımsızlığımı kazanıyordum. Portiston'dan Watersford'a taşınacağım güne her an biraz daha yaklaşıyordum. Sonra ekim ayında bir gün gelinlik bölümüne bakarken Angela, Nathalie'yle birlikte geldi.

Gelinlik bakıyorlardı. Hemen teşhirdeki ürünlere gidip eteklerine dokunmuş, payet kısmını düzeltmişlerdi. Nathalie ilk kez bu kadar heyecanlı görünüyordu; Angela'yla birlikte hayranlıkla elbiselere bakarken gözlerinin içi gülüyordu. Beni fark etmemişlerdi.

Jean adında iyi kalpli bir kadınla birlikte çalışıyordum.

BELONGS TO MACOS TEAM

"Ne oldu Olivia? Suratın kireç gibi oldu," dedi.

Alt dudağımı ısırdım ve Nathalie ile Angela'yı işaret ettim.

"Şu ikisi. Onlarla ilgilenmek istemiyorum."

Jean kolumu sıktı. "Merak etme tatlım, ben onlarla ilgilenirim. Sen git nedime bölümüyle ilgilen."

Ona minnettardım. Nedimelerin tarafına geçtim ve beş altı metre ötedeki gelinlikler bölümünde konuşulanları duymamak için taçları ve yapay buketleri düzenlemeye başladım. Yine de Angela'nın sesi ve söylediği sözler, elbiselerin ışıltılı materyalleri gibi kesik kesik kulağıma geliyordu. Prenses, güzel, aplike, jüpon, taç, hayaller, hayatının en mutlu günü gibi kelimeleri duymuştum.

Wasbrook'un bu bölümüne gelen müstakbel gelinlerin hepsi farklı gelinlikler, ayakkabılar, duvaklar ve mücevherler deneyerek burada saatler geçirirdi ve Nathalie de istisna değildi. Evrak işleriyle uğraşıp iğne kutularını ve ipek çiçekleri düzenleyerek onlardan gizleniyordum. Bir süre sonra hamileliğinin son döneminde çaresiz bir kadın ile kendi anneme çok benzediği için kendimi evde hissettiğim annesi dikkatimi dağıttı.

Hamile kadın küçük yaldızlı oturakların olduğu parlak ve ışıklı lüks kabinlerden birine girerken Nathalie diğerinden çıktı. Etek kısmı kabarık, derin ve kalp şeklinde boyun kısmı ve kolları fırfırlı-dantelli demode gelinliğin içinde bana biraz erkeksi görünmüştü. Omuzlarının yuvarlak, göğüslerininse çok küçük olması büyük şanssızlıktı. Gelinlik ona hiç yakışmamıştı ama Angela da Jean de onu görünce ellerini göğüslerine götürüp iç geçirdiler. Angela çantasından çıkardığı mendiliyle burnunu sildi. Nathalie ipek çiçeklerle süslü, yerden tavana kadar uzanan boy aynasının karşısında beceriksizce döndü ve aynadan benim yansımamı görür görmez durdu. Artık konuşmaktan başka çarem kalmamıştı.

BELONGS TO KINGS TEAM

Bir yetişkin gibi, ikimiz eşit şartlardaymışız gibi, geçmişte benimle küçümseyici bir tavırda konuşmasını hiç takmıyormuşum gibi, Luca Felicone'yle evlenmek üzere olması umurumda değilmiş gibi, "Çok güzel görünüyorsun Nathalie," dedim.

Nathalie nazikçe, "Teşekkürler," dedi ama tebessümü anında kaybolup gözlerindeki ışıltı da söndü. "Burada mı çalışıyorsun?"

Başımı salladım. "İşimi seviyorum."

"Yöneticilik eğitimi falan mı alıyorsun?"

"Hayır, asistanım yalnızca."

"Ah, anlıyorum."

"Herkes hak ettiği yerde," dedi Angela. "Sonunda kendine çekidüzen verdiğine sevindim Olivia. Ah, zavallı annen..."

Hamile kadının annesinin kulakları da dikilmişti. Pronuptia kataloğunu inceliyormuş gibi yapıyordu.

Şimdi Portiston'dan uzakta, kendime ait bir alanda olduğum için Angela'nın ses tonu sinirimi fazla bozamamıştı. Jean destek verircesine gelip yanımda durdu. Lancôme parfümü yatıştırıcı etkisiyle burnuma dolmuştu.

Jean, Angela'ya, "Hepiniz düğüne hazır mısınız?" diye sordu. "Annelerin hazırlıkları hiç bitmez de..."

"Affedersiniz anlayamadım."

"Gelinin annesinin hazırlıkları diyorum."

Angela ve Nathalie mahçup bir ifadeyle bakıştılar ama Jean'in hatasını düzeltmediler.

"Çok özel olmasını istiyoruz," dedi Angela. "Nathalie ve Luca için elbette. İkisiyle de gurur duyuyoruz."

Angela en güzel tebessümüyle Nathalie'ye baktı. Nathalie'nin çıplak göğsü, omuzları ve boynu kıpkırmızı olmuştu.

BELONGS TO KINGS TEAM

"Ahhh," dedi Jean ve Nathalie'nin eteğindeki hayali bir buruşukluğu düzeltti. "Ne hoşsunuz."

"Luca da düğünü iple çekiyor mu?" diye sordum.

Nathalie gözlerini ayaklarına indirdi. Angela telaşlandı.

"Elbette. Ah, ilgisiz davranıyor ama içten içe o da bizim kadar heyecanlanıyor, değil mi Nathalie?"

"Düğünlerin yalnızca kadınlara hitap ettiğine inanıyor," dedi Nathalie.

"Hepsi öyledir," dedi Jean. "Kocam hazırlıklara hiç yardım etmedi ama onu düğün günü görecektiniz. Hayatının en unutulmaz günüydü. Otuz yıldır evliyiz."

Nathalie'ye gülümsedim. "Luca ile senin evliliğin de o kadar sürer umarım."

Nathalie ağzını açtı ama bir şey söylemesine fırsat kalmadan hamile gelin adayı kabinden çıktı. Nathalie pandomim sanatçısı gibi görünürken hamile kadın kâbustan uyanmış gibi görünüyordu. Bu zavallı kıza omuzlarından düşen ve belini sıkan beyaz bir elbise giydirmek şöyle dursun, hamileliğinin bu evresinde evlendirmek bile sadistçe bir davranıştı.

Annesi suratını astı. "Böyle olacağını düşünmemiştim," dedi. "Birkaç beden büyüğünü denemelisin."

Kızı tekrar kabine döndü. Nathalie ile Angela'nın kendini beğenmiş, alaycı bakışlarını gördüm. Onlardan gerçekten de çok sıkılmıştım.

"İkinizi de gördüğüme çok sevindim. Lütfen Luca ve Marc'a sevgilerimi iletin," dedim ve hamile kadının bozguna uğramış yüzlü annesine dönüp bebeğin doğmasını beklerlerse çok daha güzel bir düğün yapabileceklerine onu inandırmaya çalıştım. Belki Luca'yı düşünmekten vazgeçerdim böylece. Ama işe yaramadı.

BELONGS TO MAGUS TEAM

otuz dokuz

Marc, Limerick'e arkadaşlarıyla buluşmaya gittiğinde ben de tek başıma yürüyüşe çıkmaya karar vermiştim. Ama sonunda fitilli yeşil örtünün üzerinde kendi tarafıma uzanıp yaprakların duvara düşen gölgesiyle dans eden güneş ışığını izleyerek uykuya daldım.

Kâbus gördüm ve terleyip üşüyerek kafam karışmış halde uyandım. Nerede olduğumu anlamam biraz zamanımı aldı. Güneş batmış, hava kararmıştı. Duş aldım. Havlulara sarınıp yüzümü nemlendirdim ve pencerenin önünde durup bir süre ışıkların tıpkı dün geceki gibi titreştiği vadiyi izledim. Sonra yatağa yerleşip hasta gibi yastıklara gömüldüm ve Marc'ın benim için bıraktığı şarap şişesini açtım. Porselen çay fincanından şarabımı içerken televizyonda bir Cary Grant filmi izledim.

Tek başıma, evden kilometrelerce uzakta yattığım yerde, içinde bulunduğum durum tüm netliğiyle gözlerimin önüne serildi. Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

Ne kadar acı verirse versin, ne kadar yalnız olursam olayım, birbirimizi ne kadar önemsersek önemseyelim yapabileceğim tek bir şey vardı.

Marc'la ilişkime bir son vermeliydim.

BELONGS TO MACOS TEAM

kırk

Luca ile Nathalie Noel arifesinde evlenecekti. Düğüne davet edilmemiştim ama annem kilisedeki çiçekleri düzenliyordu. Annem, Angela'yla nedimelerin elbiselerinin rengi gibi konuları görüşmeye gitmiş, düğün için bu kadar para harcanmasına ve her şeyin abartılmasına şaşırarak dönmüştü. Her şeyi en ufak detayına kadar organize eden Angela'ya aslında bir yandan da hayran kalmıştı.

"Nedimelerin taçlarını görmelisin Olivia. İpek çiçekler, gümüş ve mor kurdelelerle örülüp yerlere kadar uzanan küçük Roma taçlarını andırıyorlar. Kim bilir kaç para tutmuştur! Korkunç bir savurganlık."

"Luca'yı gördün mü?" diye sordum. Kollarımı dirseklerime kadar katlamıştım ve soğuk musluk suyu yüzünden buz kesen ellerimle patates soyuyordum. Ocağın üzerindeki tava çoktan ısınıp mutfak camını buğulandırdığı için ıslak turuncu ve kahverengi yaprakların düştüğünü görmüyordum.

Mutfaktaki sandalyeye oturup ayağını ovan annem, "İçlerinden birini gördüm ama o çocukları birbirinden ayırt edemiyorum," dedi. "Sosisleri dışarı çıkardın mı?"

Günlerden perşembe olmalıydı.

BELONGS TO KINGS TEAM

Başımı salladım. Sosisler kesilmiş, tavaya gitmeye hazır halde bekliyordu.

"Nathalie çok tatlı bir kız," dedi annem. "Bana Lynnette'i anımsatıyor."

"Kusura bakma ama o Lynnette'in tırnağı olamaz!" dedim.

"Şey, Lynnette'in fiziği daha düzgün," diye kabul etti annem. "Ama Nathalie çok fedakâr ve hâlâ da başkalarını kendinden fazla düşünüyor. Angela'ya çok yardımı dokundu. Çok çalışkan ve güvenilir. Angela o olmasa çok sıkıntı çekeceklerini söylüyor."

Somurtup patates soymaya devam ettim.

"Angela, Nathalie'yi hiç sahip olamadığı kızı gibi gördüğünü söylüyor. Luca'yla mükemmel bir çift oluşturuyorlar."

"Ne güzel," dedim. Suyu akıtıp solgun patatesleri ellerimle sudan çıkardım. Cansız, küçük hayvanlara benziyorlardı.

"Angela bundan daha iyisinin olamayacağını söylüyor. Nathalie ile Luca işi devralıp üst katta yaşayacaklarmış. O ve kocası da böylece biraz kafa dinleyebilecekmiş. Watersford'a taşınırlarmış belki."

"Çok hoş." Şimdi patatesileri doğrayıp fokurdayan suya atıyordum.

"Suya tuz attın mı?"

"Evet."

"Emin misin?"

"Evet."

"Çünkü birazdan Colin gelecek ve onun patatesleri nasıl sevdiğini biliyorsun."

Parmaklarımı musluğun altına tuttum ve kabukları lavabodan topladım.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Babam patatesleri nasıl severdi anne?"

Annem beni duymazdan geldi.

"Gördüğüm en güzel düğün olacak. Biraz fazla gösterişli ama yine de haklarını yiyemem. Angela törenden sonra şampanya içmek için beni Marinella'ya da davet etti. Her yer gümüş, mor ve yeşil renklerle süslenecek. Dışarıda ışıklandırılmış koca bir Noel ağacı olacak, tırabzanlar çiçeklerle süslenecek ve bir de İtalyan bir şarkıcı gelecek. Korkunç bir savurganlık."

"Vay canına," dedim. Tavanın altını yakıp yağı erittim ve yavaş yavaş sohbet başka konulara döndü. Yemeğe oturduğumuzda Bay ve Bayan Hensley mutlulukla pazar okulu öğretmenini eleştirmeye başlamış, bense "keşke" ve "ya şöyle olursa" diye başlayan düşüncelerimle baş başa kalmıştım.

Ekim ayının sonlarıydı ve Anneli hafta sonunu geçirmek için üniversiteden eve gelmişti. Eskisinden daha pejmürde ve dağınık haldeydi. Yeni yaşamı ve arkadaşlarıyla ilgili dünya kadar anlatacakları vardı ama yüz ifadesinden beni gördüğüne sevindiğini anlamıştım. Bütün günü onun odasında geçirdik. Öğrenci yurdunu, yeni yeni insanlarla tanışmanın nasıl bir şey olduğunu, oda arkadaşının çok çok ünlü bir film yıldızının kızı olduğunu, aslında ne kadar korktuğunu ve benim de yanında olmamı ne kadar istediğini anlatıp durdu. Ben de onun yanında olmayı isterdim. En yakın arkadaşımı ne kadar özlediğimi unutmuştum. Anneli, Portiston'dan kaçmayı ne kadar istediğimi biliyordu.

Anneli'nin geldiği ilk gece kumsalda yürüyüşe çıktık ama yağmur başlayınca Black Swan'e gidip birkaç bira içtik ve ona Luca ile Nathalie'nin düğününden bahsettim. Anneli gözlerini devirip, "O evlilik asla yürümez," dedi.

Ona sebebini sorduğumda annesinin Marinella'nın çamaşırlarını yıkayan kadınla arkadaş olduğunu söyledi. Kadının dediğine göre Luca nişanlandığından beri hapse girmiş bir adam gibi ortalıkta geziniyormuş.

"Annem kaderle mücadele etmemek gerektiğini söyler hep," dedi Anneli. "Bilimsel bir ifade olmayabilir ama ne demek istediğini anlıyorum."

"Ne demek istiyor?" diye sorup sigara dumanını, büzüştürdüğüm dudaklarımın arasından dışarı verdim. Anneli'nin benimsediği, benim de ondan gördüğüm yapmacık bir taktikti bu.

"En dolambaçsız yolu seçmelisin saçmalığı."

Boş bir ifadeyle ona baktım.

"Ah, biliyorsun işte Liv. Doğru olduğunu düşünmüyorsan yapma."

"Yani Luca, Nathalie'yle evlenmemeli mi?"

"Tabii ki evlenmemeli. Anlaşmalı bir evlilik olduğu ortada. Bu çağda ve bu yaşta böyle bir şey çok saçma."

"Hımm," dedim. "Ama Nathalie gelinliğini seçerken ben de oradaydım ve evleneceği için çok mutlu görünüyordu."

Anneli sigarasını ahşap masanın üzerindeki Courage marka biranın reklamının olduğu kültablasında söndürdü.

"Nathalie hiçbir şeyin farkında değil ki. Sonsuza dek mutlu olacağına inanıyor çünkü Angela onu buna inandırdı. Aslında Nathalie'ye acıyorum. Sonunda canı yanan o olacak."

"Yazık," dedim.

"Ondan hoşlanmadığını biliyorum Liv ama gerçekten iyi biri aslında. Senden biraz korkuyor sadece."

BELONGS TO MAGUS TEAM

Bu söz üzerine öksürmeye başladım. Öksürünce ağzımdaki bira fışkırdı ve Black Swan'in yaşça bizden büyük çalışanlarının öfkeli bakışlarına maruz kaldım.

"Benden korkuyor mu? Neden benden korksun ki? Nathalie bana hep tepeden bakar."

Anneli başını iki yana sallayıp birasını bitirdi.

"Yapabileceklerinden korkuyor aslında."

"Neden? Ben ona nasıl zarar verebilirim ki?"

Anneli omuz silkti. "Bilmem."

Konuyu değiştirdik. Eski okul arkadaşlarımızdan birkaçı geldi ve onlarla sohbet ettik ama biramızı içip kahkahalar atarken zihnimin köşesinde filizlenen düşüncenin de farkındaydım. Uzun zaman önce uyuttuğum hayalim şimdi gözlerini ovuşturup esniyor, tekrar can buluyordu.

Ertesi akşam Watersford'daki Romeo and Juliet gece kulübüne gittik. Luca'nın da orada olacağını nereden bilebilirdim ki?

kırk bir

Marc vicdan azabı çekiyordu.

"Çok özür dilerim tatlım, gerçekten çok üzgünüm." Kahvaltı masasının altından elimi dizlerinin arasında tutuyordu. Pazar sabahı birkaç saatliğine Moher Yamacı'nı görüp normal hayatımıza geri dönecektik. Yorgundum ve Luca'yı özlüyordum. Elimi kurtarıp çayıma şeker attım. Dışarıda yağmur çiseliyordu.

"Kaçamadım. Tahmin ettiğim kadar sarhoş olmadılar. Steve kimsenin gruptan ayrılmadığını garantilemek için kafaları sayıp durdu. Kaçamadım."

"Her neyse," dedim. Gerçekten de umurumda değildi.

"Ah, lütfen böyle yapma."

"Hayır, ben... gerçekten sorun etmiyorum."

"Tek istediğim burada, yanında olmaktı."

"Sorun değil Marc. Gerçekten değil."

"Bir sorun mu var? Bir şey mi oldu?"

"Hayır."

"Her şey yolunda mı?" İş yükü, bebek ve diğer her şey yüzünden gözlerinin altı kararan genç pansiyon sahibi bize tostlarımızı getirmişti.

BELONGS TO MAGS TEAM

"Her şey çok güzel, teşekkürler," dedim.

"Bu sabah için bir planınız var mı?"

"Moher Yamacı'na gideceğiz."

"Oraya bayılacaksınız. Çok güzeldir. Bir hayli de turist vardır."

Marc, "Biz alışkınız," dedi.

"Daha fazla kalamadığınıza üzüldüm. Tekrar gelmelisiniz."

Marc gülümsedi. "Ah geleceğiz, tabii ki geleceğiz, değil mi tatlım?"

Hafifçe gülümsedim. "Belki."

O sabah yorgun uyandım. Eski uyuşukluğum geri gelmişti. Marc pansiyonun ücretini öderken ben de tekrar geniş, alçak yatakta örtülerin altına girip uykuya dalmıştım. Marc döndüğünde seviştik. Elleri soğuk, nefesi sıcak ve kesik kesikti. Uzandığım yerde onu öylece izleyip işinin bitmesini beklemiştim. İnleyip iç geçirdi ve yüzümü öpücüklere boğdu ama çok harika olduğunu söylediğinde ona inanmadım. Ben hiçbir şey hissetmemiştim. Ne rahatlamış ne kederimden kurtulmuştum. Yalnızlık hissim de hafiflememişti. Kendi tarafıma dönüp duvarı izlerken Marc odayı toparlayıp hastaymışım gibi yataktan kalkmama ve kiraladığımız arabaya binmeme yardım etti. Haritaya bakmam gerekiyordu ama uğraşmadım. Onun yerine çiseleyen yağmuru, kayalıkları, bozkırı, tarihi anıtları, elektronik kapıları ve süslemeleriyle minyatür çiftlikleri andıran modern bungalovları izledim. Luca'yı özlüyordum. Her nefesimde, her kalp atışımda ve her göz kırpışımda Luca'yı özlüyordum. Marc radyoyu açtı. Önünden geçtiğimiz bütün kiliseler, park halindeki arabalar ve zengin ailelerin cipleriyle çevrelenmiş olsa da radyoda pazar günleri İrlanda'da kiliseye gidenlerin sayısının neden her geçen gün azaldığına dair bir tartışma vardı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marc arabayı çok dikkatli sürüyordu. Bu da beni sinirlendirdi. Luca'nın atılganlığını, virajları hızla ve aniden alma alışkanlığını, arabayı sarsmasını, sigara yakmak, haritaya bakmak ya da arka cebinden cep telefonunu almak için elini direksiyondan çekip dirseğiyle idare etmesini özlüyordum. Luca'nın sevdiği bir şarkı çaldığında radyonun sesini açıp başıyla eşlik etmesini anımsadım. *Rock* parçası çalıyorsa başı yukarı aşağı inip kalkar, saçları yüzüne düşerdi. O güzel gözlerinde vahşi bir tebessüm olurdu.

Marc, "Neye gülüyorsun?" diye sordu.

"Hiçbir şeye."

"Luca'yı mı düşünüyorsun?"

"Evet."

Marc içtenlikle elini bacağıma koydu ve ben de biraz rahatlayıp sessizce, gürültü çıkarmadan ağladım. Şimdi kendimi biraz daha iyi hissediyordum.

Moher Yamacı'na, İrlanda'nın en batısındaki arazinin bir kısmını çevreleyen yemyeşil yollardan ulaşılıyordu. Yol kenarında insanlar Kelt dilinde CD'ler, örgü kazak ve şapkalar, gri levhalar üzerine boyanmış küçük sanat çalışmaları ve her tür takı satıyorlardı.

Yağmur dinmiş, güneş yüzünü göstermişti. Rüzgâr da esiyordu. Dar yolda el ele yürüyüp Atlantik rüzgârının tüm çaresizliğimi süpürdüğü manzaralı noktaya vardığımızda derin bir nefes çektim ve saçlarımı gözümden atıp Portiston'ın minyatür halinden çok farklı görünen dik ve ürkütücü yamacı izledim.

Yamaçtan yatay olarak çıkıntı yapan kısma doğru tırmandık. Deniz çok aşağıdaydı. Düşmemek için yamacın bir yanında yeşeren çimenlere avucumu dayadım. Uçurumun kenarına bir metre yaklaşamıyordum; düşüncesi bile başımı döndürüyordu. Bütün

BELONGS TO MAGUS TEAM

genç adamlar gibi Marc kenara doğru ilerleyebiliyordu. Benim durduğum yerde endişeyle bekleyen kadınlara karşı kenara kadar ilerleyip bacaklarını sarkıtan erkeklerin bir tür üstünlük taslamasıydı bu belki de. Küçücük bir dokunuş, hafif bir denge kaybıyla düşebilirlerdi.

Denizin tepesindeki güneş ışığı gözümü yakıyordu. Marc ışığın altında bir siluet gibi görünüyordu. Otuz kırk siluetten bir tanesiydi ama hangisinin Marc olduğundan emin değildim. O yüzden dönüp tekrar çimenlik yola çıktım.

Tam o anda Marinella'nın temizlikçisi Bayan McGuire'la karşı karşıya kaldım.

Yolun başında duruyordu. Aramızda iki metre bile yoktu. Upuzun bir palto ve koyun derisi çizme giymiş, başına bir şal sarmıştı. Kollarını yanında duran genç kadına sarmıştı. Kafası karışmış görünüyordu. Beni bir yerden tanımış ama nereden olduğunu bir türlü çıkartamıyormuş gibi bakıyordu. Çabucak döndüm ama yeterince hızlı olamamıştım çünkü Marc hemen arkamdan gelmiş, bir elini belime dolayıp başını saçlarıma yaslamıştı.

Konuşmadan dönüp Marc'tan ve Bayan McGuire'dan uzaklaştım.

Sırtımı onlara dönüp geldiğim yöne gittim ve elimden geldiğince hızlı bir şekilde güneye yöneldim. Beş yüz metre kadar sonra durup oturdum ve çenemi dizlerime yaslayıp denizi izlerken Marc'ı bekledim. Hemen geldi.

"Beni tanıdı mı?"

"Sanmam," dedi Marc. "Ama birlikte olduğumuz çok belliydi. Lanet olsun."

Bir çakıl taşını alıp kayalıktan aşağı fırlattı. Uzun zaman önce Luca'nın da benzer bir hareket yaptığını belli belirsizce anımsadım.

"Ne yapabiliriz?"

BELONGS TO MAGUS TEAM

"Hiçbir şey. Hiçbir şey yapmayacağız." Cebinden sigarasını çıkardı. "İster misin?"

Başımı iki yana salladım. Marc yanıma oturdu ve kibrit sigarasını yakacak kadar yanık kalsın diye ellerimi onun ellerinin etrafında tuttum. Derin bir nefes çekip gözlerini ufka dikti.

"Şuradan denize atlarsak Amerika'ya kadar yüzmemiz gerekir. Belki de yapmamız gereken budur."

Gülümseyip çimlere tutundum.

"Gördüğünü mutlaka söyleyecektir Marc. Nathalie'ye olmasa da annene söyler."

"Biliyorum."

Marc dumanı rüzgâra doğru üfledi. Eğilip beni öptü. "Batı İrlanda'nın ürkütücü yamaçlarında..." dedi.

"Dalga geçme. Endişelenmiyor musun?"

"Tabii ki çok korkuyorum. Ama daha kötüsü de olabilirdi. Bayan McGuire seni tanımıyor. Steve'in arkadaşlarından biri olduğunu söylerim. Öylesine dolaşıyorduk derim. Bu işten sıyrılmanın bir yolunu bulurum."

"Ah, tamam."

"Doğruyu söyleyemem ya?"

"Bu bir işaret," dedim. "Bu işe bir son vermemiz gerektiğinin işareti. Kimsenin canı yanmadan..."

"Bu bir işaret filan değil," dedi Marc. "Hiçbir anlamı da yok. Paranoyak olma."

Ama biliyordum. Bayan McGuire'ın bir şekilde bizi mahvedeceğini biliyordum.

BELONGS TO KINGS TEAM

kırk iki

Romeo and Juliet içmek, dans etmek ve Watersford'a gitmek demekti. Burası bir zamanlar boks ringiymiş ve ondan önce de büyük ihtimalle dans salonu, bingo salonu ya da onun gibi bir şeydi. Kulüp, yüzlerce sarhoş gencin bağırıp çağırmasından, tartışmasından, sabahın erken saatlerine kadar seks yapmalarından kimsenin rahatsız olmayacağı Watersford'un oturmaya elverişli olmayan bir bölgesinde savaş sonrası yapılmış, çirkin görünümlü dükkânların yanındaydı. İçeride içki pahalıydı ve alması da zordu; küçük ve dar barda uzun kuyruklar olurdu. İçki alabileceğimizden emin olamadığımız için Anneli ve ben önceden birkaç kadeh Bacardi'yle kola içerdik ve ben de içinde çeyreği kalan votka şişesini eteğimin bel kısmına sıkıştırırdım. Kışlık paltomun altından belli bile olmuyordu. Kapı görevlisi çantalarımızı kontrol etse de üstümüzü aramayı aklından bile geçiremezdi. O günlerde böyle bir şey mümkün değildi.

Kızlar saat 22.00'ye kadar giriş ücreti ödemeden mekâna girebiliyordu. Böylece saat 21.55'te cam kapıdan girdik ve her iki yanındaki duvarlardan altın rengi ipler sarkan halı döşemeli basamakları tırmanırken kendimizi prenses gibi hissettik. Basamakların tepesindeki geniş lobinin yan tarafındaki vestiyere paltolarımızı verip numara aldık ve çift kanatlı kapıdan geçip müzik

BELONGS TO MAKOS TEAM

sesinin geldiği kulübe girdik. İçerisi karanlık, sıcak ve kalabalıktı. Nabzı andıran yoğunluktaki sesler fiziksel bir varlığa dönüşmüştü sanki. Dans pisti çoktan dolmuştu ve saat on kuralından faydalanmak isteyen kızlar çoğunluğu oluşturuyordu. Erkekler daha sonra, pub'lar kapandıktan sonra gelecekti. Anneli ve ben kızlar tuvaletine gidip aynı bölmede çişimizi yaptık, sonra da votka şişesini kafamıza diktik. Alkol benim midemi yaktı, Anneli'nin de midesini bulandırıp geğirmesine sebep oldu. Rujumuzu tazelemek için aynanın karşısında sıraya girmek zorundaydık. Kollar, saçlar, parfümler birbirine girmişti. Herkes içeriye kaçak soktuğu içkisini içiyordu. Burası bana Wasbrook'un personel için ayrılmış hazırlanma odasını anımsatmıştı. Ama orada daha az pudra ve ter vardı.

Kulübün dışında kendimize oturacak bir yer bulduk. Çok makbul bir yer olduğu söylenemezdi. Daha büyük, daha varlıklı, kendine daha çok güvenen müdavimlerin yaslanıp lafladığı ve kokteyllerini yudumladıkları asma katta değil, müziğin, söylediklerimiz duyulmasın diye bir elimizle ağzımızı kapatıp birbirimizin kulağına konuşmamızı gerektirecek yükseklikte olduğu en alt kattaki sıralardaydık.

Çok geçmeden yanımıza iki genç adam gelmiş, bize içki ısmarlamayı teklif etmişti ve tabii ki onları reddetmemiştik. Söylediklerinin tek kelimesini duymuyorduk. DJ popüler bir parçanın ardından bir başkasını daha çaldı. Yanımdaki geniş omuzlu, kafası asker tıraşlı, tırnakları kemirilmiş, nefesi metal kokan genç adam beni öpmeye çalışıyordu ama ben pek hevesli olmadığımdan içkilerimizi bitirdiğimizde Anneli'yle dans pistine koştuk. Dans edeli beş dakika olmamıştı ki biri Anneli'nin ayağına bastı ve o da Luca'ydı. Marc, Portistonlı erkeklerden oluşan ufak bir grup ve kasabanın Sunday League futbol takımının genç

BELONGS TO MACOS TEAM

üyeleriyle birlikte gelmişti. Etrafıma bakındım ama başka kimseyi göremedim. Nathalie yoktu.

Birbirimizi duyamıyorduk. Luca'nın yüzü disko ışığının altında yeşil, sonra mavi, sonra kırmızı renge bürünmüş, sonra da gümüş renkli yağmur damlalarıyla kaplanmıştı. Ama kahkahalar atıp sarıldık ve kulağıma bu gecenin resmi olmayan bekârlığa veda partisi olduğunu fısıldadı.

"Babam, amcalarım ve kuzenlerimle vereceğimiz parti değil bu. Onlarla birlikte Napoli'ye gidip Felicone mafyasının diğer üyeleriyle buluşacağız. Ama bu, kafayı bulup sarhoş olacağım bekârlığa veda partim," diye bağırdı.

Ben de, "Striptiz kulübe gitmiyor musun?" diye bağırdım.

"Henüz değil," diye yanıtladı, "Ama ümidim var."

Birlikte gayet doğal bir tavırla dans ettik. Neden etmeyecektik ki? İçim alev alev yanıyor, votka kanıma karışıyordu. Dans etmek için can atıyordum. Sağa sola dönüyor, kalçamı oynatıp saçlarımın arasından tutkuyla bakıyordum. Ayna karşısında saatlerce çalışıp çok çekici olduğuna karar verdiğim bir bakıştı bu. Sonra alakasız bir şarkı çalmaya başladı. *Thriller* ya da onun gibi bir şeydi. Şimdi birlikte aynı hareketleri yapıyorduk ve o kadar çok gülmüştüm ki ağzım kenarlarından yırtılacak sanmıştım. Luca'nın göğüslerime baktığını gördüm. Daracık, dantelli bluzumun içindeki küçük göğüslerimin güzel göründüğünü biliyordum. Tabii ki bunu fark ettiğimde çok mutlu olmuştum.

Luca'nın saçları yüzüne yapışıp gömleği ter lekeleriyle kaplandığında biraz nefes almak için dans pistinden uzaklaşmayı önerdi. Çift kanatlı kapılardan çıkıp girişten gelen esintinin merdivenleri serinlettiği lobiye yöneldik. Hava serindi. Duvar kâğıdı kaplı duvara yaslanıp ayaklarımı sıkan ayakkabılarımı çıkardım. Serçe parmağımın kenarında bir şişlik vardı. Luca

BELONGS TO MAGUS TEAM

eğilip parmağımı inceledi ve çok kötü durumda olmadığını söyledi. Acısını hafifletmek için ayağıma üfledi. Etrafımızda bir sürü insan vardı. Kimi sarmaş dolaş, kimi ağlıyor, kimi birbirine bağırıyordu. Sağ tarafta bir kız kırmızı ışıklarla süslü plastik bir ağacın dibine kusuyordu. Arkadaşı kızın saçını yüzünden çekmiş, sırtını şefkatle okşuyordu. Kız ayakkabısını kaybetmişti ve çorabı kaçmıştı. Ona sırtımı döndüm.

Luca doğrulup bir sigara yaktı ve derin bir nefes çekti. Sonra nasıl olduysa sigara ortadan kayboldu ve beni öpmeye başladı. Elleri saçlarımda, tütün kokulu ağzı dudaklarımdaydı ve vücudunu benim vücuduma bastırıyordu. Hayatım boyunca ilk kez kendimi olmam gereken yerde, yapmam gereken şeyi yapıyormuşum gibi hissettim. Kulüp kapısının açılıp kapanırken içeriden gürültüyle sıcaklık taşıdığını hissediyordum. Ardından sağ tarafımda bir yerlerden bir ses gelince Luca'nın omzunun üzerinden lobide birinin olup olmadığını kontrol ettim. Kimse yoktu.

Luca kulağıma, "Aman Tanrım Liv..." diye fısıldadı ve geri çekildi. "Haydi buradan gidelim..."

"Hayır, hayır, sus," diye fısıldadım ve parmak uçlarımla ıslak yüzüne dokunup elimi daracık kot pantolonunun fermuarına götürdüm. Vücudunu bana siper eden Luca ve arkamdaki duvar sayesinde kimse bizi göremezdi. Sağ dizimi kırıp çıplak ayağımı duvara yasladım. "Bugün senin bekârlığa veda gecen, bir yere kaybolamazsın."

Luca homurdandı. "Yapma, lütfen yapma."

"Şişşt," dedim ve fermuarını indirip parmaklarımı iç çamaşırının tropikal sıcağında gezdirmeye başladım.

Vücudumdaki her hücre canlanmıştı. Her biri kıvılcım saçıp titreşen bütün sinir uçlarımı hissediyordum. Luca yüzünü boy-

numa gömdü. Dudakları kulağımdaydı. Korkmuş gibi derin ve hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

"Elini bir saniye daha orada tutarsan boşalacağım," diye fısıldadı.

"Bir..." diye fısıldadım.

Bir süre sonra dans pistine döndük. Luca kollarını gövdeme sarıp saçlarımın arasından teşekkürünü ve mutluluğunu dile getirdi.

Şimdi çok kalabalık olan kulüpte dans etmeye yer kalmamıştı ve Luca sersemlemiş bir geyik yavrusunu andırıyordu. Marc'ın benimle dans etmeye çalışması da sinirlerimi tepeme çıkarmıştı. Def olup gitmesini istiyordum. Aslında hepsinin def olup gitmesini, beni sevgilimle baş başa bırakmalarını diledim. Tabii öyle bir şey olmadı. Marc'ın sırıtan yüzünü milyonuncu defa karşımda görünce votkadan geriye kalanlarla birlikte Anneli'nin çantasını alıp kızlar tuvaletine gittim.

Topuklu ayakkabılarıyla peşimden koşturan Anneli, "Ne oldu?" diye sordu. "Luca bir şey mi söyledi? Bir şey mi oldu?"

"Hayır, hiçbir şey olmadı," dedim. Hasta görünen, maskaralı ve panda gözlü kızlar tuvaletin kapısında sıra olmuştu. Müzik kafamı ağrıtmaya başlamıştı. Etrafta çalışanlardan veya güvenlikten birinin olup olmadığını kontrol ettikten sonra votkadan büyük bir yudum aldım. Sonra bir yudum daha... Şişe neredeyse dibine gelmişti. Yerler dökülen içkiler yüzünden yapış yapıştı.

"Bir şeyler oluyor," dedi Anneli. "Ama bana söylemiyorsun."

Suçlu elimin tersiyle dudaklarımı sildim. Luca'nın kokusu elime sinmişti. Başımı iki yana salladım.

"Bir şeyler olmuş. Sen de farklısın."

"Hayır, hayır. Bir şey yok."

BELONGS TO KINGS TEAM

Anneli dudağını ısırdı. Ona doğru bir adım attım ama o gerileyip benden uzaklaştı.

"Onunla öpüştün, değil mi?"

"Belki de o beni öpmüştür. Bir önemi yok zaten. Sarhoş olmuş baksana."

Anneli kaşlarını çattı.

"Öyle bakma. Bir anlamı yoktu."

"Aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?"

Gülümsedim. Gülümsemem kendime bile yapmacık gelmişti.

"Hayır, hayır. Tabii ki yapmayacağım," dedim.

"O nişanlı Liv. Sekiz hafta sonra evlenecek. Eğer onlara engel olursan Bay Parker yüzünden yaşadıklarının daha kötüsü olur."

Anneli'nin elini tuttum. Benim kirli ellerim onun saf ellerindeydi.

"Anneli, yanlış bir şey yapmayacağıma söz veriyorum."

Daha sonra *If You're Looking for a Way Out* şarkısı çaldığında Luca'yla dans ettik. Dudakları saçımda, şampuanımın kokusunu içine çekiyor, kocaman kemikli, elleri beni kendine çekiyordu. Marc da Anneli'yle dans ediyordu. Anneli bize bakmamaya kararlı gibiydi. Marc ise gözünü bizden ayırmıyordu.

Şarkının sonunda diğer çiftlerin büyük çoğunluğu öpüşmeye başladı. Birbirini iyi tanımayan sarhoş olmuş insanların şu derin, ıslak ve dilli öpüşmelerindendi. Luca ve bense ağırbaşlı bir şekilde birbirimizden uzaklaştık. Anneli önce saatini, sonra da kapıyı işaret etti. Taksimiz gelmiş olmalıydı.

Çantamı alıp Luca'ya el salladım.

BELONGS TO KAOS TEAM

Dudak hareketiyle, "Yarın görüşebilir miyiz?" diye sordu. "Marinella'ya gelebilir misin?"

Başımla onayladım. "Uyandığımda kahve içmeye gelirim."

Ve gittim. Ne olduysa orada oldu.

kırk üç

Watersford'a yaptığımız uçak yolculuğu uzun ve kapsamlı bir hoşça kal sözcüğü gibiydi ve geri döndüğümüzde olabileceklerin düşüncesiyle içimi inanılmaz bir korku sarmıştı. Bayan McGuire'ın da aynı uçakla dönebileceği ihtimaliyle Shannon Havaalanı'nda kendimi çok kasmıştım. Marc'a hafta boyunca kızıyla orada tatil yapacağını söylemişti ama yine de kendimi güvende hissetmiyordum. Angela'ya duyduğu köpeklerinkine benzer sadakatle havaalanında bizi izlemeye gelebilirdi.

"Peki ya bekârlığa veda partisine gelenlerden biriyle karşılaşırsan?"

"Karşılaşmayız! Çoğu bu sabah döndü. Diğerleri de Dublin'e gitti."

"İyi ama uçaklarını kaçırmış olabilirler."

"Liv, yeter artık. Beni bezdirdin."

"Bu işi yeterince ciddiye almıyorsun."

"Neden bu kadar paranoyaklaştın aniden?"

"Bayan McGuire bizi gördü."

"Seni tanımıyor. Münasebetsiz bir şey olduğundan şüphelenmedi. Şüphelenmiş olsa bile daha kötüsü olabilir mi ki?"

BELONGS TO KINDLE TEAM

"Ah, sanmam. Senin dünyan yıkılır o kadar."

Marc omuz silkip kaşlarını çattı ve döndü. O *duty free* dükkânına doğru giderken ben de bir koltuğa gömülüp elimle gözlerimi kapattım.

Uçağa binip tanıdık birinin olup olmadığına baktıktan sonra pencereden görünen manzaranın, bardağımdaki buz kristallerinin, bulutların üzerindeki görüntünün tadına varmaya çalıştım. Ama şarap midemi asit gibi yakmıştı ve uçağın en ufak sarsıntısı ve gıcırtısı bile kalbimin küt küt atmasına ve parmaklarımın karıncalanmasına sebep oluyordu. Sanırım Marc da aynı durumdaydı. Aramızdaki kolçağın üzerinden elimi tuttu ve defalarca iyi olup olmadığımı sordu. Havaalanında ayrılacak olmamızın dehşetini, o Nathalie'nin ya da Maurizio'nun kollarına koşarken benim bagaj bandında oyalanacak olmamın sıkıntısını yaşıyordum.

"Buna daha fazla devam edemeyiz," diye mırıldandım.

Marc parmaklarımı sıktı.

"Seninle ilişki yaşamak değildi amacım," dedim.

"Öyle deme."

"Ama öyle."

"Hayır değil. Adice bir şey yapmıyoruz."

"Ama başkaları bizi böyle tanımlar."

"Liv lütfen. Henüz olmamış şeyler için endişelenmek çok yersiz. Bayan McGuire'ı unut. O seni bir an gördü yalnızca. Tanımadı bile. Tanımış olsa da birlikte olduğumuzu anlaması için müthiş bir hayal gücüne sahip olması gerekir."

"Bence o kadar da zor değil," dedim. "Bizi birlikte görmesinin tek mantıklı açıklaması budur çünkü."

BELONGS TO MAGUS TEAM

Marc iç geçirip elimi bıraktı ve başını koltuğa yasladı. Kulaklarım patlayacak gibi oldu. Güvenli, gizli ve yüksek irtifalı uçuşumuzdan Watersford'a doğru inişe geçmeye başlamıştık.

"İstediğin bu mu Liv? Görüşmeyi kesmeli miyiz?"

"Hayır. Bilmiyorum. Sensiz olmak istemiyorum ama..."

"Ne?"

"İkimiz için de bu işi bitirmek en doğrusu."

"Hazır olana kadar bitirmemize gerek yok."

"Birinin canı yanmadan bu işe bir son vermeliyiz. Nathalie'den bahsediyorum."

Marc omuz silkti. "Neden onu bu kadar düşündüğünü anlamıyorum. O seni umursamıyor bile."

"Beni umursaması için bir sebep yok."

Bulutların arasından inerken uçak sola yattı ve pencereden havaalanının çevresindeki trafiği gördük. Nathalie büyük ihtimalle o arabalardan birindeydi. Zamanlaması daima mükemmeldi. Klasik müzik dinliyordu. Saçları parlak, nefesi taze, kıyafetleri ütülüydü. Muhtemelen kısa tırnaklarını direksiyona tıkırdatıyordu. Marinella'nın üst katındaki evde bıraktığı çocuklarına da kayınpederi ile kayınvalidesi bakıyordu. Beşiğindeki bebek Ben, mavi tavşanlı pijamasıyla sırtüstü uzanıp kollarını başının iki yanına yaymış, gül goncası dudaklarından usul usul nefes alıp veriyordu. Diğer ikisiyse büyük ihtimalle oturma odasında televizyon izliyordu. Kirsty ayaklarını altına alıp koltuğa kıvrılmış, siyah saçının bir tutamını parmaklarına doluyordu. Çenesini ellerine yaslayıp kirli çorapları minik tombul ayaklarından sarkan Billy ise yüzüstü halının üzerine uzanmış, gözlerini ekrana dikmişti.

Ve ben de kararımı vermiştim.

BELONGS TO MACOS TEAM

"Ben bitirmek istiyorum Marc. Bu işe burada bir son vermek istiyorum."

Marc, "Nasıl istersen," dedi ama sesinden ikna olmadığı belliydi.

kırk dört

Luca ve Nathalie Noel arifesinde evleneceklerdi. Luca'yla ekim sonunda görüşmeye başladık. Kasım başında sevgili olmuştuk. Kasım sonunda Luca bana yaşadığımız şeyin evlenmek üzere olan bir erkeğin son kaçamağı olmadığını söylemişti.

Buz gibi soğuk bir sonbahar, yakın tarihin en soğuk kışlarından birine hazırlık yapıyordu. Portiston'da mahremiyet çok önemliydi ama Luca ve benim açımdan bu mümkün değildi. Angela ile Nathalie'nin bana karşı soğuk ve samimiyetsiz tavırlarına karşın sırf Luca'ya yakın olmanın keyfine varabilmek için Marinella'ya ziyaretlerimi düzenli bir şekilde artırıyordum. İşyerinde hayal kurup aylak aylak geziniyordum. Cumartesi sabahı züccaciye bölümünde geçen korkunç bir saatin ardından müdür üşüttüğümden şüphelenip orada durmamın faydasız olacağını söyleyerek beni eve yolladı. Gerçekteyse bir gece önce Luca'yı gizlice odama almıştım ve bir an olsun uyumamıştık. Birlikte çırılçıplak olmanın verdiği keyif ise yakalanma korkusuyla berbat olmuştu. Namus kokan o eski evdeki her gıcırtıyı annemin basamakları tırmanan ayak sesine benzetiyor, rüzgâr her estiğinde irkiliyorduk.

Eninde sonunda yakalanacağımızı biliyorduk. Arzumuz bizi gittikçe artan bir kaygısızlığa teşvik ediyordu. Bir pazar günü Marinella'nın arkasındaki küçük avluda ayakta seviştikten sonra

BELONGS TO KINGS TEAM

Luca, Lythan St. Anne'den gelen bir gruba ızgara servisi yapmıştı. Başka bir zaman, Angela ve Nathalie düğün fotoğrafçısından ne gerektiğini öğrenmek için Watersford'a gittiklerinde Luca beni feribot rampasına çağırmıştı ve eskiden sıkça uğradığım bu yerde on dakika da olsa birlikteliğimizin keyfine vardık. Luca'nın üzerinde hâlâ Marinella'nın üniforması vardı ve pantolonunu çıkardığında üzeri yağ ve yosun lekesi olmuştu. Bazen ufak tefek işler için Watersford'a geldiğinde de Wasbrook'ta buluşur, sonra da arabasında baş başa yarım saat geçirirdik. Ama bir kez olsun geleceğimizi konuşmamıştık.

Evet, hiç konuşmamıştık. Çünkü vaktimiz yoktu. Cep telefonumuz, baş başa kalabileceğimiz bir yerimiz yoktu ama hiçbir şey bizi mümkün olduğunda bir araya gelmekten alıkoyamıyordu.

Sonrasında herkes bizim plan program yaptığımızı düşündü ama yanılıyorlardı. Geleceği düşünmüyordum. Yalnızca o anı yaşıyordum çünkü ancak o kadarına sahip olabileceğimi düşünüyordum.

Aralık ayı doğal olarak Wasbrook'un en yoğun dönemiydi. Müdürüm sürekli mesaiye kalmamı istiyor, ben de kabul ediyordum çünkü kaçmak için paraya ihtiyacım vardı ve mesailer sayesinde Luca'nın düğününü düşünmüyordum. Üstelik çalışmak, eve gitmemek anlamına da geliyordu. Müşterilerin mağazaları korkunç hale sokmasına ve hırsızlık olaylarının artmasına karşın Noel'de çalışmak zevkliydi. Raflar dolusu ürün, ağırlıklı olarak mağazaları sık sık ziyaret eden orta sınıf kadınların alışveriş çantasına gizlice düşüyordu. Noel şarkılarından ve sürekli aynı melodileri duymaktan sıkılıyordum ama stresli ve para sıkıntısı çeken kırmızı burunlu müşterilerin en güzel hediyeyi seçme telaşını izlemek hoşuma gidiyordu. Kış karanlığında mağazadan çıktığımda şehrin her yanının ışıklarla donatıldığını görmek çok güzel oluyordu. Bazen Fakirlere Yardım Derneği, alışveriş bölü-

BELONGS TO MACOS TEAM

münün ortasındaki podyumda ilahiler okurdu ve bir defasında motorlu kızağıyla alışveriş yapanlara şeker dağıtıp eldivenli elini Kraliçe gibi sallayan Noel Baba'yı görmüştüm. Etrafındakiler bana itfaiyecilere yardım için para topladıklarını söylemişti.

Sürekli bir heyecan içindeydim. Her yerde Luca'nın yüzünü görüyordum. Omuzlarının eğimini, saçlarının dalgalanışını, ayaklarını ayırıp başparmaklarını kot pantolonunun cebine soktuğunu görüyordum ve ara sıra da çalıştığım yerde bazı insanları Luca'ya benzetiyordum.

Yaşadığım bu cinsel açlık gözlerime ışık, yanaklarıma renk vermişti ve hayatım boyunca hiç bu kadar ilgi çekmemiştim. Alışveriş merkezinde genç erkekler sürekli bana yanaşıyordu. Bazıları nazikti ve kur yapıyordu. Ara verdiğimde bana kahve ısmarlamak istediklerini söylüyorlardı. Benim tercih ettiklerim de kendinden emin ve güler yüzlü bir tavırla yaklaşıyorlardı. Gururumu okşuyor, bana takılıyor, söylemek istedikleri şeyi söylemenin bir yolunu arıyorlardı ki istedikleri genellikle işten sonra bir şeyler içmekti. Yaşları daha büyük olanlar ise bana hediyeler vermeye çalışıyordu. İşyerindeki çocuklar da hoş jestlerle beni etkilemeye çalışıyordu. Hepsine teşekkür edip erkek arkadaşım olduğunu söylüyordum. Fakat çalışanlar için verilen Noel partisinde öylece kalmıştım çünkü aslında bir erkek arkadaşım ya da bana ait olan biri yoktu.

Parti 17 Aralık'ta, Noel Gecesi'nden ve Luca ile Nathalie'nin düğünlerinden bir önceki cuma günüydü. Belki Luca beni partiye götürür, bir bahane uydurup geri döner diye düşünüyordum. Böylece herkes tatmin olur, ben de yalan söylemiş olmazdım. Böyle bir planın bir zararı olmaz diye düşünmüştüm. Luca'yı tehlikeye atmış olmuyordum.

BELONGS TO MAVİŞ TEAM

Gerekli ayarlamayı yapmak için karanlık akşamın soğuğundan ışıltılı ve iç açıcı Marinella'ya girdiğimde düğün hazırlıklarının devam ettiğini gördüm. Mukavva kutular içindeki bardaklar ve şampanya şişeleri tezgâhın arkasına dizilmişti. Restoranın bir köşesinden müzik grubu için olduğunu tahmin ettiğim küçük bir sahne hazırlanmıştı ve biri tavana küçük spot lambaları takmıştı. Büyük ve uzun vazolar odanın diğer tarafına sıralanmıştı ve her zamanki gibi çok güzel görünen yeşil, mor renkli Noel süslemeleri de gördüğüm en güzel ve en küçük ışıklandırmayla aydınlatılmıştı. Tezgâhta duran Fabio krema hamurundan küçük, pembe güller yapıyordu. Havada kutlama kokusu vardı.

Angela her zamanki gibi düzenliydi ama o kadar telaşlıydı ki ben tezgâhın yanında beklerken nazik davranmaya bile gerek duymamıştı.

Doğrudan, "Ne var Olivia?" diye sordu.

"Kahve istiyorum," dedim.

"Yalnızca kahve içemezsin," dedi Angela. "Çok yoğunuz. Yemek de yemelisin."

Hemen sağımdaki masada oturan dört Amerikalı turist kahve içiyordu. Gözlerim onlara, sonra tekrar Angela'ya kaydı ama o artık bana bakmıyordu bile. Arkasında durup ellerini önlüğüne silen çalışanlardan biriyle konuşuyordu.

Başka zaman olsa o an dönüp giderdim ama bu önemli bir konuydu.

Öksürdüm. Angela bana döndü. "Evet?"

"Luca'ya bir şey söyleyebilir miyim lütfen?"

"Hayır. Nathalie'yle birlikte kilisede kıyafet provası yapıyor."

"Yardım edebilir miyim?"

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

Marc eli Noel süslemeleriyle dolu olarak annesinin arkasından restorana girdi. Yüzünde içten bir tebessüm vardı ve aklıma bir şey geldi.

"Evet, tabii ki."

"Kahve ister misin?"

Angela bana kindar bir bakış attı ama umursamayıp başımı sallayınca Marc ikimize espresso getirdi ve birlikte pencerenin yanındaki masaya oturduk. Hava nemliydi. Henüz kar yağmamıştı ama kar kokusu Noel'in habercisi gibi havayı doldurmuştu.

Marc kahvesini çay kaşığıyla içerken, "Nasılsın bakalım?" diye sordu.

"İyiyim," dedim. "Yarın akşam bir işin var mı diye sormak istiyordum."

"Sanırım düğün hazırlıkları var." Sırıtarak kaşığına üfledi. "Tanrım, öyle sıkıcı ki bilemezsin Liv."

"Şey, benimle partiye gelmek ister misin?"

Marc sırtını sandalyesine yaslayıp ağzını açtı ama bir şey söylemeden kapattı.

Kahveme şeker karıştırarak oyalanırken, "Bak, hiç sorun değil," dedim. "Çok işin olduğundan eminim..."

"Hayır, sorun o değil. Ben gelmek isterim." Marc'ın yüzünde koca bir tebessüm belirdi. "Ben yalnızca senin hiç..."

"Ne?"

"Benimle çıkmak isteyeceğini düşünmemiştim. Tanrım, senin için hissettiklerimi biliyorsun Liv. Yıllardır bunun hayalini kuruyorum."

Durumu kurtarmamın hiçbir yolu yoktu. "Yalnızca" veya "arkadaş olarak" gibi kelimeler kullanmak çok yaralayıcı olurdu.

BELONGS TO MAGUS TEAM

Onun yerine boş verip neşeyle, "Tamam! Saat altı gibi beni alır mısın?" diye sordum.

"Elbette, hiç merak etme."

"Bir sürü bedava içki ve yemek olacak. Eğlence için de bir komedyen gelecek. Büyük ihtimalle sıkıcı olur ama..."

"Hayır, hayır. Çok güzel olur kesin. Annemin, Luca'yı peçetelerin rengiyle biraz olsun ilgilenmeye teşvik etmesini izlemekten çok daha iyidir eminim. Bu arada, ona ne söyleyecektin?"

Omuz silktim. "Ah, önemli bir şey değil. Kiliseyle ilgili annemin söylediği bir şeyi iletecektim."

"Seni aramasını söyleyeyim mi?"

"Evet," dedim. "Evet, lütfen."

kırk beş

Yazın ağaçları ve bahçeleriyle Watersford çok güzeldi. Mayısta açan çiçekler hazirana kadar canlı kalır, ılık akşam havasına bal kokusu karışırdı. Günbatımında binalar kayısı tonlarına ve pembe renklere bürünür, insanlar kazaklarını bellerine bağlayıp gömleklerinin kolunu katlayarak barların önünde oturup soğuk bira eşliğinde gülerdi.

İrlanda yolculuğundan sonra tek başıma evime döndüğüme sevinmiştim. Artık daha iyi uyuyordum çünkü sabahları erken uyanıyordum. İştahım da yerine gelmişti. Kendimi daha sağlıklı hissediyordum. Gün içinde yaptığım şeylerden zevk aldığımı fark ettim. Marc'ı aramadım, o da beni aramadı. Kimsenin canı yanmadan hem bu ilişkiden hem de derin yasımızdan kurtulmuş olmayı ümit ediyordum. Marc'ı özlüyordum ama bu Luca'ya olan özlemimle boy ölçüşemezdi. Artık Luca'ya duyduğum özlem de eskisi kadar yıpratıcı ve sıkıntılı değildi.

Kahve ve tost için her sabah kafeye uğramayı alışkanlık haline getirmiştim. Şef ve ben arkadaş olmuştuk. Adı Chris'ti. Onunla sohbet etmeyi iple çekiyordum. Chris güne erken başladığı için her şeyden haberdardı. İşe erkenden gidenlerle gece vardiyasından dönen belediye çalışanlarına kadar... Yumurta pişirirken Radio Four dinlerdi. Her gün aynı saatte oraya gittiğimden kafenin

BELONGS TO KAOS TEAM

müdavimlerini tanıyordum ve onlar da beni tanımaya başlamıştı. Birbirimize hal hatır soruyorduk. Karılarının, kocalarının ve çocuklarının isimlerini öğrenmiştim. Hangisinin yeğeninin Mumm-Ra adlı bir *rock* grubunda bas gitar çaldığını, hangisinin annesine kazı kazandan yüz sterlin çıktığını, hangisinin akşamları İspanyolca kursuna gittiğini ve hangisinin dört yaşındaki çocuğuna otizm teşhisi konduğunu biliyordum. Tesadüfen, birbirine bağlı ve farklı, küçük bir topluluğun parçası olmuştum.

Kafeden sonra yürüyerek işe gidiyordum. Jenny akşamdan kalma günlerinde ve *noodle* bardaki uzun vardiyanın ardından ayakları ağrıdığında bile benden önce gelirdi. Profesör ofise bazen geliyor, bazen gelmiyordu. Her iki durumda da bilgisayarımın açma düğmesine basar, o açılırken ben de notlarımı düzenler, Marian Rutherford'la ilgili araştırma bilgilerini dikkatle yazardım. Belli bir sırası olmadan her şey gözlerimin önüne serilirdi ve bir sonraki bilgiyi öğrenmek için merakla yazardım.

Ayaklarımı sandalyemin altına sokar, fincanımı klavyenin bir yanına yerleştirirdim. Sayfaları yumuşayıp sararmış eski bir sözlük ve okunmayan, anlaşılmayan ve tahmin edilemeyen yerleri işaretlemek için kullandığım renkli kalemlerle birlikte notları da diğer yanına koyardım.

Profesör ofise geldiğinde her zamanki sakin, içine kapanık haline bürünürdü. Bana nazik ve iltifat dolu birkaç söz söyler ama bunu isteksizce yaptığı belli olurdu. Beni kendimden bahsetmeye zorlamıyordu ve kendi yaşadıklarından da bir daha bahsetmedi ki buna memnun olmuştum. İnsanların arasında hiçbir efor harcamadan hareket ederken kendinden çok az taviz veren biriyle daha önce hiç karşılaşmamıştım. Sanki bir teni yoktu, dışarıya karbondioksit vermiyordu ve parmak izi görünmezdi. Günün birinde onunla konuşmanın iyi olabileceğini düşünüyordum. Ama bu süre zarfında burnunu benim hayatıma sokmaya çalışmamıştı.

BELONGS TO MAGUS TEAM

İşyerinde kaygıya kapılmıyordum. Büyük, aydınlık, düzensiz ofis benim sığınağımdı, Profesör'ün de öyle.

İrlanda'dan döndükten üç hafta sonra Marc'tan haber aldım. İşyerinde geçirdiğim keyifli bir günün ardından telefonumu açmıştım. Marc öncesinde birkaç defa daha aramış ve bir mesaj atıp hiçbir şekilde onu aramamamı yazmıştı.

Dizlerimin bağı çözüldü.

Kapıyı kilitlemek için arkamdan Tarih Bölümü'ne gelen Profesör, "İyi misin Olivia?" diye sordu.

"Evet," dedim.

İkna olmuş görünmüyordu.

"Rengin soldu."

"Kötü bir haber aldım yalnızca."

"Yapabileceğim bir şey var mı?"

"Hayır hayır, teşekkür ederim. Ciddi bir şey değil."

"Hoşça kalın, iyi tatiller," dedim ve Fore Caddesi'ne doğru hızla ilerledim.

Evet, Bayan McGuire da İrlanda'dan dönmüş ve Angela'ya bir şeyler söylemişti.

Kesin anlatmıştı. Güney İrlanda'nın en ünlü noktalarından birinde Marc'la aynı zaman diliminde bulunmamı açıklayacak inandırıcı bir bahane bulmaya çalışırken şehrin güzelliğinin farkına bile varmamıştım. Marc'ın dediği gibi sırf birlikte göründük diye bunun bir anlam taşıması gerekmiyordu. Tesadüfler her zaman olabilirdi. İnsanlar hiç beklenmedik yerlerde karşılaşabiliyorlar ama bu ancak kitaplarda ve filmlerde oluyor, diye düşündüm.

BELONGS TO MAGUS TEAM

Eve gittiğimde birbiri ardına iki bardak şarap içtim ve kot pantolonum ile Luca'nın eski, yıkanmamış tişörtlerinden birini giyip tekrar çıktım.

Bir ilişki yaşamak gibi bir niyetim yoktu ve Marc'ın da öyle bir niyeti olmadığından eminim. Birlikteliğimiz bilinçsizce gelişmemişti. Bu, Luca'yı kaybetmenin yaşattığı acıya bir tepki ve kederimizi hafifletmenin bir yoluydu. Bencilce ve tehlikeli bir yoldu ama kaçınılmaz bir şeydi. Üstelik aklımız başımıza geldiğinde doğru olanı yapmıştık. Luca'nın karısı ve kardeşi olarak görüşmek dışında bir daha asla buluşmamaya karar vermiştik. Bizi ölümün bir araya getirdiği ve artık ayrılmamız gerektiği konusunda hemfikirdik.

Luca'yı düşünmek ayaklarımın mezarlık yönüne gitmesine yetmişti ama hava aydınlık olmasına karşın kapılar çoktan kilitlenmişti.

Luca'dan ayrı kalmanın verdiği yalnızlık ve hüsran duygusu kısmen geri dönmüştü. Cuma akşamı Watersford sokaklarında tek başıma dolaşma fikrine katlanamadığım için geldiğim yöne doğru yürüdüm ve tam içki dükkânına girerken Marc aradı.

Sakin konuşmaya çalışıyordu sesinin tonundan paniğe kapıldığı belliydi.

"Neredesin?" diye sordum.

"Evdeyim."

"O sesler ne?"

"Banyodayım. Nathalie duymasın diye duşu açtım. Beni izliyor."

Dükkândan çıktım ve sokağın aşağısına doğru yürürken neşeli bir ergen grubuna yol vermek için duvar kenarına çekildim.

"Ne oldu? Biliyor mu?"

"Seninle görüştüğümü sanıyor."

BELONGS TO KAOS TEAM

Kalbim küt küt atmaya başlamıştı. Korkudan kaslarımın seğirdiğini hissediyordum.

"Aman Tanrım."

"Endişelenme hiçbir şeyden emin değil ama..."

"Bayan McGuire! Angela'ya söylemiş mi?"

"Hayır hayır, Bayan McGuire'la bir ilgisi yok."

Rahat bir nefes alıp elimle alnımı ovarken midemin bulandığını hissettim.

"Ah, Tanrı'ya şükür. Yalnızca şüpheleniyor o halde. Sorun yok çünkü artık görüşmüyoruz. Bayan McGuire dışında birlikte olduğumuza dair ellerinde bir kanıt yok."

Marc'ın iç geçirdiğini duydum. Duştan akan suyun gürültüsünün altında her şeyini kaybetmekten korkan bir adamın iç geçirişini duydum.

"Ne var Marc? Ne oldu?"

"Yalnızca şüphe değil. Fotoğrafı buldu."

"Hangi fotoğraf?"

"Telefonumdaki fotoğrafın."

Kafam iyice karışmıştı.

"Telefonunda benim fotoğrafım mı var?"

"Kumsalda çektiğim fotoğraf."

"Ama sildiğini söylemiştin..."

"Silemedim. Senden kalan tek şey oydu."

Donakalmıştım. Kesik kesik nefes alıp veriyordum. Parmak uçlarım sızlıyordu ve ağzım da kupkuruydu.

"Çok özür dilerim..."

"Ah Marc, aman Tanrım! Orada çırılçıplaktım. Ne yapacağız?"

BELONGS TO KINDLE TEAM

"İyi misin tatlım?" Beyaz yüzlü, yaşlı bir kadın bana doğru eğilmişti.

Ona bakıp başımı salladım ama iyi değildim.

"Biri mi saldırdı?"

"Hayır, gerçekten iyiyim. Teşekkürler."

Yaşlı kadın uyuşturucu müptelası olduğumu düşünmüştü büyük ihtimalle. Şüpheyle bana bakarak uzaklaştı. Elindeki tasmanın ucunda küçük, zayıf, kirli beyaz renkli bir köpek vardı. Köpek arka ayaklarına bakıyordu.

"Marc? Orada mısın?"

"Evet."

"Ona ne dedin?"

"Fotoğrafı geçen yaz Luca'nın bana yolladığını söyledim."

"İyi ama neden böyle bir şey yapsın ki?"

"Belki de yapardı. Nathalie'ye sonra da silmeyi unuttuğumu söyledim."

"Sana inandı mı?"

"Bilmiyorum Liv. Sana karşı hislerini biliyorsun. Bana inansa bile çok üzüldü."

"Zavallı Nathalie..." diye mırıldandım.

Şimdi biraz daha kolay nefes alarak başımı iki yana salladım.

"Fotoğrafı sakladığına inanamıyorum. İnanamıyorum."

"Artık sildim."

"Korkmasına gerek de yok, biz artık görüşmüyoruz."

"Buna inanıyor musun?"

"Uçakta bitirmedik mi?"

BELONGS TO KINGS TEAM

"Sensiz her şey çok zor," dedi Marc. "Keder mi aşk mı, her neyse ondan kurtulamıyorum. O fotoğraf senden bana kalan tek şeydi."

"Yeter artık Marc."

"Seni ararsa..."

"Ne diyeceğimi biliyorum."

"Affedersin Liv, ben..."

Ama bana bu kadarı yetmişti. Marc'tan, sürekli kaygılanmaktan, onunla yaşadıklarımdan sıkılmıştım.

"Kapatmalıyım," dedim. "Şimdi güzelce duşunu al. Beni de yalnız bırak."

kırk altı

Luca evime geldi. Biraz geç olmuştu. Banyo yapmış, yatağımda pijamalarımla bacak bacak üstüne atmıştım ve Bob Marley dinliyordum. Saçlarım ıslaktı ve ertesi sabah taradığımda dalgalansın ve parti için güzel görünsün diye her tutamı küçük küçük örüyordum. Kapının hafifçe çaldığını duyduğumda benim için geldiklerini anladım. Annem çoktan yatmıştı.

Merdivenleri koşarak inip kapıyı açtığımda Luca karşımda duruyordu. Yılın ilk karı yağıyordu; saçlarıyla kirpikleri bembeyaz olmuş, burnuyla yanakları da kızarmıştı.

"Ne oldu?" diye fısıldadım heyecanla ama annem çoktan merdivenin başından eğilip bakıyordu.

"Ne oluyor Olivia?"

Geriye doğru uzanıp, "Hiç," diye seslendim. Evin içi tamamen buz kesmeden kapıyı örtmek için Luca'yı içeriye çektim.

"Kim gelmiş?"

"Bir arkadaşım."

"Gitmesini söyle."

"Ona bir kitap verecektim."

BELONGS TO MAGUS TEAM

Kapıyı tekrar açıp kapatır gibi yapıp, "Güle güle, sonra görüşürüz!" diye haykırdım.

Sonra kıkırdamamak için elimle ağzımı kapattım ve Luca parmak ucunda yürüyüp peşimden mutfağa geldi. Burası annemin odasının tam altındaydı. Odasından çıkarsa ayak seslerini duyabilecektik ve Luca arka kapıdan kaçacaktı.

Mutfağın ışığını açmadım ama bahçeyi kaplayıp gökyüzüyle sokaktaki evlerin pencerelerinin ve sokak lambalarının ışığını yansıtan karın ışıltısı sayesinde oda karanlık değildi. Muşambaya basan ayaklarım buz kesmişti. Paltosunun içinde iriyarı görünen Luca beni kendine çekip sıkıca sarıldı. Yüzünü görmek için geri çekilmek istediysem de bana izin vermedi.

"Ne oldu?" diye fısıldadım.

"Marc'la o partiye gitme."

"Ah Luca, önemli bir şey değil ki. Sana söylemek için gelmiştim ama orada değildin ve..."

Luca bir an sessiz olması gerektiğini unutarak mutfak masasının yanındaki sandalyeyi çekti. Tiz bir ses çıktı. Annemin ayaklarının yataktan sarkıp tam tepemizde yere konduğunu duyduk.

Annem merdivenlere gelmeden askıdan paltomu alıp lastik çizmelerimi de ayağıma geçirdim ve arka kapıdan kaçtık. İki çitin üzerinden atlayıp güçlükle yürüyerek iki komşunun arka bahçesinden dar yola çıkabildik. Oraya vardığımızda koşmaya başladık. Daha doğrusu Luca koşuyordu. Bense eldivenli eline kenetlenip ayağıma çok büyük gelen ve soğuğu biraz bile engellemeyen çizmelerimle ona ayak uydurmaya çalışıyordum.

"Bara gideceğiz," dedi Luca.

"Pijamalarımla mı?"

"Lanet olsun. Başka nereye gidebiliriz ki?"

BELONGS TO MAGUS TEAM

Omuz silktim. Tir tir titriyordum. "Hiçbir yere."

"Donuyorsun."

İşyerindeki Sandra'nın lafını alıntılayarak, "Kahrolası bir planın bile yoksa böyle olur," dedim. "Her şey altüst olur."

Luca sırıtıp beni kendine çekti.

"İşte bu yönünü çok seviyorum Liv."

"Ne?"

"Portiston High Caddesi'nde gecenin bir yarısı karın altında pijamalarınla duruyorsun ama çenen filozof gibi çalışıp duruyor."

"Ancak öyle ısınıyorum."

"*Fish and chips* dükkânına gitmeye ne dersin?"

"Birlikte olduğumuz haberinin Marinella'ya ulaşması iki saniye sürmez."

Üşüyordum, gerçekten üşüyordum. Islak saçlarımın dipleri donmuştu.

"Haydi gel," dedi Luca.

Beni Marinella'ya yönlendirdi ve çöp kutularının yanına gizlenmemi, orada biraz beklememi söyledi. İçeri koştu ve birkaç dakika sonra arabanın anahtarları, birkaç battaniye ve erzakla geri döndü. Araba yolun kenarında, kimsenin duymayacağı kadar uzağa park edilmişti. Yolcu koltuğuna yerleştim ve Luca direksiyonun başına geçip elindekileri bana uzattı. Çizmeleri çıkarıp buz kesen ayaklarımı altıma aldım ve battaniyelere sarıldım. Kumsalın diğer ucuna doğru dikkatlice ilerledik ve Luca arabayı denizi görebileceğimiz şekilde park etti. Arabanın ön camına benekler halinde düşen kar yüzünden Seal Adası'nın ışıkları güçlükle görünüyordu. Luca araba soğumasın diye motoru durdurmamıştı ve birkaç saniyede bir silecekler camı temizliyor, bir an önümüzü görebiliyorduk.

BELONGS TO MAGUS TEAM

"Bizi bulmaları uzun sürmez," dedim. Karda tek araba izi bizimkiydi. Yolcu penceresinden geriye baktığımda yolun sonuna kadar tekerlek izlerini görebiliyordum.

"Bizi aramaya çıkmamalarını ümit edelim o halde," dedi Luca. Radyoyu açtı ve müzik buluncaya kadar ayarlarla oynadı. Sonra koltuğunun altından bir şişe şarap çıkardı.

"Düğün için," dedi açıklama yaparcasına.

"Angela eksildiğini fark etmez mi?"

"Hayır. Haftalardır babam icabına bakıyor zaten."

Dişiyle şişenin üzerindeki plastiği yırttı. "Lanet olsun, tirbuşonumuz yok."

Biraz zaman aldı ama sonunda koltuğun altında bulduğumuz bir tornadiva sayesinde mantar şişenin içine düştü ve sırayla şişeden içmeye başladık. Çeneme ve pijamama şarap döktüm. Çocuklar gibi kıkırdadık.

"Yaşlı evli çiftler gibiyiz," dedi Luca.

"Ne? Kar fırtınasında, çalıntı bir araçta şarap içen yaşlı çiftlerden mi bahsediyorsun?"

"Hayır, kumsala gelip arabalarında denizi izleyenlerden bahsediyorum. Böyle yapıyorlar."

Torpido gözünde bir paket Marlboro vardı. İçindeyse bir sigara kalmıştı. Luca onu paketten alıp arabanın çakmağıyla yaktı. İçerisi dumanla doldu. Sigarayı bana uzattı ve o arada öpüştük. Radyoda Tracy Chapman çalıyordu. Keyiften eriyecektim.

"Bence Nathalie'yle evlenmemelisin," diye fısıldadım. "O senin kaderin değil."

"Biliyorum."

"Bu işten nasıl kurtulacaksın?"

Luca sigara dumanını dışarı üfledi. "Buradan kaçmalıyız."

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Portiston'dan mı?"

"Evet."

"Biz mi?"

"Sen ve ben. Nathalie'yle evlenmezsem seni suçlayacaklar Liv. Bu konuyu çok düşündüm. Burada kalamayız."

"Gizli gizli görüşmeye devam edemez miyiz?"

"Hayır." Luca sigarasından derin bir nefes çekti. "Neden suçlu gibi davranalım ki? Ait olduğumuz bir yere birlikte gideceğiz."

"Tam olarak ne demek istiyorsun? Evlenmek için mi kaçacağız yani?"

O kelimenin büyülü, sihirli bir anlamı vardı. *Romeo ve Jülyet*'te edilecek bir sözdü bu. Daha önce hiç bu anlamıyla kullanmamış, kullanma ihtiyacı hissetmemiştim.

"İstersen evlenmek için kaçarız. İstersen öylece çekip gideriz."

Kar şimdi şiddetini artırmıştı. Otoparkın duvarı çoktan karla kaplanmıştı ve kumsal da git gide gözden kayboluyordu. Ön cama biriken karlar yüzünden silecekler de işlevini yitirmişti. Bu yüzden arabanın içi de kararıp daha gizli bir yere dönüşmüştü.

"Nathalie'yle evlenemem," dedi Luca. "Evlenemem. Çok tatlı bir kız, Marinella'da harikalar yaratıyor, aileden biri ve annem ile babam onu çok seviyor ama..."

"Ne?"

"Hiç eğlenemiyoruz. Seninle eğlendiğim gibi eğlenemiyoruz."

Luca'nın esmer profili çok hoştu. Sigarasının külünü bir fiskeyle ayağının dibine düşürürken kirpikleri de yanaklarına düşüyordu. Çene kıvrımını, burnunun biçimini, gösterge panosundan yansıyan ışığın arkadan vurduğu dudaklarının şeklini inceledim. Onsuz olmak istemiyordum. O zaman bunu anlamıştım.

"Ne zaman kaçıyoruz Luca?"

BELONGS TO MAGUS TEAM

"Yarın olur mu?"

"Tamam."

"Tamam mı?"

"Başka bir planım yok."

Partiyi unutmuştum. Marc'la randevumu da unutmuştum.

kırk yedi

Profesör bütün sabah bakışlarımı yakalamak için uğraştı. Bu çabası sinirlerimi bozuyordu. Kendimi Marian Rutherford'un hikâyesine kaptırmıştım ve çalışırken dikkatimin dağılmasını istemiyordum. Ben de artık Profesör'ün dünyasına girmiştim. Çalışma saatleri dahilinde onun yöntemlerini uyguluyordum. Masasının başındayken asla ve asla dikkatini dağıtmıyordum ve şimdi onun bunu yapmaya yeltenmesi bence kabalıktı.

Sürekli etrafımda dolaşırken işime odaklanmam çok zordu. Sonunda klavyeden kafamı kaldırıp kollarımı göğsümde birleştirdim ve belki biraz da kaba bir ifadeyle, "Ne oluyor?" dedim.

Kitaplığın yanında duran Profesör avuçlarını pantolonunun paçalarına sildi.

"Sana bir şey sormak istiyorum," dedi. "Ama kabul etmek zorunda değilsin. Reddedersen hiç gücenmem ve işimize aynı şekilde devam ederiz."

"Tamam..."

Profesör gözlüklerini çıkarıp pantolonunun içinden çektiği gömleğinin kenarıyla camlarını sildi.

"Önümüzdeki hafta fakülte yemeği var. Genellikle yalnız giderim. Benimle gelmek ister misin diye sormak istedim."

BELONGS TO MAGUS TEAM

"Ah, ben..."

"Güzel bir gece olacak. Grove House Oteli'nde. Üç çeşit yemek, şarap, dans, aklına ne..."

"Kulağa hoş geliyor," dedim.

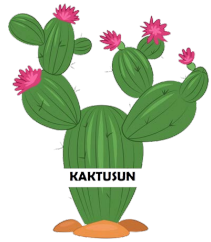
"Gelecek misin yani?"

"Zevkle."

"İyi," dedi Profesör. "Çok iyi."

Tekrar masasına dönüp yerine oturdu. Çalışmaya devam ettik.

BELONGS TO KAOS TEAM

kırk sekiz

Yatak odama daha önce hiç bakmadığım bir şekilde baktım. Orada geçirdiğim son geceydi; yüreğimin ta derinlerinde bir daha buraya dönmeyeceğimi biliyordum. Ampul odanın köşelerini aydınlatacak kadar güçlü değildi. Duvardaki deformasyonları gizleyen hardal rengi duvar kâğıdıyla dar, yüksek tavanlı bir odaydı burası. Odayla ilgili birkaç anı anımsayıp en azından hüzünlenmeye çalıştım ama olmadı. Burada pek de güzel şeyler yaşamamıştım. Yatağın altında örümcekler vardı ve halı da çok sert, eski püsküydü. Masif ahşap makyaj masasının üzerini kozmetik ürünleri, parfüm şişeleri ve küçük güzel biblolarla donatarak annemin sadeliğini kapatmaya çalışmıştım. Kimi otlayan, kimi pencereden dışarı bakan, biri kulağını yelesine yapıştıran porselen midilli koleksiyonum da pencere pervazında duruyordu. Pop yıldızlarının posterleri ve fotoğrafları duvar kâğıdına yapıştırılmıştı ama onlar da bu çirkin duvar kâğıdının ancak üçte ikisini kaplıyordu.

Çok üşüyordum ama demode ve kaygan kuştüyü yorgan ile kaşındıran battaniyenin serili olduğu yatağımın davetkâr bir yanı yoktu. O yüzden koridordan Lynnette'in odasına geçtim.

Lynnette son gelişinde tek kişilik küçük yatağında uyumuş, Sean da benim yatağımda geçmiş, bense Lynnette'in odasında uyku tulumunda yatmıştım. Bu yolla annem herhangi bir yara-

mazlık yapılmasını önlemişti. Annem uyuduğunda Sean'la yer değiştirmeyi teklif etmiştim ama Lynnette sorun çıkarmaya değmeyeceğini, hem aynı odada uyumamızın güzel olacağını söylemişti. Gerçekten de güzeldi. Geç saatlere kadar fısıldaşarak konuştuk. Lynnette yatağından uzanıp parmaklarıyla yanağıma dokundu ve bir süre el ele tutuştuk. Babamızı ve ikimizin de birbirimizden habersizce onu bulmaktan vazgeçtiğimizi konuştuk. En azından şimdilik onu aramayacaktık. Lynnette bana Sean'la evleneceklerini ve istersem Londra'ya gidip onlarla birlikte yaşayabileceğimi söylemişti. Örtüleri açıp onun yatağına uzandığımda anımsadıklarım bunlardı.

Hava soğuktu ama ablamın yastığa sinen şampuanın kokusunu koklamak rahatlatıcıydı. Yatağın üzerinde duran eski ayıcığa sarıldım ve yarını düşündükçe içimi bir heyecan kapladı. Yapmamız gereken bazı şeyler vardı. Mektup yazmak, vedalaşmak ve toplanmak gibi. Zihnimde bir liste yaptım ama bitiremeden sabah olmuştu ve annem kalkıp işe gitmem için bana seslendi.

Lacivert etek, beyaz gömlek, koyu renk çoraplar ve rahat, topuksuz ayakkabılarımdan oluşan Wasbrook üniformamı giydim.

Annem mutfakta All Bran krakeri yiyordu. Omuzlarının duruşundan kızgın olduğunu anlamıştım. Dün gece dışarı çıktığımı biliyordu. Bunun için nasıl af dileyeceğimi ya da ne yapmam gerektiğini bilmiyordum.

Pencereden her şeyin güzelim beyaz karların altına gizlendiğini görebiliyordum. Dünyanın büründüğü bu yeni güzellik içimi kıpır kıpır ederken gözlerim dolmuştu. Sandalyeme yaslandım ve bir kızılgerdanı izledim.

"Kuşlara biraz yem koymayı unutmamalısın," dedim.

"Onlar hayatta kalır," dedi annem. "Tanrı onlara yardım eder."

BELONGS TO MANOS TEAM

Bana baktı. "Rengin solmuş. Üşüttüysen sana bakmamı bekleme."

"Beklemem. Beklemiyorum."

Çaydanlık hâlâ sıcaktı. Kendime bir fincan çay doldurdum. Annem benden hiçbir şey istemediğini ima eden bir ses tonuyla çay istemediğini söyledi.

"Neden bize babamın öldüğünü söyledin?" diye sordum.

"Şimdi konuşmayalım Olivia."

"Lütfen anne."

"Böylesi daha iyiydi."

"Kim için daha iyiydi?"

"Kim içinmiş. Hepimiz için tabii ki. Toplum tarafından dışlanmak kadar kötü bir şey yok Olivia. Babanın bize yaptıklarını öğrendiklerinde insanlar bizi dışlayacaktı."

Çayımı yudumladım. Hafiften titrediğimi hissettim ama hastalandığım için mi, yoksa korkudan mıydı bilmiyordum.

"Özür dilerim anne," dedim.

"Dilemelisin tabii."

"Benim yüzümden yaşadığın bütün sıkıntılar için özür diliyorum."

"Bence herkes Bay Parker'la yaşadıklarının benimle bir ilgisi olmadığını biliyordu. Ama seni yetiştirme tarzım yüzünden onların yargılayıcı yorumları bana da yansıdı."

Başımı salladım. "Bayan Parker'a günlükten bahsetmeyip sessiz kalabilirdin. Kimsenin bilmesine gerek yoktu."

"Bu doğru olmazdı."

"Bu kadar sıkıntı yaşamazdık."

"Hayır. Gerçekler her zaman su yüzüne çıkar. Er veya geç herkes öğrenecekti. Hemen haber vermek en iyisiydi."

"Öyle mi?"

"Haydi acele et," dedi annem. "Otobüsü kaçıracaksın."

Koridordaki askıdan paltomu alıp giydim.

"Kiliseye mi gidiyorsun?"

"Bugün cuma, kadınlar toplantısı var. Elbette gidiyorum."

"İyi," dedim. Paltomu ilikleyip yün şapkamı kulaklarıma kadar indirdim. Koridordaki aynada yüzümü kontrol ettim. Gözlerim kızarıp sulanmıştı ve yanaklarımın ortasında da iki kırmızı nokta vardı.

"Sanırım üşüttüm," dedim.

"Hırsız gibi gecenin bir yarısı evden sıvışırsan olacağı buydu," dedi annem.

Yanına gidip omuzlarını kavradım ve alnına bir öpücük kondurdum. Toz ve jambon kokuyordu. Ellerimi itti.

"Ne yapıyorsun?"

"Hiç."

"Neden beni öptün o halde?"

"Öpmek istedim yalnızca."

Annem homurdanıp kalktı ve eliyle beni savuşturmaya çalıştı. "Çık git artık," dedi. "Hiç bu kadar saçma bir şey duymamıştım."

Gerçekten de üzücüydü çünkü bunlar ondan duyduğum son sözlerdi.

kırk dokuz

Eve giderken kafeye uğradım. Huzur verici bir akşamdı ve şehrin bu yeşil kısmında araba ve kuş sesleri duyuluyordu. Arabaların, taksilerin ve minibüslerin açık penceresinden müzik ve konuşma sesleri yayılıyordu ve dükkânların üstündeki evlerde insanlar sürme pencerelerini ardına kadar açmış, çiçekliklerindeki bitkileri sularken aşağıdan gelip geçenlere bakıyorlardı.

Chris kaldırıma birkaç masa sandalye koymuştu. Bir bardak maden sodası söylemek için içeri girdim ama domates ve fesleğen kokusu öyle davetkârdı ki bir de makarna siparişi verdim. İçeceğim ve *Watersford Evening Echo* gazetemle birlikte dışarıda oturmaya çıktım. Çok geçmeden Chris yeni rendelenmiş parmesan peyniri ve büyük, ahşap bir biberlikle birlikte makarnamı masama getirdi.

"Sen yemeğini yerken ben de yanında oturup bir sigara içebilir miyim?"

"Bana asılıyor musun yoksa?"

"Yıllardır asılıyorum ama yeni fark ettin."

"Kusura bakma. Kafam çok dolu."

"Farkındayım."

"Çok lezzetli olmuş."

"Sevindim."

BELONGS TO KINDLE TEAM

"Luca'nın yaptığı gibi."

"Luca kim?"

"Ölen kocam."

"Ah, affedersin. Yine aynı şeyi yaptım."

"Af dilemene gerek yok! Onun yaptığı gibi bir makarna yiyebileceğimi sanmıyordum yalnızca. Çok güzel gerçekten."

Chris gülümseyip kocaman, kırmızı ellerine baktı. Sigara dumanı parmaklarının arasından yükseliyordu. Saçları tıraş edilmiş, kaslı, hoş bir adamdı.

"Belki bir gün yalnız senin için yemek yapabilirim. İkimiz için," dedi.

Dudaklarıma bulaşan sosu yalayıp yüzüne baktım.

"Biraz dağınık biri olduğum konusunda seni uyarmalıyım," dedim.

"Ben toparlamayı severim."

Birbirimize gülümsedik.

Chris sigarasını kaldırım taşına atıp ayağıyla ezdi.

Ayağa kalkarken, "Yakın bir zamanda o halde, ha?" dedi.

"Evet," dedim. "Kesinlikle."

elli

İşe gitmek için otobüse binmedim. Ayak izlerim aynı yoldan geçenlerin ayak izlerine karışırken otobüs durağına yürüdüm ve oraya vardığımda bekleyen diğer yolculara cüzdanımı unutmuşum gibi numara yapıp döndüm ve tekrar eve yöneldim. Annem uzun, kahverengi paltosuyla şalına sarınıp sahte kuzu derisi, kahverengi çizmeleriyle önümden geçinceye kadar gazete bayiinde oyalandım. Kaldırımda biriken karda kaymamak için dikkatle yürüyerek kiliseye gidişini izledim. İçim acıyla doldu ama bir an sonra geçti. Köşeyi dönüp gözden kaybolduğunda karda kayarak eve döndüm. Boğaz ağrım iyice şiddetlendiği için hemen çaydanlığın altını yaktım ve çantamı toplamak için üst kata koştum.

Ne alacağıma karar veremiyordum. İç çamaşırı, kazak, kot pantolon, makyaj malzemesi gibi öncelikli eşyaları aldığımda valizim hantal kışlık kıyafetlerle dolmuştu bile ama birkaç yazlık kıyafet de almam gerektiğini düşündüm. Londra'da havanın daha ılık olduğunu ve dışarı çıkacağımız zamanlar için güzel birkaç kıyafete ihtiyacım olacağını düşündüm. Başka eşyalarım da vardı: plaklarım, kitaplarım, resim malzemelerim, posterlerim, okul fotoğraflarım, ucuz takılarım...

BELONGS TO KAOS TEAM

Eşyalarımı toplayıp valize birkaç şey daha koymakla çok uzun zaman geçirdiğimi düşünürken aniden ateşimin yükseldiğini ve titremeye başladığımı fark edip yatağa oturmak zorunda kaldım. O noktada yapacağımız şeyin büyüklüğü bir dalga gibi içimi sardı ve bunun çok saçma bir fikir olduğunu, böyle bir şeyi düşünmek için çıldırmış olmamız gerektiğini düşündüm. Luca'nın da büyük ihtimalle aynı şeyi düşündüğünü fark ettim. Her şeyi bırakıp gitmeye gerçekten niyeti var mıydı acaba? Belki de yalnızca şaka yapmıştı. Kaçıp gitmek, pek eğlenceli sayılmayacak birine tam ve sonsuz bir bağlılık yemini etmek zorunda olduğu için ortaya çıkan korkunç bir plandı aslında bu. Bu konuda konuşmak başka, hayata geçirmek başka bir şeydi.

Yatağıma uzandım. Annem döndüğünde ona işe gidemeyecek kadar hastalandığımı söyleyecektim. Hayır, hayır, işe gittiğimi ve onların beni eve yolladığını söyleyecektim. Gözlerimi kapattım ve kar taneleri gözümün önünde dans etmeye başladı. O anda karanlık bir kayıtsızlık duygusunun içimi sardığını hissettim. Biri kolumu sarsıyordu. Gözlerimi açtığımda onun Luca olduğunu gördüm. Rengi solmuş, telaşlanmıştı.

"Haydi Liv, acele etmeliyiz," dedi.

Doğruldum. Luca valizimi kapatıyordu. Bacaklarımı yataktan sarkıttım.

"Mektup yazmadım."

"Çabucak yaz o zaman şimdi."

Kalem ve kâğıdım hazırdı.

Sevgili Anne, diye yazdım ve ona, "Sen ne yazdın?" diye sordum.

"Ne?"

"Mektubundan ne yazdın?"

"Lanet olsun Liv. Buna vaktimiz yok."

BELONGS TO MAGUS TEAM

Nefesimi dışarı verdim. Sonra yatakta yanıma oturdu ve şefkatle bana sarıldı.

"Üç mektup yazdım. Dün gece eve döndüğümde."

"Üç mü?"

"Biri Nathalie'ye, biri annem ile babama, biri de Marc'a. Nat'a onu mutlu edemeyeceğimi ve onun çok daha iyisine layık olduğunu yazdım. Annemlere de gerçeği, seninle birlikte gittiğimizi, böyle olmasını istemediğimi ama başka çarem kalmadığını söyledim."

"Peki ya Marc'a?"

"En zoru oydu. Beni affetmesini ümit ettiğimi ve günün birinde beni anlayacağını anlattım. Kalacak bir yer bulur bulmaz arayacağımı ve istediği zaman gelip bizimle yaşayabileceğini yazdım."

"İyi fikir."

"Onun için büyük bir darbe olacak, zavallı çocuk."

Luca başparmağının tırnağını çiğniyordu.

"Alışacak," dedim.

"Umarım," dedi Luca. "Lütfen acele et Liv. Buradan çıkmalıyız bir an önce."

Annem için bir şeyler karaladım ama ne yazdığımı tam olarak anımsamıyorum. Açıklama yapma gereği duymadım. Yalnızca af dileyip niyetimin insanlara zarar vermek olmadığını yazdım. Mektubu zarfa koyup kenarını yaladım.

"Tamam."

"Tamam."

Luca valizimi odadan çıkardı. Odaya hızlıca göz gezdirip pencere pervazındaki porselen midilli biblolarımı alıp cebime attım. Kırılacaklarını biliyordum ama onları bırakamazdım.

Bu kadar. Hayatımı geride bırakmak böyle kolay olmuştu.

BELONGS TO KINGS TEAM

Zarfı, annemin mutlaka göreceği, mutfak masasının ortasındaki tuzlukla biberliğin arasına sıkıştırdım. Kilisedeki işi bittikten sonra ve Bay Hensley'yle gelir diye ümit ettim. Mektubu tek başına bulduğunu düşünmek istemiyordum. Luca yiyecek bir şeyler bulmak için dolaplara bakıyordu.

"Marinella'dan bir şey alamadım. Toptancıya gitmem gerekiyordu," dedi.

"Bu gece seni kaybetmenin yanı sıra yiyeceksiz de mi kalacaklar yani?"

"Bu gece restoranı açmayacaklar," dedi Luca. "Bizi aramakla meşgul olacaklar. O yüzden hemen gitmeliyiz."

On sekiz yıldır yemek yediğim mutfağa son bir kez daha baktıktan sonra çıktık. Kapıyı arkamdan örttüm ve kapının kapandığını duydum. Luca bir eliyle valizimi, diğeriyle eldivenli elimi tutmuştu.

"Her şey yoluna girecek," dedi parmaklarımı sıkarak. "Mutlu olacağız. Gerçekten, çok mutlu olacağız. Dünyanın en mutlu kaçakları olacağız."

Haklıydı.

elli bir

Marc, eskiden Luca'yla birlikte kutladığı doğum gününde beni görmeye geldi. Birkaç haftadır görüşmemiştik ve beni aradığında içimi aptalca bir mutluluk sardı. Ona kapıyı açmak için merdivenleri koşarak inip boynuna sarıldım. Beni kendine çekip sırtımı sıvazladı ve nefesini saçlarıma verdi. Kulağındaki küpe yanağıma batmıştı.

"Liv," diye fısıldadı. "Liv..." Dua okuyor ya da büyü yapıyordu sanki.

Kafeye gitmek ister miyim diye sordu ama ben barda içmeyi tercih ettiğimi söyledim. Böylece kapıları ve pencereleri sonuna kadar açık, her zamanki müdavimleriyle turistleri ağırlayan Horse and Plume'a gittik. Biralarımızı arka taraftaki bahçeye taşıdık. Burası sarıya boyalı ahşap çardağın boyunu geçmeye çalışan, suya hasret güllerle dolu, güneşli ve dört tarafı duvar bir mekândı.

Bütün masalar ve sandalyeler dolu olduğundan uzak bir köşedeki kahverengi çalılıkların yanına oturup sırtımızı duvara yasladık. Omuzlarımız birbirine değiyordu.

"Nathalie'yi istemiyorum," dedi Marc sözü dolandırmadan. "Seninle olmak istiyorum. Bunu bir daha sormayacağım ama bana fikrini söylersen ondan ayrılırım."

BELONGS TO MACOS TEAM

İçki şişemi dizlerimin arasında dengeleyip bir papatya kopardım. Saçımın yüzüne düşmesine de izin verdim.

"Ben senin adına karar veremem," dedim. "Ama Nathalie'yi bırakmanı istemiyorum. Lütfen bunu yapma. Yaşadığımız şey Luca'yla ilgiliydi. Sen ve benimle ilgili değil."

Marc birasından bir yudum aldı. Başparmağımın tırnağıyla papatyanın sapında bir delik açtım.

"İşte bu noktada birbirimizden ayrılıyoruz," dedi. "Bana göre yaşadığımız şey yalnızca Luca'yla ilgili değildi. Seninle ilgiliydi. Sen benim her şeyimsin."

Saçlarımın arasından ona baktım. Bana değil, uzaklara bakıyordu.

"Ben senin her şeyin değilim," dedim kısık sesle. "Nathalie'yle çocuklar her zaman hayatında olacak. Marinella da öyle. Ve yaşadığımız da karmakarışık bir şeydi. Sen ne dersen de Luca'yla ilgiliydi. Luca ölmeseydi asla..."

Marc ifadesiz bir yüzle başını salladı. Yutkunurken boğazında beliren yumruyu gördüm.

"Ben hep seninle birlikte olmak istedim Liv."

"Hayır, istemedin."

"İstedim. Bir düşün. Seni karşılıksız sevdim ben."

Biramdan biraz içip başımı geriye yasladım ve gözlerimi kapattım.

"Bana içini dökme Marc. Bilmek istemiyorum."

"Luca biliyordu."

"Neyi biliyordu?"

"Sana karşı hislerimi."

Doğruldum. "Ah, Marc. Eminim..."

BELONGS TO KAOS TEAM

"Biliyordu. İkiniz kaçtıktan sonra aramız bu yüzden uzun süre düzelmedi."

"Neden bana çıkma teklif etmedin ya da bir şey söylemedin öyleyse?"

"Anneli'yle aramı yapmaya çalışıyordun unuttun mu? Sen de feribotta çalışan o sıska çocukla takılıyordun. Ve sonunda elime bir şans geçtiğini düşündüğümde, birlikte çıkacağımız o günde kardeşimle kaçtın."

"Ah Marc! Çok üzgünüm. Amacım seni..."

"Biliyorum."

"Kaçmaya bir gece önce karar vermiştik. Uzun zamandır plan yapmıyorduk yani."

"Luca planlıyordu."

"Hayır. Neden böyle bir şey söyledin?"

"Yaptıklarından anlıyordum. Hazırlıklarından. Babamın hesabından para aşırmıştı."

Başımı iki yana salladım. "Öyle bir şey yapmış olamaz."

"Yaptı. Arabayı da tamir ettirdi. Tamirhaneye faturayı Marinella'ya yollamalarını söylemiş. İkiniz çekip gitmeden birkaç gün önceydi."

Marc iç geçirdi. Tütün kutusunu çıkarıp sarma kâğıdını dizine yaydı.

"Anlatma artık," dedim. "Öğrenmek istemiyorum."

Birkaç dakika sessiz kaldık. Marc sigarasını sardı ve her zamanki gibi birkaç defa mavi çakmağıyla yakmaya çalıştı. Bu arada Luca'nın gitmeyi planladığına dair bazı işaretler anımsamaya çalıştım ama olmadı. Hazırlık yaptığından hiç bahsetmemişti. Para aşırdığından da kesinlikle haberim yoktu. Ama Angela ile Nathalie bu yüzden beni suçluyordu. Bunların benim fikrim ol-

duğunu sanmışlardı. Başka bir papatyayı da sapından koparıp tekrar aynı şeyi yaptım.

"Sen neden Nathalie'yle evlendin?"

Marc omuz silkti. Bardağının kenarına yanaşan bir sineği eliyle kovdu.

"İkimiz de aynı durumdaydık. İkimiz de yıkılmıştık. Çok da kızgındık."

"Çok özür dilerim."

"Sanırım ikimiz de birbirimizin hislerini anlıyorduk."

"Luca'dan sonra bizim senle birbirimizi anlamamız gibi," dedi.

"Biraz öyle," dedi Marc. "O Luca'yı seviyordu ama beni sevmedi, hem de hiç."

"Bence öyle değil."

"Luca'nın dönmeyeceğini anladığımızda onun yerine geçip restoranı Nat'la birlikte işletmek mantıklı göründü. Sanırım ben annemin B planıydım."

Gülümsemeden edemedim. "Angela'dan tam bir kontrol manyağı gibi bahsediyorsun."

"Hayır," dedi Marc başını iki yana sallayarak. "O yalnızca ailesini seven, onları korumak için ne gerekiyorsa yapabilecek ve onlar için her şeyin en iyisini isteyen bir kadın. Ve Nathalie'yi oğulları kadar seviyor."

"Doğru."

"Ama Nathalie ve ben kendimizi akıntıya bıraktık. Hâlâ da öyle devam ediyor."

Barın bahçesinde biramızdan biraz daha içip sohbet ettik. Hüzünlü bir sohbetti bu ama yine de rahatlatıcıydı. İlişkimizi onurlu ve olgun bir şekilde bitiriyorduk. İkimiz de bir şeylerin

BELONGS TO MAGUS TEAM

bittiğini, duygusal yönden yaşanmamışlıklarımıza tutunduğumuzu biliyorduk ve birbirimizin hislerine karşı anlayışlıydık.

Sonra tekrar eve yürüdük. Boynuma papatyadan bir kolye takmıştım. Kapıda durduk. Onu içeri davet etmedim.

"İyi olacağından emin misin?" Parmaklarıyla yanağımı okşadı.

Başımı salladım. "Sen?"

"Ben çok daha kötüsünden kurtulmayı başardım."

"Bir daha görüşmeyecek değiliz."

Marc alnıma bir öpücük kondurdu.

"Yaşadıklarımızı unutmayacağım Liv. Hiçbirini. Şu son altı ayın üstesinden gelmeme yardımcı oldun. Başka kimse yapamazdı bunu ve bunun için sana minnettarım."

"Ben de öyle."

"Tanrım, vedalaşmaktan nefret ediyorum," dedi Marc.

"Öylece git o zaman."

"Tamam ama Liv..."

"Ne?"

"Teşekkür ederim."

Böylece bittiğini düşündüm, ikimiz de öyle düşündük. Henüz kimse büyük bir zarar görmemişti.

elli iki

Sonunda Luca'yla birlikte kaçmıştık. Londra'ya gidiyorduk ama yolda hastalığım iyice ilerlediği için Leeds'te mola verip ucuz bir otelde birkaç gece kaldık. Odamız soğuk, nemli ve pisti. Dolayısıyla soğuk algınlığım bronşite çevirdi ama doktora gitmeye korkuyorduk çünkü eğer gidersek tıbbi kayıtlarım Portiston'daki Dr. Clayton'dan istenecek, o da yerimizi Angela'ya ve anneme bildirecekti. Dr. Clayton hasta-doktor ilişkisinin gizliliğine asla inanmazdı ve bu zamana dek utanç verici birçok durumu ortaya çıkarmıştı.

Sonunda hiç nefes alamaz hale geldiğimde Luca beni acil servise götürdü ve Leeds Hastanesi'ne kabul edildim. Zatürree olmuştum. Luca, Nathalie'yle evlenmesi gereken gün annemi arayıp hastanede olduğum için onu arayamadığımı bildirdiğinde, annem ona ölsem de umurunda olmadığımı, hatta ölmemin herkesin hayrına olacağını söylemiş. Luca bu konuşmayı bana ancak yıllar sonra, annemle aramda yıkılan köprüleri yeniden yapmak için defalarca ona ulaşmaya çalışıp da başarısız olduğumda anlatmıştı. Annemin soğuk, sert ve sevgisiz bir kadın olduğunu söylemişti. Lynnette de annemin mutsuz bir yaşam sürdüğünü anlatmıştı.

Luca annemi aradıktan sonra Marinella'yı da aramıştı. Angela telefona o kadar çabuk yanıt vermişti ki Luca onun telefonun yanı

başında uyuduğunu düşünmüştü. Büyük kısmını bana yönelttiği İtalyanca küfürler savuruyordu. Luca bana bundan da bahsetmemişti ama Angela oğlunu yanlış yola soktuğum için doğal olarak beni suçlayıp duruyordu. Luca'yı cinselliğimi kullanarak melekler kadar saf ve temiz Nathalie'den uzaklaştırdığımı düşünüyordu. Hatta bana cinsel terörist demişti. Masum kurbanlarda ne gibi yaralar açacağını düşünmeden düzenli ilişkileri mahvetmekte uzmandım onun gözünde. Nathalie, zavallı kızları da perişan olmuştu. Ve tabii ki Angela sonrasında Luca'yı dönmek için ikna etmeye çalışmış, hemen dönerse affedileceğini söylemişti. Her şeyin benim hatam olduğunu söylüyor, düğün konusunda taviz vereceklerini anlatıyorlardı. Eğer Luca kendini hazır hissetmiyorsa kimse onu Nathalie'yle evlenmeye zorlamayacaktı. Tek yapması gereken Marinella'ya dönmekti. Dönerse her şey unutulacak, bir daha da lafı edilmeyecekti. Kimse zarar görmemiş, henüz hiçbir şey olmamıştı.

Fakat onlar konuşmalarına son vermeden jeton bitmişti. Luca onu hastanenin bekleme salonundaki telefon kulübesinden aramıştı. Hastane karda kayıp düşen ve kırığı olduğundan şüphelenilen insanlarla doluydu. Telefon genellikle mutlu veya üzücü haberleri paylaşmak için kullanılıyordu. Doğumlar ve ölümler gibi... Bitkin, aç, korkmuş ve yapayalnız haldeki Luca kendi durumunda da aslında hem doğum hem ölümden bir parça olduğunu düşünmüştü. Bir gazete alıp hastanenin kafeteryasında sıcak bir öğle yemeği yemişti. Oda bir yıl öncesinden kalma solgun kâğıtlar ve süslemelerle çevriliydi. Pencereler buğulanmıştı. Garson kızlar taç takmış, kulaklarına da ökseotu iliştirmişlerdi. Etraftan matem dolu ilahiler duyuluyordu. Bazı masalar yüksek sesli, gürültücü hemşireler ve asistanlar tarafından işgal edilmişti. Boyunları bükük, gergin insanlar yemeklerine bakıp içeceklerini

BELONGS TO MAGUS TEAM

durmadan karıştırarak diğerlerinin arasında oturmuştu. Çocuk arabasındaki çocuklar da ağlayıp sızlanıyordu.

Spesiyal hindi yemeği vardı ve oldukça ucuzdu. Böylece en büyük partinin onur konuğu olarak kulakları gelenlerin İtalyanca *Evviva gli sposi*[14] diyen sesleriyle çınlarken Marinella'da Alfredo soslu makarna ve marine edilmiş biftek yemesi gereken sevgili Luca şimdi Leeds Hastanesi'nin kafeteryasında tek başına oturmuş hindi ve salça içinde yüzen kaya gibi sert patatesleri yiyordu.

Daha sonra nefes alamadığım için yastıklarla desteklenip burun deliklerimden oksijen aldığım odamda beni görmeye geldiğinde hayatının en güzel yemeğini yediğini söylemişti.

"Şu anda başka bir yerde olmak istemezdim," dedi.

Güçlükle nefes alırken, "Saçma sapan konuşuyorsun," dedim.

Ama haklıydı. Mükemmel bir ilişkinin şanssız başlangıcıydı bu.

14 (İt.) "Gelin ve damat çok yaşasın" anlamındaki söz. (ç. n.)

BELONGS TO KINDLE TEAM

elli üç

Otobüse binip fakülte yemeğinde giyecek bir elbise almak için Watersford'a gittim. Hiç zorlanmadım; aylar önce neden toplu taşıma araçlarına binemediğime hiç anlam verememiştim.

Top Shop'a, River Island'a ve Zara'ya baktım ama nereye gitmek istediğimi biliyordum. Sonunda High Street'te istediğim gibi hem seksi hem ağırbaşlı bir kıyafet bulamayınca Wasbrook'a gittim.

Orada çalıştığım dönemdeki düzen hâlâ değişmemişti. İndirimli ürünler eskisinden biraz daha çeşitlenmişti ve artık halı yerine ahşap döşeme vardı. Satış görevlileri hâlâ aynı üniformayı giyiyor, departmanlar da aynı yerde duruyordu.

Asansörle gelinlik departmanının bulunduğu ikinci kata çıktım. On beş yıl öncekinin aynısı olduklarına yemin edebileceğim iki manken vitrinde duruyordu. Birine Nathalie'nin hoşlandığı tipte, diğerine ise dar ve fildişi renkli bir gelinlik giydirilmişti. Masanın arkasında beyaz gömlekli lacivert etekli bir kız takıları düzenliyordu. Ona gülümsedim.

"Senin yaşlarındayken ben de burada çalışıyordum," dedim.

"Harika!" dedi kız. Anılarımı depreştirdiği için ona beş sterlin bahşiş verdim. Nazikçe bana teşekkür etti.

Kadın kıyafetlerinin bulunduğu katta dolaşıp bütün elbiselere baktım. Artık bana neyin yakışacağını bilemeyeceğim kadar uzun bir süredir alışveriş yapmamıştım. Sonunda ölçülü, uzun kollu, lacivert renkli bir elbise ve onun kadar iddiasız görünmeyen bir çift topuklu ayakkabı aldım. Profesör'ün dikkat çekmemden hoşlanmayacağını düşünerek "sade ama şık" yaklaşımıyla hareket ettim.

O akşam banyo yapıp saçlarımı yıkadım ve giyinirken Sugababes dinledim. Yeni makyaj malzemeleri de almıştım. Fondöten, maskara ve pembemsi kahverengi far. Luca'nın ölümünden beri ilk kez kaşlarımı alıp bacaklarıma ağda yaptım. Takma tırnaklar da taktım. Aynada kendime bakmak için yatağın üstüne çıktım. İyi görünüyordum.

Profesör beni alıp otele götürmesi için bir taksi yollamıştı. Lobide biraz paniğe kapıldım. Yüzlerce kişi ortalıkta dolanıyordu ve ben hiçbirini tanımıyordum. Adamların çoğu saçlarının seyreldiği ya da tamamen döküldüğü yaşlardaydı. Kadınlar kolsuz elbiseler giyip şal takmışlardı ve kollarındaki etler sallanıyordu. Tanıdık bir yüz görmek için kalabalığa baktım. Sonra üzerine büyüleyici bir Karen Millen tasarımlı elbise giymiş Jenny kolunda Yusuf'la birlikte ortaya çıktı ve kalabalık salonda uzun sakallı, kel kafalı Polonyalı bir adamla derin sohbete dalan Profesör'ün yanına götürdüler.

Profesör nazik bir içtenlikle, "Olivia, seni görmek ne güzel," dedi. Beni öpmedi ama elini uygun bir biçimde belime koyup Polonyalı tarihçiyle tanıştırdı.

Yemek boyunca fazla konuşmadım. Yuvarlak bir masada oturmuştuk ve sohbet ağırlıklı olarak edebiyat ve tarih üzerineydi. Herkes olabildiğince sevimli bir ifadeyle kendini göstermeye çalıştığı için ben maydonozlu balığımı elimden geldiğince yavaş

BELONGS TO MACOS TEAM

yiyordum ve patatesimi de herkesten önce bitirmemek için küçücük parçalara ayırmıştım. Bu arada kendimi ve Profesör'ü utandırmamak için şaraptan çok su tüketmeye bakıyor, entelektüel soruları başarıyla yanıtlıyordum. Genel olarak bakılırsa sorunsuz bir geceydi.

Yemekten sonra sıkıcı, kendini öven sohbetler yoğunlaştığında içki içme dürtüsü beni ele geçirip bir şişe kırmızı şarabı tek başıma bitirdim. Ağzımı açmadığım ve dengemi kaybetmediğim sürece her şeyin yolunda gideceğini bilecek kadar ayıktım.

Sonunda konuşmalar bittiğinde Profesör, taksi gelmeden önce beni son bir içki içmek üzere otelin bahçesine çıkardı.

Otelin arkasında uzun ve taştan bir teras vardı. Gece bitkileri, kokularını entelektüel biçimde kucaklaşan genç çiftlerin durduğu terasa yaymıştı. Kadınlar ayakkabılarını çıkarmıştı ve erkekler de puro içiyordu. Profesör beni birkaç basamak daha aşağı indirip terasın ortasındaki bahçeye götürdü. Buradaki ışıklandırılmış süs havuzu balıklarla doluydu ve ay ışığını arayan güveler de çevresine toplanmıştı.

"Rutherford elyazmalarını neredeyse bitirdin," dedi Profesör. "Sonuna kadar işi devam ettirebilen tek kişisin."

"Keyif aldım," dedim. "Çok ilginçti. Harika bir kitap olacak."

"Henüz en güzel kısmına gelmedin."

"Öyle mi?" Cointreau'mu yudumlarken yaz akşamları, ay ışığı ve portakal likörü için içimden Tanrı'ya şükrediyordum.

"Göreceksin."

Hafiften sarhoş olmaya başlamıştım. "Sorduğum için kusura bakma," dedim. "Ama karını özlemekten ne zaman vazgeçtin? Yani seni terk ettikten sonra..."

BELONGS TO KİTAPSEVEN

Profesör kadehini avuçladı. "Keder bir hastalıktır. İnsanlar çeşitli şekillerde buna tepki verir. Semptomları iyileştirmek için de çeşitli yollar izlenir."

Bir lavanta filizini alıp parmaklarımın arasında çıtırdattım. Ilık havaya kokusunu yaydı.

"Tıpkı virüs gibi," dedi konuya yeni bir giriş yaparak. "Kanına bir kez girdikten sonra artık mücadele edemezsin ve tedavisi de yoktur. Onunla birlikte yolculuğa çıkıp seni nereye götürdüğünü izlersin."

"Sen ne zamandır yalnızsın peki?"

"On yıldır."

"On yıl mı? Ve hâlâ iyileşemedin mi?"

Profesör oyma taş sıraya oturdu ve bardağını dizlerinin arasına yerleştirip çeşmeden dans ederek dökülen damlaları izledi. Dudaklarının kenarı kıvrılıp gülümsedi.

"Rahatıma düşkün biri gibi görünüyorum, değil mi?"

"Biraz."

"Üstesinden gelmem gerekir, değil mi?"

"Evet."

"Dürüst olduğun için teşekkür ederim Olivia."

"Ne demek Profesör, ne demek."

Her şey yolundaydı ve güzel bir akşamdı. Pazartesi günü işe döndüğümde de her şey olması gerektiği gibi devam etti.

elli dört

Luca'yla birlikte nihayet Londra'ya gitmiş, Woolwich'teki eski bir binanın ikinci katındaki odada yeni hayatımıza başlamıştık. Rutubet yüzünden küflenen tavanı, soyulmuş duvar kâğıtları ve yerdeki kirli döşeğiyle burası pis ancak romantik bir yerdi. Camlar, hemen altımızdan geçen trenlerin gürültüsüyle titreşiyordu. Giriş katında, Minette adlı küçük Jack Russell köpeğiyle yaşlı bir kadın ve şizofren bir şair, bizim altımızdaki katta ise birkaç içine kapanık mülteci vardı. Banyo ortaktı. Luca da çişini lavaboya yapıyordu. Onu o kadar seviyordum ki sabahları dişlerimi fırçalarken burnuma gelen meyvemsi, çiftlik avlusunu andıran koku bile hoşuma gidiyordu. Her zaman her yerde sevişiyorduk. Uyuşturucu kullanıyorduk. Kafamız her an dumanlıydı. Zayıf ve güzeldik. Partilere gidiyorduk. Londra'yı seviyorduk.

Annem beni evlatlıktan reddetmişti. Lynnette ise çok şefkatliydi. O ve Sean bizi yemeğe çıkartıyor, sümsük kuşları gibi yiyip onların da artıklarını silip süpürmemizi ve bütün tatlıları bitirmemizi bir anne ve babanın memnuniyetiyle izliyorlardı. Ablamla çok yakınlaşmıştık. Kayıp babamızın izini bulma planları yapıyorduk. Lynnette bize Tupperware kaplarında yemekler getiriyordu. Isıtıp yememizi söylüyordu ama o kadar aç oluyorduk

BELONGS TO KINGS TEAM

ki o gider gitmez yemeği parmaklarımızla yemeye başlıyorduk. Fırın makarna, risotto, körili yemekler...

Luca için bu hayata alışmak çok daha zordu. Londra'da yaşayan ancak henüz Bridget'le evlenmemiş olan Stefano ziyaretimize gelmişti. Aslında kızgın olması gerekiyordu ama Luca'nın hüzünlü ve kapkara kirpikli gözlerini görür görmez yumuşamıştı. Kardeşine sarıldı ve ikisi birden ağladı. Bense odanın köşesinde kazağımın kollarını ellerimi örtecek şekilde indirmiş, huzursuzca duruyordum. Luca ailesini çok özlüyordu. Özellikle de Marc'ı. Bazen köşedeki telefon kulübesine koşardı. Sonra da acı dolu bir ifadeyle döner, yatağa uzanırdı ve yüzünü duvara çevirip bir kolunu korumacı bir tavırla başına sarardı. Öyle anlarda onu yalnız bırakırdım. Marc'a mektup yazıp götürmesi için Stefano'ya verirdi. Stefano bize Marc'ın geride bıraktığımız pisliği temizlemeye çalıştığını, bencil kardeşinden nefret etmeye çalıştığını ama bunu yapamadığını anlamıştı. Yine de aralarındaki ilk köprü ancak aylar sonra kurulabilmişti.

Güneşli günlerde ve yağmurlu akşamlarda Londra sokaklarında ışıltılı gözlerle el ele yürüyorduk. McDonald's'tan bile yiyemeyecek kadar beş parasızdık ama bunu umursamayacak kadar da mutluyduk. Sürekli bir şeyler çalıyorduk. Yiyecek, tuvalet malzemesi, kondom, sigara, CD, makyaj malzemesi... Kolay değildi ama üstesinden geliyorduk.

Luca kısa süre sonra bir restoranda iş buldu ve Lynnette de bir arkadaşından yardım isteyip bana havalı bir Halkla İlişkiler ajansında resepsiyon görevlisi pozisyonunu ayarladı.

Kaçtıktan bir yıl sonra Luca'yla birlikte ilk kez Portiston'a gittik. O zamana kadar yeni bir skandalla başa çıkamayacağını anlayan annem evi satıp Portiston'ı terk etmişti. Lynnette'ten,

BELONGS TO KINGS TEAM

Bay Hensley'nin ona Hull'daki bir kilise okulunda yönetim kurulu başkanı olan bir tanıdığının yanında yer ayarladığını öğrenmiştim. Angela, Maurizio, Fabio, Marc ve Nathalie hâlâ Marinella'yı işletiyordu. Angela ve Maurizio, Watersford'da bir ev almıştı ve restoranın üzerindeki evi Marc'a vermişlerdi. Marc da Nathalie'yle nişanlanmıştı.

Ancak benim Marinella'ya girmeme izin verilmedi.

Angela telefonda Luca'ya benim orada istenmediğimi söylemişti ama Luca oraya gittiğimizde annesinin fikrinin değişeceğini düşünüyordu. Ama ne yaparsak yapalım değişmedi. Luca ailesini ziyaret ettiğinde ben de bir zamanlar Andrew Bird'ün evi olan pansiyondaki aşırı sıcak ama rahat odamda tek başıma bekledim. Yatağa uzanıp saatlerce *Valley of the Dolls* kitabını okuyup Minstrels çikolatası yedim. Bundan da sıkılıp Luca'dan hâlâ ses çıkmayınca kumsalda yürüyüp çakıl taşlarını denize fırlattım. Taşlar küçük dalgaların üzerinde zıplıyordu. Rüzgâr saçlarımı yüzümden savururken yün şapkamın altındaki kafa derim kaşınıyordu. Eski günleri anımsayarak feribot rampasında durdum ve kollarımı gövdemde kavuşturup çizmemle ince tahtaya vurdum. Sonra da Georgie'yi anımsayıp gülümsedim. Sonra dönüp kasabaya yöneldim.

Marinella'ya bakmadım ama önünden geçmem gerekiyordu. Açık, rüzgârlı, gümüşi bir aralık günü olmasına karşın restoranın camından yansıyan ışık altın rengi ve sıcacıktı. O tarafa bakmadım ama camın arkasından insanların gelip geçtiğini, bir zamanlar sevdiğim ve beni sevmelerini istediğim ailenin gölgesini görebiliyordum.

Bir yıl önceki kadar soğuk değildi ama Noel'e birkaç gün kalmıştı ve yürürken nefesim yüzüme çarpıyordu. High Caddesi'nde yürüyüp parlak süslemeler ve ışıklandırmalarla süslü küçük

BELONGS TO KINDLE TEAM

dükkân vitrinlerinin önünden geçtim. Neyse ki *fish and chips* dükkânı açıktı. Pencereleri baştan aşağı buğulanmıştı ve kapıyı açıp içeriye girdiğimde balık kokusunun sıcaklığı beni sarmıştı.

Tezgâhın arkasındaki kızı tanımıştım; okulda benim bir üst sınıfımdaydı. Beyaz önlüğünün altından hamile olduğu belliydi. Yanakları kızarmıştı ve kollarında küçük yanık izleri vardı.

"Evet?" diye gülümsedi bana. Parmaklarının arasındaki kalemi, ambalaj kâğıdına not almaya hazır biçimde bekliyordu.

"Bir patates istiyorum, lütfen."

Kız küreği kavrayıp ocağa tuttu ve altın rengi patatesleri kâğıda doldurdu. O kadar açtım ki midem bayram edecekti.

Kız patatesleri tuzlarken, "Olivia'sın sen, değil mi?" diye sordu.

Başımı salladım.

"Geçen Noel'de sen ve şu Feliconelerin oğlu epey ses getirmiştiniz."

"Özür dilerim."

"Ah, hiç sorun değil." Kız gülümsedi ve kâğıdı katladı. "Bence çok romantikti. Ama ailesi pek hoş karşılamadı, değil mi?"

Kıza biraz para uzattım. "Luca şimdi orada ve arayı düzeltmeye çalışıyor."

"Yakında her şey düzelir," dedi paramın üstünü verirken. "Böyle şeyler gelir geçer. Yakında unutulur."

Ona teşekkür edip öğle yemeğimle birlikte soğuk havaya çıktım. Feribot terminalinin yakınlarındaki bir sığınakta patatesleri yedim. Etraf çiş ve yağ kokuyordu. Boş bir bira kutusu matem tutarcasına ayaklarımın dibine yuvarlandı. Patatesler çok lezzetliydi. Yağlı, tuzlu ve o kadar sıcaktı ki dilim yandı ama midemi yatıştırmıştı.

BELONGS TO KİTAP TEAM

Sonra pansiyona dönüp yatakta uykuya daldım. Luca kıpkırmızı gözlerle ve keyifsizce döndü. Angela'nın onu Noel yemeğine davet ettiğini ama beni istemediğini itiraf etti. Nathalie'nin bakışlarını ondan kaçırdığını, Maurizio'nun yaşlanmış ve hayal kırıklığına uğramış göründüğünü söyledi. Beni soran tek kişi Marc olmuştu. Bana ince folyoya sarılı bir parça pasta yollamıştı. Luca'nın arabasının yolcu koltuğunda Portiston'dan güneye doğru inerken önce limonlu kremasını dilimde eriterek pastamı yedim.

elli beş

1 Eylül Luca ile Marc'ın doğum günüydü. O günü nasıl geçireceğimi bilmiyordum. Yine de güzel bir gündü ve saçımı atkuyruğu yapmak için aynaya baktığımda kendi yüzümü gördüm. Bunun Luca'nın sevdiği o yüz olduğunu biliyordum ve bu da beni neredeyse mutlu hissettirmişti.

Uzun bir gün olacaktı. Öncelike Profesör'ün Watersford Şehir Müzesi'nde Marian Rutherford'un hayatı ve aşkları üzerine vereceği çığır açıcı konferans vardı. Ondan sonra bir iki saatimi Luca'yla baş başa geçireceğime dair kendime söz vermiştim. Daha sonra ne yapacağımı bilmiyordum. Ayaklarım beni nereye götürürse oraya gidecektim.

Kafeye gittiğimde Chris masamın ortasına bir buket gugu çiçeği koymuştu. Çiçeklerin yoğun ve acı kokusu espresso kokusuna karışmıştı. Ben daha oturmadan küçük kahve fincanını bir bardak buzlu suyla birlikte masama bırakmıştı.

Chris benim için bir peçete açarken, "Size layık değil ama elimden bu kadarı geldi madam," dedi.

Bana omlet yaptı. Dediğine göre yeni bir tarifmiş. Yumurta yumuşak ve sarıydı, tatlı sebzelerle karışmıştı. Aç değildim ama önüme koyduğu tabağı silip süpürdüm. Ardından badem rendesi

BELONGS TO KINGS TEAM

ve şeker serpilmiş vanilyalı pastamı yerken ikinci espressomu içtim. Artık damarlarımdaki kan dans etmeye başlamış, gözlerim ardına kadar açılmıştı. Günüm işkence dolu olmaktan çıkmış, biraz daha fazla anı yüklü sıradan bir güne dönüşmüştü.

"Beni böyle beslemeyi kesmelisin Chris," dedim. "Yakında duba gibi olacağım yoksa."

Parmak uçlarımı yaladım ve tabağımdaki pasta kırıntılarını yedim.

Chris sigarasını içmek için her zamanki gibi karşıma oturdu.

"Gerçek bir erkek sıska kadınlardan hoşlanmaz."

"Luca da böyle derdi."

"Şu senin kocan on numara adammış."

"Öyleydi," dedim.

"Nasıl biriydi?"

Sevgi doluydu. Mükemmeldi. O benim her şeyimdi. Onu açıklayacak kelimeleri bulamıyordum.

"Onun hakkında konuşmak istemiyor musun?"

"Ben yalnızca... Bugün onun doğum günü."

Chris eliyle alnına vurdu. "Böyle uygunsuz şeyler söylemeden önce neden beni uyarmadın?"

"Aslına bakarsan konuşurken bana acımayan birine Luca'yı anlatmak hoşuma gidiyor."

Chris gülümsedi. "Aslında ben anlayışlı biriyimdir, bilirsin."

"Biliyorum."

"Ama dışa vurmakta zorlanırım."

Başımı iki yana salladım. Saçma sapan bir şekilde gözlerim yanmaya başlamıştı.

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

"Testosterondan. Biz mükemmel erkekler hormonal olarak... Ah Tanrım, ağlıyor musun? Aman Tanrım, özür dilerim!"

Gözümü silip başımı iki yana salladım ama konuşabileceğimi sanmıyordum. Chris sandalyesini yaklaştırıp bana sarıldı ve başta onun kollarının arasında olmaktan sıkılsam da bir süre sonra rahatlayıp bana yakın olmasına izin verdim.

BELONGS TO KINDLE TEAM

elli altı

Biz Portiston'dan ayrıldıktan on sekiz ay sonra Marc, Nathalie'yle evlendi. Luca düğüne davet edilmişti ama ben edilmemiştim. Gitmesi için Luca'ya yalvardım. Tartıştık. Marc için orada olması gerektiğini söyledim; bir şey ispatlaması ya da utanmadığını göstermesi için değil, Marc'ın hatırına gitmeliydi.

"Sen de benimle gelirsen giderim ancak," dedi Luca.

Ben de milyonuncu defa, "Benim için orada olmamak sorun değil," dedim.

"Ama benim için sorun," dedi Luca. Sonra dudaklarıma içten bir öpücük kondurdu ve henüz çok genç olmama karşın beni çok, hem de çok önemseyen bir adam tarafından sevilmenin ne harika olduğunu düşündüm.

Sonuç olarak ikimiz de düğüne gitmedik ama Luca, Marc'a sevgi dolu upuzun bir mektup yazdı ve Marc da ona yanıt verdi. Zarfta fotoğraflar vardı. Luca İtalya'dan gelen akrabaları seçip büyük çocukları tanımaya çalışarak aileleri birbirinden ayırdı.

Nathalie'nin, Luca'yla evleneceği zaman aldığı gelinliği değil de başka bir gelinlik giydiğini fark ettim. Pek güzel bir elbise değildi ve biraz daha yetişkinlere özgü bir şeydi. Ama bunun içinde daha iyi görünüyordu. Pantomim sanatçısı gibi değil de kendini

BELONGS TO MACOS TEAM

olabildiğince göstermeye çalışan bir kadın gibiydi. Nathalie poz verdiği fotoğraflarda gülümsüyordu ama habersiz çekildiği fotoğraflarda biri onu çimdiklemiş gibi görünüyordu. Koyu renk takım elbisesi ve mor kravatıyla Marc her zamanki gibi yakışıklıydı.

Luca, "Garsona benzemiş," dedi.

Marc'ı kıskanmış olabilir mi diye gizlice ona baktım ama çoktan yüzünü dönmüştü. Orada olmalıydı, diye düşündüm. Angela'ya kızgındım. Luca'yı, ailesi ve benim aramda bir seçim yapmaya zorlayarak aramızı açmaya çalışıyordu. Ama yaptığı oğlunu üzmekten başka işe yaramıyordu.

Fotoğraftaki üçgen biçimli yüzüne bakıp, "Fahişe," diye fısıldadım. O göz alıcı mavi şapkasının altında Angela taş kalpli değil de yufka yürekli biriymiş gibi bana gülümsedi.

Luca çok çalışıyordu. İyi bir aşçıydı ve müşteriler de onu seviyordu. Maurizio'nun havalı tavırlarını almıştı ve restoranda nasıl bir performans sergilemesi gerektiğini biliyordu.

Morali yerindeyse mutfakta şarkı söylerdi ve müşteriler onun yaptığı yemeklerin kendine özgü bir melodisi olduğunu belirtirdi. Lezzetli ve aslına uygun İtalyan yemekleri yapıyordu. Adını duyurmuştu ve böylelikle Luca hiç işsiz kalmadı. Kısa süre sonra Londra'daki kaliteli İtalyan restoranlarının sayısının çok olması sayesinde tercihlerini kendisi yapmaya başladı.

Halkla ilişkiler ajansındaki insanlar beni seviyordu ve iyi bir resepsiyon görevlisiydim. İnsanlarla görüşüp sohbet etmeyi ve onları rahat ettirmeyi seviyordum. Burada eğitim ve promosyondan bahsediliyordu. Miss Selfridge mağazasına gidip kendime yeni kıyafetler aldım. Chelsea'deki bir kuaförde de saçlarımı kestirdim. Öğle yemeğinde Lynnette'le buluştum ve bol parmesan peynirli sebze çorbası içerken bana hoş göründüğümü söyledi. Gözünden yaş geldiğine yemin edebilirdim. Hâlâ babamızı bulmaktan bahse-

BELONGS TO KINGS TEAM

diyorduk ama ikimiz de onu aramayacağımızı biliyorduk. Annem de kendini iyice hayır işlerine adamıştı ve Hull'da koca kulaklı Bay Hensley'le birlikte keşişler gibi sade bir hayat sürüyordu. Saf bir ilişki yaşadıklarından emindim. Annemi pek özlemiyordum. Luca ve Lynnette benim ailemdi ve sevdiğim kişiler de onlardı. Bir aileden beklediğim her şeyi onlarda buluyordum.

Marc ve Nathalie'nin ilk bebeği hemen geldi. Luca vaftiz törenine davet edilmiş, ben edilmemiştim. Marc, Luca'nın neden gelmediğini sormak için aramış ve telefonu ben yanıtlamıştım.

"Liv," dedi. Tereddüt dolu bir sesle konuştuğu için benimle konuşmak yerine telefonu kapatsın mı diye düşündüğü belli oluyordu. "Nasılsın?"

"İyiyim," dedim ve Luca'yı gitmekten alıkoyanın ben olmadığımı Marc'a söyleme hevesiyle, "Luca'yı gelip sizi görmesi için sürekli zorluyorum Marc. Benim bulunmamam önemli değil ama..."

Marc iç geçirdi. "Luca'yla evlen Liv. Onunla evlenirsen gelmeni engelleyemez. O zaman ailenin bir parçası olursun."

Marc'ın, Angela'yı mı yoksa Nathalie'yi mi kastettiğini anlamamıştım. Hangisi olursa olsun o akşam Luca'yı bekledim ve işten eve geldiğinde dolapta soğuyan bira ve evlenme teklifimle onu karşıladım.

Luca dudaklarıma içten bir öpücük kondurarak, "Vay canına," dedi. Dudakları ıslak ve soğuktu. "Hiç de fena fikir değil."

Böylece Luca ve ben Croydon Evlendirme Dairesi'nde evlendik. Sade bir törendi. Luca taşlanmış kot pantolon, bol bir tişört giymiş ve güneş gözlüğü takmıştı. Benim üzerimde Top Shop'tan aldığım beyaz, yazlık elbisem vardı. Koluma bilezik takıp espadrillerimi giymiştim. Saygıdeğer ailelerimizi temsilen Stefano ile Bridget ve Lynnette ile Sean gelmişti. Lynnette'in küçük Kodak makinesiyle

BELONGS TO MAGUS TEAM

çektiği fotoğraflarda Luca ve ben kardeş gibi görünüyorduk. Saçlarımız uzun, koyu ve dalgalıydı. İkimizin de yüzünde koca bir tebessüm vardı ve otuz iki dişimizi gösteriyorduk. Romantik görünelim diye Lynnette'in bize poz verdirdiği çeşmenin yanında Luca iki parmağıyla arkamdan tavşan kulağı yapmıştı. Törenin ardından Tate Galerisi'nin yanında bulunan, Luca'nın o dönemde çalıştığı Dino's adlı restorana gittik ve makarna yiyip Chianti şarabı içtik. Luca'nın arkadaşları bize maytap ve gül yaprakları eşliğinde inanılmaz bir pasta sunmuştu. Gördüğüm en güzel düğündü.

Ve Marc haklıydı. Artık evli olduğumuz için Felicone ailesinin toplantılarına Luca'nın karısı olarak davet ediliyordum. Angela ve Nathalie kendimi asla rahat hissetmemi sağlamamıştı ama en azından Luca ailesinin arasına dönmüştü ve bu da onu mutlu etmişti. Benim için asıl önemli olan da buydu.

BELONGS TO KINDLE TEAM

elli yedi

Profesör konferansını veriyordu ve ben de ona yardım ediyordum. Konuşmasını örneklerle açıklayan slayt gösterisini yönetiyordum. Profesör, gömleğinin kollarını dirseğine kadar kıvırmış ve en üst düğmesini açmıştı. Yakışıklı bir akademisyen edasıyla konferans salonunun kürsüsünde duruyordu. Salon inanılmaz derecede sıcaktı. Marian Rutherford'un hayatı ve aşkları üzerine yapacağı konuşmayı dinlemek için sayısız öğrenci gelmişti. Salonun arka sıralarında bir grup Profesör ve hatta kendi davet ettiği arkadaşlarının arkadaşları olarak birkaç sanat dergisi yayıncısı da gelmişti.

Profesör'ün konferans esnasında edebi açıdan sansasyon yaratacak haberler vereceği bir sır değildi. Salonda, Profesör'ün yanı sıra ne tür bir açıklama yapılacağını bilen tek kişi olmanın gururunu yaşıyordum. Daha birkaç gün önce hepsini kendim yazmıştım.

Sessiz kişiliğinin aksine Profesör şaşırtıcı derecede iyi bir sunucuydu. İki sıranın arasındaki basamaklarda oturuyordum ve dinleyiciler âdeta büyülenmişti. Profesör ile ben "gösteri" dediği konuşmanın provasını birkaç defa yapmıştık ve zamanlamamız inanılmazdı. Bacaklarımı uzatmıştım; kahverengi görünüyordu ve ayakkabılarımın içindeki ayaklarım da çıplaktı. Ayakkabıların bantlarıyla uyumlu olsun diye ayak tırnaklarıma bronz renkte bir

BELONGS TO KINDLE TEAM

oje sürmüştüm. Fareye tıkladım ve küçük evinin önünde duran Marian Rutherford'un resmi ekrana yansıdı.

Kadın yüksek yakalı bir ceket giymişti ve uzun eteğinin altından yalnızca çizmelerinin ucu görünüyordu. Saçları özenle yüzünden geriye doğru toplanmıştı ama eğik çenesi espri anlayışını yansıtıyordu. Geç Viktorya Dönemi fotoğraflarında moda olduğu üzere gülümsemiyordu ama gözlerinde ve hafif kavisli kaşlarında bir ışıltı vardı. Gözleri çok koyuydu ve sol bileğinde hafif bir kıvrım vardı ki orada da kuğu başı şeklinde oyulmuş bir kulpu olan şemsiyesi duruyordu.

Profesör, "Marian çok güzel bir kadındı, koskoca Watersford şehrinin favorisiydi," derken ben de fareyi tekrar tıkladım ve yazarın eski belediye başkanlarından biriyle poz verdiği bir fotoğrafı ekranda belirdi. Favorili, madalyalı ve kürklü paltosuyla iriyarı bir adamdı bu.

"İnsanlar tarafından çok sevildi, edebi ve sosyal çevrelerin gözdesi oldu. O zamanının en ünlü yazarıydı ve belki de günümüzde David Beckham'ın dengiydi. Bununla birlikte deniz kıyısında ya da Portiston kayalıklarında gezinmekten hoşlanırdı ve bu kıyı kentinin en basit zevklerinin tadını çıkartırdı."

Önceki ziyaretimizde çektiğimiz kasabanın büyüleyici manzarasının fotoğrafı göründü. Büyük ekranda Marinella'nın ön cephesi de ayırt edilebiliyordu. Kalbim küt küt atmaya başladı.

Ancak şimdi nostaljiye ayıracak vakit yoktu.

"Marian hiç evlenmedi," dedi Profesör. "Ama bunun sebebi fırsatının ya da hayranlarının olmaması değildi."

Hepsi de edebiyatla ilgilenen fötr şapkalı, pipolu ve çok kıllı olan Marian Rutherford'un hayranlarının fotoğrafları göründü.

"Aslında bir papazın oğlu olan çok daha genç bir adamla ilişkisi olduğu yönünde söylentiler dolaşıyordu," dedi Profesör.

BELONGS TO KINDLE TEAM

"Bu kişinin on dokuzuncu yüzyıl edebiyatının en seksi roman kahramanlarından Dan du Bruin'a benzediği söylenir ama bu roman kahramanının gerçek yaşamdaki adaylardan hiçbiriyle fiziksel bir benzerliği yoktur."

Parmaklarımı beklentiyle kıvırdım. Şimdi neyin yaklaştığını biliyordum. Gazetecilerin oturduğu sağ tarafa baktım. İçlerinden uzun boylu, kemikli olanı öne eğilmiş, dirseğini bacak bacak üstüne attığı dizlerinden birine yaslamış, çenesini avuçlamıştı ve omurgasını tam bir C biçiminde bükmüştü. Sandalet giymişti ve parmaklarının üzerindeki kıllarla sapsarı tırnaklarını görebiliyordum. Diğeri daha yaşlıydı ve takım elbise giymiş, pembe kafasındaki kır saçlarını geriye taramıştı. İkisi de not almıyordu. Profesör asıl önemli kısmın yaklaştığını belirtmek istercesine onlara bakıp hafifçe başını salladı.

Ben de görevimi yerine getiriyordum. Profesör, Bayan Rutherford'un Amerika'ya hiç dönmediğini ve küçük kiralık evini hiç terk etmediğini anlatırken ben de fotoğrafları ardı ardına ekrana yansıtıyordum. Hayli yaşlı sayılabilecek seksen altı yaşında, yatak odasında uykusunda ölmüştü.

"Marian'ın eski dostu ve Daniella Urbin'e göre bu en huzurlu ve en rahat ölüm şekliydi," dedi Profesör.

Sonra boğazını temizledi ve gözleri konferans salonunu taradı. Henüz kimse bağlantıyı kuramamıştı.

"Daniella hakkında fazla bilgi yoktur. Araştırmalarım esnasında bir fotoğrafını ve Portiston'daki pansiyonun duvarına çerçevelenmiş mektubu gördüm. Daha önce kimsenin fark etmemiş olması gerçekten inanılmaz. Her neyse, bu Daniella..."

Ben fareye tıkladım ve ekranda genç bir kadın belirdi. Şık ve rahat görünümlü, oldukça çekici bir kadındı ama bu kadınla ilgili göze çarpan ilk şey bir göz bandı takmış olmasıydı.

BELONGS TO KINGS TEAM

Dinleyiciler aptal değildi. Rutherford'u çok iyi tanıyorlardı. Daniel du Bruin'in bir düelloda sol gözünü kaybettiğinden ve o günden sonra da göz bandı takmaya başladığından haberdarlardı. İki isim arasındaki benzerliğin çözülmesi uzun sürmedi.

Konferans salonunda sesler yükselmiş, alkışlar kopmuştu. Büyük çoğunluğu Viktorya Dönemi'nde lezbiyenliğin etkisini araştıran kadınlar neşeyle Profesör'ün etrafını sardı. Önümüzdeki yıl Portiston Edebiyat Festivali'nin içeriğini değiştirmekten bahsediliyordu. Profesör kahraman ilan edilecekti. O henüz bunun farkında değildi ama bir ay içinde ulusal gazeteler onunla röportaj yapacaktı. Televizyondaki sanat programlarına davet edilecek, yüzünü ve sesini herkes tanıyacak, uluslararası bir itibar kazanacaktı. Profesör'ü böyle bir gelecek bekliyordu ama şimdilik asistanı olarak benim yerine getirmem gereken bir sözüm vardı.

Profesör gitmem gerektiğini biliyordu. Bakışlarını yakaladım ve bana hoşça kal anlamında el salladı. Gülümseyip dudaklarını oynatarak, "Teşekkürler," dedi ve ben de ona aynı şekilde, "Benim için zevkti," diye karşılık verdim. Daniella Urbin slaytını çantamın fermuarlı cebine koydum ve diğer düzenlemeleri Jenny'ye bıraktım. Sonra odadan çıkıp yaz güneşine karşı gözlerimi kısarak yoluma devam ettim.

BELONGS TO KINGS TEAM

elli sekiz

Luca'nın doğum gününde mezarlığa gitmeyi dört gözle bekliyordum. Bunun özel bir buluşma olmasını istiyordum. Eve dönüp pencereden Luca'nın olduğu tarafa bir öpücük gönderdim ve banyo yaptım. Hava çok sıcak olduğu için saçımı kurutmakla uğraşmadım ama tarandım ve üzerimde bornozumla odanın içinde gezinip ortalığı toparladım. Kendime bir bardak soğuk portakal suyu doldurdum ve buzdolabındaki kavanozdan birkaç siyah zeytin aldım. İtalyan aşk şarkıları dinleme havasında olduğumdan Irene Grandi çaldım.

Gardırobumda fazla yazlık kıyafet yoktu. Londra'dan pek bir şey getirmemiştim ve iş dışında kıyafet almamı gerektiren bir şey olmamıştı. Ama şimdi Luca için güzel giyinmek istiyordum. Kendi kendime mırıldanarak gardırobumu araştırırken beğenmediğim ve uygun bulmadığım kıyafetleri yere attım. Sonunda kemeriyle belini iyice sıkarak giydiğim Luca'nın çok eski bir kot pantolonunda ve İngiliz nakışlı beyaz bir bluzda karar kıldım. Geçen yaz bu bluzu giydiğimde Luca'nın arkamdan gelip omuzlarıma öpücük kondurduğunu anımsadım. Kumaşın üstünde Luca'nın birkaç hücresi kalmış olmalıydı. DNA'sının tenime bu kadar yakın olması hoşuma gidiyordu.

Fondöten, göz kalemi, maskara, dudak parlatıcısı ve allıktan ibaret bir makyaj yaptım. Yanaklarımla gözlerimi belirginleştirdim. Bileklerime ve boynuma parfüm sıktım. Aynadaki aksime gülümsedim. Bundan güzel görünemezdim. Luca benimle gurur duyacaktı.

Çantamda araba anahtarlarım, cep telefonum ve cüzdanım vardı. Kapının yanındaki rafta Marc'a yazdığım tebrik kartı ve parlak kırmızı hediye paketi içinde bir şarap şişesi duruyordu. Aslında doğum günü hediyesi olarak ona açık mavi, pamuklu bir gömlek almıştım ama gömleğin özel bir hediye olacağını düşündüğüm için göndermedim. Baktıkça beni anımsayacağı bir şey vermek istemiyordum ona. Tebrik kartı ile hediyesini daha sonra Marinella'nın kapısına bırakabilirdim. Ailesi muhtemelen Marc için bir parti veriyordu ve ben de onları rahatsız etmek istemiyordum. Ama onu unutmadığımı da bilmeliydi. Rafta Luca için de bir şiir ve hediye vardı. Watersford Katedrali'nin önünden ona sonsuzluğu ifade eden gümüş bir yüzük almıştım. Onu yanına gömecektim ve böylece ben yanında değilken de sonsuza dek yanında benden bir şey olacaktı.

Arabayla mezarlığa gittim. Ayaklarım yerden kesilmişçesine hafif hissediyordum.

Arabamı tören bahçesinin en alt köşesine park edip bir mezarın çiçeklerini değiştiren kadını selamladım ve tepeye doğru tırmanırken yüzüğü ve şiiri sımsıkı tuttum.

Tatarcık sineklerinin havada uçuştuğu ve günün sıcaklığının çöktüğü yaz sonunun huzur verici dinginliği vardı. Çiçekler hayal kırıklığına uğramışçasına solup başlarını vazolardan eğmişti ve tembel güvercinler ağaç dallarından rahatlatıcı bir şekilde öterken pembe, ani hareketlenmeler oluyordu. Düğün çiçekleri

BELONGS TO KAOS TEAM

ve papatyalarla süslü yoldan yukarıya doğru yürüdüm. Çimler uzamış, çayır çiçekleri etrafı sarmıştı ve güvelerle kelebekler ayak bileklerimin etrafında uçuşuyordu. Güneş yorulmuş gibi alçalmıştı ve sıcaklığını yaymıyordu. Bana "iyi akşamlar," diyen ve elinde bir sulama kovası taşıyan adam ile gözlerime bakmaktan kaçınan küçük bir kızın elinden tutan genç bir adamın yanından geçtim.

Yukarı çıkarken harcadığım efor ve beklentiyle birlikte kalp atışlarım da hızlanırken Luca'nın mezarına yürüdüm.

Ama Luca'nın mezarının olduğu yönü işaret eden dişbudak ağacından sola döndüğümde mezarın beklediğim gibi olmadığını gördüm. Yaptıklarını gördüğümde ellerimi ağzıma götürdüm ve şiir elimden kaydı ve yüzük de çimlerin arasına düşüp anında gözden kayboldu.

Luca'nın mezarında çiçeklerle süslenmiş siyah mermerden bir mezar taşı vardı.

Tabii ki ailesi de onu bugün ziyaret edecekti ama o kadar çok çiçek vardı ki şaşkına dönmüştüm. Üstelik mezar taşından da haberim yoktu. Kimse bana danışmamıştı. Kimse bana bundan bahsetmemişti.

Üzerindeki yazıyı okumak için yaklaştığımda kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Şöyle diyordu:

LUCA FELICONE'NİN ANISINA
Sevgili oğlumuz ve kardeşimiz
Sonsuza dek sevilecek ve
kalbimizde yaşayacaksın
Angela, Maurizio, Carlo, Stefano,
Marc, Fabio ve Nathalie

Bu kadar.

Luca'nın aynı zamanda birinin kocası olduğundan bahsedilmemişti bile.

Benden bahsedilmemişti.

Biri arkamdan, "Partiye yetişemedin tatlım," dedi. Mezarlık bekçisiydi bu.

"Evet," dedim. Titriyordum.

"Doğum günü mü?"

"Evet," dedim. "Evet, bugün otuz üç yaşında olacaktı."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Çok üzüldüm."

Göğsüme çekiç darbesi gibi inen duyguyu örtbas etmek için ona dul kadınlara yakışır bir tebessüm gönderdim. "Hepsi birlikte mi geldi? Ailesi yani."

"Ah, evet. Kaçırdığına üzüldüm. Çok güzel bir törendi. Yirmi kişi vardı."

Luca'nın mezarına yığılan, susuz kalmış çiçeklerin kokusu etrafa yayılıyordu ve kurumaya başlamışlardı. Burası artık Luca'nın mezarına benzemiyordu. Luca'nın nerede olduğunu da bilmiyordum. Kendimi kocamdan hiç bu kadar uzak hissetmemiştim.

Bekçi uzaklaşırken ben de güneşin altında durmuş, beni sonsuza dek Luca'nın hayatından silen mezar taşına bakıyordum. Ayağımın dibinde davet edilmediğim bir töreninin artıkları duruyordu.

İçimi sonsuz bir hüzün kaplamıştı. Bu duygu ağırdı ve kapkara, derin, soğuk bir etkiyle üzerimi sarıyordu. Uzakta tehlikenin yaklaştığını haber verircesine gök gürlüyordu.

Sonra bir şey oldu.

BELONGS TO MAGUS TEAM

Kederim kaynayıp köpürmeye başladı. Üzüntü yerine artık kızgınlık duyuyordum. Öyle küçük bir kızgınlık da değildi bu. Şiddetli bir öfkeydi.

Dönüp ayakkabılarımı çıkardım ve el arabasıyla yürüyen bekçinin, küçük kız ile genç adamın yanından koşarak geçtim. Arabama atlayıp mezarlıktan çıktım. Portiston'a nasıl gittiğimi anımsamıyorum ama içimde derin bir öfke ve enerji olduğunu biliyordum. Çok büyük ve büyüleyiciydi.

Arabayı Marinella'nın önünde durdurup kapıyı sahip olduğumu bilmediğim bir güçle sertçe kapattım ve basamakları tırmandım. Kapıyı sertçe ittim ve kolu duvara çarptı. Bu şiddet gösterisi beklenen etkiyi yaratmıştı. Marc'ın doğum günü kutlamasına yardım etmek için toplanan aile ve arkadaşlar sohbetlerini, temennilerini yarıda kesip bana döndüler.

Restoran parti için süslenmişti ama eskisinden daha sadeydi. Balonlar, MUTLU YILLAR afişleri yoktu. Yalnızca renkli masa örtüleri, çiçekler ve şaraplar konmuştu. Çocuklar kilise ve mezarlık için pazar kıyafetlerini giymişlerdi.

Bu kişileri en son Luca'nın cenazesinde görmüştüm. Angela ile Maurizio'nun komşularıyla arkadaşları arasında Luca'nın birkaç eski okul arkadaşını gördüm. Carlo ve kıpkırmızı suratlı Sheila da oradaydı. Gerginliği hisseden Fabio barın arkasında bardakları kuruluyordu. Maurizio büyük ihtimalle mutfaktaydı ama Angela elinde bir yığın tabakla en yakınımda duruyordu. Nathalie ise bir eli belinde, gözlerini doğruca üzerime dikmişti. Marc da yanındaydı. Sevgili Marc... Beni rahatlatan âşığım, sırlarını bana açan, bu dünyada kederimi anlayabilen tek kişi şimdi bir kolunu Nathalie'nin omzuna atmış bana bakıyordu. Portiston'ın üzerinde şimşek çakıp etrafı aydınlatarak çocukları korkuturken benim de öfkem büyüdü.

Angela sakin bir sesle, "Olivia," dedi. Tabakları bir masaya bırakıp bana yaklaştı ve bir elini bana uzattı. "Zor bir gün olacağını biliyorduk. Neden oturup bir kadeh şarap..."

"Bana dokunma!" dedim ve bana ait olmayan bir sesle onu öyle sert ittim ki düşmemek için masaya tutundu. Bu kez masa sallanıp üzerindeki tabaklar yere düştü. Herkes nefesini tutmuştu. Çok öfkelenmiştim. Kendimi güçlü hissediyordum. Müthiştim. Artık onları oldukları gibi görüyordum. Hayatımda ilk kez bu aileyi gerçek haliyle görüyordum.

"Liv..."

Bu kez Marc öne atılmıştı. Benzi atmıştı ve yüzü asılmıştı. "Liv, tatlım..."

"Sen biliyordun!" diye haykırdım gözlerinin içine bakarak. "O mezar taşını biliyordun ama bana söylemedin! Beni haberdar etmedin! Seni aşağılık!"

Komşulardan biri, "Ağzını bozmana gerek yok," dedi.

Marc çaresizce omuz silkti. "Seni üzmek istemedim. Lütfen Liv..."

"Ne lütfen?"

Tekrar şimşek çaktı ve restoranı aydınlattı. Nathalie'nin yüzüne baktığımda mutlu olduğunu gördüm. Kriz geçirmem onu mutlu etmişti. Herkesin önünde çıldırmış bir kadın gibi görünmem için her şeyi onun ve Angela'nın planladığından şüphelenmiştim.

Eğer amaçları buysa yanılmışlardı. Asıl savunmasız olanın ben değil kendileri olduğunu bilmiyorlardı. Dünyayı başlarına yıkabilirdim. Buna birkaç lafım yeterdi.

Marc, "Lütfen yapma..." diye fısıldadı.

"Birkaç gün önce söylediklerin..." dedim ama bunu kısık sesle söylemiştim. "Yalandan başka bir şey değilmiş."

Marc başını iki yana salladı. Ellerini ovuşturuyordu.

BELONGS TO KİTOS TEAM

"Lütfen..." diye işaret etti dudak hareketiyle.

Nathalie öne atıldı. "Gitsen iyi edersin Olivia. Burası bizim evimiz ve bu davranışlarınla burada istenmiyorsun."

Konuklardan birkaçı, "Duydun mu?" diye mırıldandı.

Marc birkaç adım yaklaştı. "Liv..."

"Bana dokunma!" diye çıkıştım. "Bana bir daha sakın dokunma."

Angela sarsılmış ve endişeli görünüyordu. Neredeyse fark edilmez bir şekilde bana doğru yürüyordu. Carlo da öyle. Onları benden uzak tutmak için keşke elimde bir bıçak olsaydı diye düşündüm ama yoktu. Öfkemden başka bir şeyim yoktu. Dışarıda yağmur mermi gibi camlara vuruyordu.

Nathalie gözlerini Marc'tan bana çevirdi. Marc'ın telefonunda bulduğu fotoğrafı düşündüğünü anlamıştım. Kuşkuları olduğunu da biliyordum. Eli hâlâ belindeydi ve üzerinde gül desenleri olan bluzunu da tanımıştım. Hamileliğinde giydiği bluzdu bu.

Çocuklardan biri ağlıyordu. Şimşekten korkmuştu. Belki de benden korkmuştu. Dışarıda gökyüzü kararmıştı. İçeride de durum pek farklı değildi.

Marc tekrar denedi.

"Liv, sana yalvarırım..."

"Gerçeği söylememem için mi yalvarıyorsun Marc? Tanrım, ne çabuk değiştin böyle?"

Nathalie, Marc'ın dirseğini kavrayıp, "Ne demek istiyor Marc?" diye sordu. "Neden bahsediyor?"

Marc ruh gibi görünüyordu. Paniklemişti. Gözümde iyice küçülmüştü. Luca'nın yarısı kadar olamazdı.

"Ona söylesene Marc," dedim. "Haydi söyle."

Marc, Nathalie'ye döndü ve iki elini avuçlarına aldı. "Nat, ben..."

"Olivia." Bu Maurizio'ydu. Nazikçe kolumu kavramıştı. "Yapma. Luca'yı düşün."

Luca'yı düşündüm.

Marc beni izliyordu. Nathalie'nin saf, temiz yüzü bir bebeğinki kadar savunmasızdı. Maurizio bir elini omzuma koyup sıktı.

Pes ettim.

Onu tekrar mahvetmenin ne anlamı vardı ki? İlkinde ona zaten yeterince acı vermiştim.

"Bilmen gereken bir şey yok Nathalie," dedim daha sakin bir sesle. "Benden korkmana gerek yok. Artık hiçbirinizle ilgim kalmadı."

Sesim, içeri girmek için çaresizce cama vuran milyonlarca yağmur damlasıyla yarışır nitelikteydi. Bir adım yana kayıp Maurizio'dan uzaklaştım. Şu anda onun şefkatine ihtiyacım yoktu. Artık çok geç kalmıştı. Yarısı birbirine kan bağıyla bağlı bu insanların yüzüne baktım ve her şeyi anladığıma karar verdim. Benden nefret etmiyorlardı, beni kıskanıyorlardı. Beni kıskanıyorlardı çünkü Luca onlara karşı beni tercih etmişti. Mezar taşındaki o yazı da bu kıskançlığın başka bir göstergesiydi.

"İkiyüzlüsünüz," dedim. "Hepiniz. Luca'yı sevdiğinizi ve onun için en iyisini istediğinizi söylediniz. Ama istemiyordunuz, hem de hiçbiriniz. Çünkü Luca için en iyisi bendim."

Marinella'daki herkes sessizliğe gömülmüştü. Dışarıda hava kopkoyu bir griye bürünmüştü ve yağmur da cama vurmaya devam ediyordu. Yorulduğumu hissettim. Yüzünde minnet duygusuyla Marc bana bir bardak uzattı. Alkollü bir şeydi. Bir dikişte hepsini içtim. Dizlerimin bağı çözülmüş gibi hissederken oturduğum yerde arkama yaslandım.

BELONGS TO KINGS TEAM

Bir defasında bir gökbilimcinin radyodaki konuşmasını dinlemiştim. Evrende hiçbir şeyin kaybolmadığını söylüyordu. Evrendeki yaşanabilir en yakın yere ulaşmak için sekiz yıl yolculuk etmek gerektiğini söylemişti. Bu da o gezegendeki dünya dışı bir varlığın Marinella'ya teleskopla baktığında Marc'ın sekiz yıl önceki doğum günü kutlamasında Luca'yı benim yanımda göreceği anlamına geliyordu. O yaratığa ve teleskopuna nasıl da imrenmiştim...

BELONGS TO KINDLE TEAM

elli dokuz

Restorandan çıktım. Hepsi beni izliyordu. Dışarı çıktım ve hiçbirine bakmadım. Oraya bir daha asla gitmeyeceğimi biliyordum.

Kapı arkamdan kapandı. Terastaki devasa plastik dondurma külahının yanında durup denize baktım. Yağmur hâlâ şiddetle yağıyordu ve tırabzanların kenarlarına, deniz kıyısındaki sığınaklara ve feribot rampasına yumuşak bir görüntü vermişti. Uzakta görünen Seal Adası unutulmuş, uyuyan gri renkli bir şeymiş gibi görünüyordu. Bütün dünya grinin farklı tonlarına bürünmüştü ve ıslak kaldırımlar pişmanlık kokuyordu.

Yağmur yağarken kirpiklerimi kırpıştırarak gözlerimden uzaklaştırmaya çalıştığım damlalar bir süre sonra boynuma ve çıplak kollarıma doğru kaydı. Kıyafetlerim üzerime yapışırken orada durmuş geçmişin beni terk edip gittiğini hissediyordum. Bütünüyle. Geçmiş ayaklarıma düşüyor, terasın basamaklarından akıp onu doğruca denize taşıyacak kanalizasyona doğru bir yol çiziyordu.

Kapının arkamdan açıldığını fark ettim. Sıcak hava üzerime üflemişti. Maurizio gömleği ve önlüğüyle sessizce gelip yanımda durdu. Bir şemsiye getirmişti. Onu açıp bana tuttu. Yan yana

BELONGS TO MAGUS TEAM

durmuş, yeşil ve gri denizdeki milyonlarca deliğe düşen yağmuru izliyorduk.

Biraz sonra, "Olivia, bizi affedecek misin?" diye sordu.

Konuşamıyordum. Ona ne diyebilirdim ki?

"Hepimiz gerçeği biliyoruz," diye devam etti. "Luca seni Londra'ya götürmeden çok önce onun ne hissettiğini biliyorduk. Yolunuza çıkmak yerine ikinizin yanında olmalıydık."

Başımı iki yana salladım. Artık çok geçti. Her şey için çok geçti.

"Luca'yı hayal kırıklığına uğrattık," dedi Maurizio. "O yapması gerekeni yaptı ve biz de onu istemediği bir şeyi yapmaya zorladığımız için kendimizi suçlamak yerine seni suçladık. Bunca zaman hep seni suçladık. Affedersin Olivia, affedersin..."

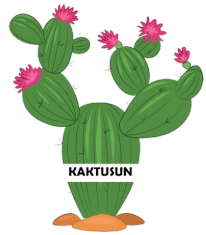
Gözlerimi kapattım.

Maurizio iç geçirdi.

"Böylesi daha kolaydı çünkü," dedi. "Özellikle de Angela için. Ama yanlıştı."

Küçük beyaz dalgalar çakıl taşlarına vuruyordu. Deniz, taşların arasındaki suyu geri çekiyor, sonra dalgalar yeniden geliyordu. Yağmur yağıyordu ve denize karışıyordu. Her şey bir döngü içinde ilerliyor, başladığı yere geri dönüyordu.

Ve ben de Londra'ya döndüm.

altmış

Lynnette onların yanında kalmam için ısrar etti. Misafir yatak odasını hazırlayıp tuvalet masasının üzerine çiçek dolu bir vazo koydu ve hastaymışım gibi bana dergiler, Lucozade enerji içeceği ve çekirdeksiz üzüm aldı. Bana Sean'ın eski dizüstü bilgisayarını verip her şeyi yazmamı söyledi. Yazmanın içimi temizleyeceğini söyledi ki haklıydı.

Son birkaç ayda o ve Sean bana karşı çok nazik, anlayışlı ve bir aziz kadar da sabırlıydılar. Bana içki ve sandviç hazırlayıp ufak tefek işlerine yardım etmemi istiyorlardı. Bahçedeki gülleri budamak, pencere pervazlarını boyamak, yeni nevresimleri dikmek gibi. Lynnette beni televizyon programlarıyla ilgili sohbet etmeye yönlendirmeye çalışıyordu. Eski barınakları, kullanılmayan dükkânları alıp güzel evlere dönüştüren insanlarla ilgili belgeselleri çok seviyordu. Sean de beni güldürmeye çalışıyordu. Bana içki ve tatlı, kokulu yiyecekler getiriyordu. Onlar işteyken ben de itiraflarımı yazıyor, yatağıma uzanıyordum. Bazen de yürüyüşe çıkıyordum. Kapkara depresyon köpeği yanımdan hiç ayrılmıyordu. Kendi başıma kalabileceğimden emin olduğum güne kadar da beni bırakmayacaktı büyük ihtimalle.

Chris'i ve kafeyi özlüyordum. Neden ortadan kaybolduğumu açıklamak için onu aradığımda beni istemeden kırdığını

BELONGS TO KAKTÜS TEAM

zannettiğini ama şimdi böyle olmadığını duyduğuna memnun olduğunu anlattı. Beni güldürüp özlediğini ve günün birinde Londra'ya gelirse onu gezdirmemi istediğini de söyledi. Arada bir de bana arkasında bir tarifin bulunduğu kartpostallar yolluyordu. Lynnette'le birlikte o tarifleri uyguladık ama ikimiz de aşçılıktan anlamadığımız konusunda fikir birliğine varmıştık.

Kendimi rahat hissedeceğim, kimsenin beni tanımayacağı bir kafe arıyordum. Parkta bir göl ve gölün de ortasında ancak küçük, tahta bir köprüyle varılabilecek kafesi olan bir ada vardı. Kuğular, ördekler ve kazlar ekmek bulma ümidiyle ayak altında dolaşıyordu. Kısa süre önce gölde kurbağa da olduğunu keşfetmiştim. Özellikle sabahları burada bahar havası esiyordu.

Göldeki kafe hoş görünüyordu. Aşçısı, kolları tombul ve çenesi sarkık bir kadındı. Sürekli kahkahalar atıyor, herkese "yavrucuğum" diye sesleniyordu ve kahvemi masaya koyarken koca göğüsleri sallanıyordu. Kafe, kütüphane kitaplarını okuyup sanat sergileri, konser ve protesto broşürlerine bakmak için ideal bir yerdi.

Stefano, Bridget ve çocuklar pazar günü öğle yemeğine geliyor ya da bizi davet ediyorlardı. Luca'dan sıkça bahsetsek de arada Marc'ın adı da geçiyordu. Stefano, Felicone ailesinin, Luca'nın onlara ait olduğunu göstermek için cenazesini benden aldıklarını söylemişti ama bunun bir anlamı yoktu çünkü Luca'nın kalbi her zaman bana ait olacaktı. Birlikte geçirdiğimiz zaman kutsal ve değişmezdi. Yine bir klişe gibi görünecek belki ama o zaman dilimi benim için bir hazineydi.

Şimdi Lynnette'le çok fazla içiyoruz. Zaman zaman duygulanıp şefkatle doluyoruz ve çocukluğumuza, geçtiğimiz yollara pembe gözlüklerle bakıyoruz.

BELONGS TO KAOS TEAM

İyi haber şu ki yeni bir iş buldum. Bu hafta işe başladım. Watersford Üniversitesi Tarih Bölümü'nde Profesör'ün yanında araştırma asistanı olarak çalışmam beni iyi bir yere getirmişti. Tabii ki bu tesadüfen olmuştu ama belki de son yılların en yüksek profilli edebiyat ve tarih projesinde çalışmıştım. Marian Rutherford'un lezbiyen olduğunu ortaya çıkarmak araştırmada yeni bir çığır açmıştı. Bütün kitapları yeniden basılmış, yeniden okunmuş, yeniden yorumlanmaya başlamıştı. Ders programları Bayan Rutherford'un çalışmalarıyla uyumlu hale getiriliyordu.

Profesör de Watersford'dan ayrılmıştı. Araştırma yapması, bu konuyla ilgili bir televizyon programı hazırlayıp sunması teklif edilince o da Londra'ya gelmişti. Kendi yöntemlerimizle birlikte uyum içinde çalıştığımızı bildiği için araştırma asistanı olmamı istemişti. Teklifini kabul ettim.

Luca mı?

Luca öldü ama beni terk etmedi. O damarlarımda akan kanda, aklımdan geçen her düşüncede, attığım her adımda, kopardığım her çiçekte, her kuşta, her yaprakta, her yağmur damlasında, her sözde, her renkte, her parmak izinde, her yıldızda, her şafakta ve her günbatımında.

O aldığım her nefeste ve her kalp atışımda.

Luca.

Hayatımın aşkı.

BELONGS TO KINGS TEAM